

**AZ EURÓPAI UNIÓ
TANÁCSA**

**Brüsszel, 2008. június 18. (17.09)
(OR. en)**

**8216/2/08
REV 2**

LIMITE

COPEN	70
EJN	26
EUROJUST	31

FELJEGYZÉS

Küldi: az elnökség

Címzett: a delegációk

Előző dok. sz.: 8216/1/08 REV 1 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Tárgy: Az európai elfogatóparancs kibocsátásáról szóló európai kézikönyv végleges változata

A bűnügyi együttműködéssel foglalkozó munkacsoport (az európai elfogatóparanccsal foglalkozó szakértők)¹ 2007. július 17-i ülésén véleménycserét tartott az európai elfogatóparancs kibocsátásának és végrehajtásának folyamatával kapcsolatos gyakorlati problémákról. E problémák megoldása érdekében a delegációk fontolóra vették az elnökség azon javaslatát, mely szerint az EEP-formanyomtatvány kitöltésére vonatkozóan közös iránymutatásokat kellene kidolgozni.

Az elnökség arra a következtetésre jutott, hogy a delegációk között általános konszenzus áll fenn a kézikönyv kibocsátásának szükségességét illetően. Ezenkívül javaslatot tettek arra is, hogy a bűnügyi együttműködéssel foglalkozó munkacsoport (az európai elfogatóparanccsal foglalkozó szakértők) később, a portugál elnökség alatt ismételten megvitassa a javaslattervezetet.

A feladatot az elnökségre bízták, melynek munkáját az Európai Unió Tanácsának Főtitkársága segítette. A javasolt szöveg létrehozásakor a meglévő tagállamok kézikönyveiben foglaltakat, valamint az Európai Igazságügyi Hálózat és az Eurojust gyakorló szakembereinek tapasztalatait vették alapul.

¹ Az eljárás eredményét lásd a 12053/07 JAI 407 COPEN 115 EJN 43 EUROJUST 23 dokumentumban.

Az Európai Igazságügyi Hálózat 2008. február 28-i ülésén vitatta meg a kezdeményezést. Ezenkívül az európai elfogatóparanccsal foglalkozó szakértők (a bűnügyi együttműködéssel foglalkozó munkacsoport) 2008. április 30-i ülésükön részletesen megvitatták a kezdeményezést. A 36. cikk alapján létrehozott bizottság 2008. május 14–15-i ülésén jóváhagyta ezt a kézikönyvet, feltételezve, hogy 18 hónap elteltével értékelik annak alkalmazását.

A delegációk mellékelten kézhez kapják az európai elfogatóparancs kibocsátásáról szóló európai kézikönyv végleges változatát.

MELLÉKLET

KÉZIKÖNYV

AZ EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS KIBOCSÁTÁSÁRÓL¹

¹ Az itt található megjegyzések nem kötelező erejűek és nem érintik a kerethatározatot végrehajtó nemzeti jogszabályokat. A megjegyzések csupán ajánlásokat tartalmaznak. Felhívjuk azonban az igazságügyi hatóságok figyelmét arra, hogy nemzeti jogukat kötelesek a kerethatározatnak megfelelően értelmezni (lásd az Európai Bíróságnak a C-105/03. sz. Pupino-ügyben hozott ítéletét).

BEVEZETÉS

- E kiadvány célja, hogy iránymutatást nyújtson a helyes gyakorlatnak a szerzett tapasztalatok fényében történő kialakításához, egyúttal konkrét információkat nyújtva az illetékes bírák és ügyészek számára az EEP-formanyomtatványok megfelelő kitöltéséhez. Ennek érdekében a szöveg konkrét példákkal szolgál az EEP kiállítására vonatkozóan.
- Az európai elfogatóparancs az első olyan jogi eszköz, amely a büntetőügyekben hozott határozatok kölcsönös elismerésén alapul. Radikális változást jelent a korábbi kiadási rendszerhez képest, amelyet a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben egy átadási rendszer váltott fel, hatást gyakorolva különösen az eljárásokra, a határidőkre és a személyek átadása megtagadásának indokaira. Az EEP tehát szoros kapcsolatban áll az Európai Unióról szóló szerződés 29. cikkében foglalt célkitűzéssel.
- Az EEP-t a bűnözés megelőzésére és visszaszorítására szolgáló eszközként hatékonyan és arányosan kell alkalmazni, biztosítva ugyanakkor a gyanúsítottak és az elítélt személyek emberi jogainak védelmét. A személyi szabadságtól való megfosztáson alapuló ezen jogi eszköz elvi célja a súlyosabb vagy nagyobb kárt okozó, ezen eszköz alkalmazását indokoló bűnözés üldözésének, valamint az ítéletek végrehajtásának előmozdítása. Csak akkor kerülhet sor az alkalmazására, ha nemzeti szinten elfogatóparancsot vagy ugyanilyen joghatással rendelkező egyéb végrehajtható bírósági határozatot bocsátottak ki.

- „Az európai elfogatóparancs arra hivatott, hogy az Európai Unió teljes területén egységes joghatással rendelkezzen. Célja a gyors és zökkenőmentes átadás biztosítása. Figyelembe kell venni azt is, hogy nyilvánvaló gyakorlati okok miatt az európai elfogatóparancsok jelentős része nem egyetlen tagállamra irányul: lásd a Lordok Házán belül működő európai uniós bizottság „European Arrest Warrant - Recent Developments” című jelentésének (HL Paper 156) 21. bekezdését. A kerethatározatban foglalt formanyomtatványt e feltételezés alapján tervezték. Az európai elfogatóparancsot kibocsátó személynek nem kell azt konkrét tagállamnak címeznie. Az elfogatóparancs a kibocsátást követően bárhol alkalmazható, ahol a keresett személy az elfogatóparancs végrehajtásakor tartózkodik.”¹
- A kézikönyvet a portugál és a szlovén elnökség alatt dolgozták ki az EEP-t Európa-szerte alkalmazó több gyakorló szakember, valamint az Európai Igazságügyi Hálózat, az Eurojust, az EU Tanácsának Főtitkársága és az Európai Bizottság közreműködésével. A kézikönyvet a 36. cikk alapján létrehozott bizottság 2008. május 14–15-i ülésén jóváhagyta. E bizottság vitatta meg 2001-ben, a belga elnökség alatt az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat rendelkezéseit.
- E kézikönyv a jövőben szükség szerint aktualizálható a gyakorlati tapasztalatok, a kerethatározat módosításai vagy az ítélkezési gyakorlat változásai alapján.
- Az e kézikönyv szövegével kapcsolatos javaslatokat az EU Tanácsa Főtitkárságának a Büntetőügyekben folytatott Igazságügyi Együttműködéssel foglalkozó Osztályára (Rue de la Loi 175, B-1040 Brussels, e-mail: eaw@consilium.europa.eu) vagy az Európai Bizottság Jogérvényesülés, Szabadság és Biztonság Főigazgatóságának a Büntetőügyekben folytatott Igazságügyi Együttműködéssel foglalkozó Osztályára (Európai Bizottság, B-1049 Brussels) kell elküldeni.

¹ Lord Hope of Craighead véleménye a Dabas kontra Madridi Felsőbb Bíróság (High Court of Justice, Madrid) ügyben [House of Lords, 2007 UK HL 6].

TARTALOMJEGYZÉK

1.	Az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat	9
1.1.	Az EEP fogalom meghatározása és főbb jellemzői	10
1.2.	Az EEP-formanyomtatvány	11
2.	Az európai elfogatóparancs végrehajtása az uniós tagállamokban	12
2.1.	A tagállamok nyilatkozatai a cselekmények elkövetési idejére vonatkozó speciális szabályokról	12
2.2.	Saját állampolgárok átadása	13
3.	Az EEP kibocsátásakor alkalmazandó kritériumok – az arányosság elve	14
4.	Az EEP fordítása	15
4.1.	Az EEP fogadása tekintetében az uniós tagállamok által elfogadott nyelvek	16
5.	Személyek őrizetbe vételét követően az EEP végrehajtó hatóság általi fogadására vonatkozó határidő	16
6.	Az EEP-formanyomtatvány kitöltése	16
7.	Az EEP továbbítása	18
7.1.	A letartóztatandó személy tartózkodási helyének ismertsége esetén	18
7.2.	A keresett személy tartózkodási helyének ismeretlensége esetén	19

7.3.	Schengeni Információs Rendszer – SIS.....	19
7.4.	Az európai elfogatóparancs a SISone4all-ban.....	19
7.5.	Az Interpolon keresztül történő továbbítás.....	21
8.	Az Eurojust szerepe.....	21
9.	Európai Igazságügyi Hálózat	22
10.	„Fiches Françaises” – az egyes tagállamok iránymutatásai	22
11.	Megállapodás Norvégia és Izland, valamint az Európai Unió között.....	23
12.	Az Európai Bíróság vonatkozó határozatai.....	23
13.	Néhány legfelsőbb bírósági határozat (összefoglaló leírása)	23
14.	Linkek az EEP-re vonatkozó további információkhoz	23
15.	Minta az EEP-formanyomtatvány kitöltésére	24

MELLÉKLETEK

I. melléklet	A Tanács kerethatározata (2002. június 13.) az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról	25
II. melléklet	Európai Elfogatóparancs.....	49
III. melléklet	Iránymutatás az Európai Elfogatóparancs formanyomtatványának kitöltéséhez	55
IV. melléklet	Az európai elfogatóparancs kézhezvétele tekintetében a tagállamok által elfogadott nyelvek	76
V. melléklet	Az Európai Elfogatóparancs kézhezvételének a keresett személy elfogásától számított határideje.....	78
VI. melléklet	(C 105/03. sz. ügy) Maria Pupino elleni büntetőeljárás	80
	(C 303/05. sz. ügy) Advocaten voor de Wereld VZW kontra Leden van de Ministerraad.....	105
VII. melléklet	Néhány legfelsőbb bírósági határozat (összefoglaló leírása).....	127
VIII. melléklet	Az EEP-kapcsolattartók listája és elérhetősége.....	135

1. Az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat

A Tanács 2002. június 13-án elfogadta az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározatot¹. E kerethatározat 34. cikke (1) bekezdésének megfelelően a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a kerethatározat rendelkezéseinek 2003. december 31-ig megfeleljenek. 2004. január 1-jétől kezdődően ez az új rendszer néhány kivételtől eltekintve a kiadatási rendszert az új átadási rendszerrel váltotta fel. A tagállamok közötti átadás tekintetében az új rendelkezések az alábbi egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe lépnek:

- az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezmény, ennek 1975. október 15-i kiegészítő jegyzőkönyve, 1978. március 17-i második kiegészítő jegyzőkönyve, valamint a terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1977. január 27-i európai egyezménynek a kiadatással kapcsolatos rendelkezései;
- az Európai Közösségek tagállamai közötti, a kiadatási kérelmek továbbítási módszereinek egyszerűsítéséről és korszerűsítéséről szóló, 1989. május 26-i megállapodás;
- az Európai Unió tagállamai közötti egyszerűsített kiadatási eljárásról szóló, 1995. március 10-i egyezmény;
- az Európai Unió tagállamai közötti kiadatásról szóló, 1996. szeptember 27-i egyezmény;
- a közös államhatárokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-i egyezmény III. címének IV. fejezete.

Az európai elfogatóparancs az Európai Unióban végrehajtható olyan igazságügyi határozat, amelyet valamely tagállam bocsátott ki, és amelyet a kölcsönös elismerés elve alapján egy másik tagállamban hajtanak végre.

¹ HL L 190., 2002.7.18., 1. o.

1.1. Az EEP fogalom meghatározása és főbb jellemzői

Az európai elfogatóparancs a hagyományos kiadatási rendszert felváltotta a keresett személyek büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából történő átadásának egyszerűbb és gyorsabb mechanizmusával. Büntetőeljárás lefolytatása céljából (a nyomozati, vizsgálati és tárgyalási szakaszban, a jogerős ítélet meghozataláig) elfogatóparancs olyan cselekmények esetében bocsátható ki, amelyeknél a nemzeti jog szerint a büntetési tétel felső határa *legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés*¹; elfogatóparancs bocsátható ki továbbá a *legalább négy hónapnyi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából*. E kritériumok nem halmozhatók.

A korábban a kiadatási eljárásban jelentős szerepet betöltő központi hatóságok fő szabályként nem vehetnek részt az EEP-eljárásban, noha általánosságban továbbra is működhetnek támogató, továbbító és tájékoztató egységekként. A kérelmek egyszerűbbé és teljesíthetőbbé tétele érdekében azokat most már egységes formában, *EEP-formanyomtatvány kitöltése útján bocsátják ki*.

A kerethatározat a közös igazságügyi térségben való integráció filozófiáját tükrözi, és a tagállamok közötti kölcsönös bizalmon alapuló együttműködés új rendszerét vezeti be. A saját állampolgárok átadása most már alapelv és általános szabály, néhány kivétellel. E kivételek a határidőkre és a foganatosítással kapcsolatos követelményekre vonatkoznak². A gyakorlatban az Unión belüli összes átadás körülbelül egyötöde az országok saját állampolgárait érinti, noha az átadás végrehajtásakor a kerethatározatnak megfelelően gyakran meghatároznak a visszaszállításra vagy a büntetés végrehajtására vonatkozó feltételeket.

¹ Megjegyzendő, hogy a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdésében is szereplő „*a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés*” kifejezést a korábbi kiadatási rendszernek (a kiadatásról szóló, 1957. évi európai egyezmény, 1995. évi uniós kiadatási egyezmény) megfelelően kell értelmezni.

Következésképpen a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdését végrehajtó jogszabályokban jelezni kell, hogy európai elfogatóparancs azokban az esetekben bocsátható ki, amelyekben a bűncselekmény miatt kiszabható büntetés időtartama legalább 12 hónap.

² Az ország saját állampolgárainak átadása vonatkozásában lásd a 2.2. fejezetet.

Az együttműködés megtagadása indokainak körét szűkítették. A kerethatározat megszüntette a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelését, mint a végrehajtás és az átadás megtagadásának indokát egy – a kibocsátó tagállam által meghatározott – 32 bűncselekmény-kategóriát tartalmazó lista vonatkozásában, amennyiben e bűncselekmények esetében a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés. Ha az adott bűncselekmény három évnél rövidebb időtartamú büntetéssel büntetendő vagy nem szerepel a listán, továbbra is alkalmazandó a kettős büntethetőség.

Következésképpen, ha a nyomozás vagy ítélet tárgyát képező bűncselekmények az adott esetben megfelelnek a kibocsátó állam joga szerinti tipikus leírásuknak, a végrehajtó igazságügyi hatóság nem mérlegelheti a bűncselekmények kettős büntethetőségét.

1.2. Az EEP-formanyomtatvány

Az EEP a kerethatározat által meghatározott formanyomtatvány formájában kibocsátandó igazságügyi határozat. Az EEP-formanyomtatványt az EEP-kerethatározat melléklete tartalmazza. Ezt a formanyomtatványt kell használni, noha ez esetleg nem mindig derül ki egyértelműen egyes tagállamok jogszabályaiból. A Tanács célja egy olyan munkaeszköz bevezetése volt, amely a kibocsátó igazságügyi hatóságok által könnyen kitölthető, a végrehajtó igazságügyi hatóságok által pedig könnyen felismerhető. A formanyomtatvány egyik célja a hosszú és költséges fordítások elkerülése, valamint az információkhoz való hozzáférés megkönnyítése. Csak ez a formanyomtatvány használható, bármilyen változtatás nélkül. Mivel e formanyomtatvány elvben a keresett személy letartóztatásának és azt követő átadásának egyedüli alapját képezi, különös gondossággal kell kitölteni a kiegészítő információk iránti szükségtelen kérelmek elkerülése érdekében. A formanyomtatvány kitölthető és kinyomtatható az Európai Igazságügyi Hálózat (EIH) honlapján: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx>.

2. Az európai elfogatóparancs végrehajtása az uniós tagállamokban

2.1. A tagállamok nyilatkozatai a cselekmények elkövetési idejére vonatkozó speciális szabályokról

Az EEP-kerethatározat 32. cikkének (1) bekezdése értelmében az egyes tagállamok a kerethatározat elfogadásakor nyilatkozhatnak úgy, hogy végrehajtó tagállamként az EEP-kerethatározatot csak az általuk meghatározott időpont előtt elkövetett cselekmények vonatkozásában alkalmazzák, amely időpont azonban nem eshet 2002. augusztus 7-énél későbbre. Ha a cselekményeket az alább feltüntetett időpontok előtt követték el, a keresett személy átadásához hagyományos kiadatási kérelemre van szükség.

Az alábbi tagállamok tettek ilyen tartalmú nyilatkozatot:

- Ausztria: 2002. augusztus 7. után elkövetett cselekmények;
- Cseh Köztársaság: cseh állampolgárok által 2004. november 1. után elkövetett cselekmények¹;
- Franciaország: 1993. november 1. után elkövetett cselekmények;
- Olaszország: 2002. augusztus 7. után elkövetett cselekmények; az olasz jog értelmében Olaszország nem hajthatja végre a 2005. május 14. előtt kibocsátott európai elfogatóparancsokat;
- Luxemburg: 2002. augusztus 7. után elkövetett cselekmények (törvényjavaslatot terjesztenek majd az országgyűlés elé).

Csak Ausztria, Franciaország és Olaszország értesítette a Tanácsot a kerethatározatnak megfelelően. Olaszország esetében a jogszabályok különböznek a nyilatkozatban foglaltaktól.

Amennyiben tehát a cselekményeket a fent feltüntetett időpontok előtt követték el, az átadandó keresett személy esetében az eljárást hagyományos kiadatási kérelem, nem pedig EEP-formanyomtatvány benyújtása útján kell lefolytatni.

¹ 10750/06 COPEN 69 EJM 17 EUROJUST 31.

2.2. Saját állampolgárok átadása

Az európai elfogatóparancs rendszere megszünteti a korábbi kiadatási rendszer azon elemét, hogy az átadás megtagadható a keresett személy állampolgársága alapján. A saját állampolgárok átadásának általánossá tétele a kerethatározat egyik legfontosabb eredménye. Ez azonban néhány tagállamban alkotmányos nehézségeket okozott.

Németországban az átültető jogszabályt a Szövetségi Alkotmánybíróság 2005. július 18-i határozatával megsemmisítette; a határozat a 2006. július 20-i új jogszabály 2006. augusztus 2-i hatálybalépéséig megakadályozta a német állampolgárok átadását, a külföldi állampolgárok kiadatását azonban nem.

Lengyelországban az Alkotmánybíróság 2005. április 27-i határozatában 2006. november 6-ra halasztotta az átültető jogszabály részleges megsemmisítésének hatályát. A módosításokat időben elvégezték, és 2006. november 7-től Lengyelország átadja állampolgárait abban az esetben, ha az átadási kérelem alapját képező bűncselekményt Lengyelország területén kívül követték el, és az a lengyel jog szerint bűncselekménynek minősül.

Cipruson az ország Legfelsőbb Bírósága 2005. november 7-i határozatában az EEP-kerethatározatot átültető jogszabályt alkotmányellenesnek minősítette. A felülvizsgált jogszabály 2006. július 28-én lépett hatályba; az így módosított új 11. cikk ugyanakkor időben korlátozza a saját állampolgárok átadását, mivel ez csak a Ciprus Unióhoz való csatlakozása, vagyis 2004. május 1. után elkövetett cselekmények esetében lehetséges.

A kerethatározat 33. cikkének megfelelően mindaddig, amíg nem módosította nemzeti jogszabályait, de legkésőbb 2008. december 31-ig Ausztria az osztrák állampolgárok vonatkozásában megtagadhatja az elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben a szóban forgó cselekmények az osztrák jog szerint nem büntetendők.

A Cseh Köztársaság továbbra is a Cseh Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásának időpontját megelőzően alkalmazandó kiadatási rendszerrel, azaz a kiadatásról szóló, 1957. december 12-i európai egyezményrel, annak két, 1975. október 15-i és 1978. március 17-i módosító jegyzőkönyvével, a Schengeni Végrehajtási Egyezményrel és az alkalmazandó kétoldalú megállapodásokkal összhangban kezeli a cseh állampolgárok által 2004. november 1-jét megelőzően elkövetett cselekményekhez kapcsolódó kérelmeket. A büntetőeljárásról szóló (141/1961 Coll. sz., módosított) törvény 403. cikkének (2) bekezdése értelmében a Cseh Köztársaság csak kölcsönösségi alapon adhatja át állampolgárát más uniós tagállamnak.

3. Az EEP kibocsátásakor alkalmazandó kritériumok – az arányosság elve

Az EEP-kerethatározat a kibocsátó tagállam számára nyilvánvalóan nem állapít meg arányossági vizsgálat végrehajtására vonatkozó kötelezettséget. Ez a kérdés végső soron a tagállamok jogszabályai és ítélkezési gyakorlata alapján dől majd el. Lásd azonban az „Advocaten voor de Wereld”-ügyet a VI. mellékletben, valamint az Európai Unió alapjogi chartájának 49. cikkét.

Tekintettel az EEP végrehajtásának a keresett személy fizikai szabadságának és szabad mozgásának korlátozásával járó, súlyos következményeire, az elfogatóparancs kibocsátásáról szóló döntés meghozatala előtt a illetékes hatóságoknak lehetőség szerint figyelembe kell venniük az arányosság szempontjait azáltal, hogy az adott esetre vonatkozóan összemérik az EEP hasznosságát az alkalmazandó intézkedéssel és annak következményeivel. Nem választható tehát az EEP akkor, ha az arányosnak, megfelelőnek és az adott esetre alkalmazandónak látszó kényszerintézkedés nem az előzetes őrizet.

Nem bocsátható ki elfogatóparancs például akkor, ha – jóllehet az előzetes őrizet megengedett – szabadságelvonással nem járó egyéb kényszerintézkedés, így például a személyazonosság és a lakóhely igazolása, vagy az érintettnek az első bírósági tárgyalást követő azonnali szabadon bocsátásával járó intézkedés is választható.

Ez az értelmezés összhangban áll az EEP-kerethatározat rendelkezéseivel és végrehajtásának alapját képező általános filozófiával, annak érdekében, hogy az EEP hatékony eszközzé váljon különösen a súlyos és szervezett bűnözés elleni küzdelemben.

Az EEP kibocsátásának mérlegelésekor minden esetben értékelni kell valamennyi elemet, ideértve a bűncselekmény súlyosságát, az intézkedést, a végrehajtó államban felhasználandó erőforrásokat, valamint különösen azt a tényt, hogy az intézkedés a személyi szabadságtól való megfosztással jár.

4. Az EEP fordítása

Az EEP-t a végrehajtó állam nyelvén vagy az Európai Unió intézményeinek az adott állam által elfogadott egyéb hivatalos nyelvén készített fordítással együtt, az Európai Unió Tanácsa Főtitkárságánál letétbe helyezett nyilatkozat formájában kell elküldeni (lásd a IV. mellékletet).

Tekintettel az európai elfogatóparancs végrehajtásának rövid határidejére, a keresett személy tartózkodási helyének ismertsége esetén kívánatos az elfogatóparancsnak a feltételezett tartózkodási hely szerinti ország nyelvére történő előzetes lefordítása. Amennyiben az EEP-t közvetlenül egy végrehajtó igazságügyi hatóságnak vagy központi hatóságnak küldik, azt fordítás kíséretében kell elküldeni.

Egyéb esetben az elfogatóparancsot sürgősen, a tagállam által az EEP kézhezvételekor meghatározott határidőn belül le kell fordítani az érintett letartóztatási helye szerinti végrehajtó tagállam által elfogadott nyelvek egyikére.

A Schengeni Információs Rendszert használó tagállamok többsége speciális gyakorlatot alakított ki. 2007. szeptember 1. óta elvben a tagállamok nagy részében a SISone4all-rendszer működik, kivéve Bulgáriát, Ciprust, Romániát, Írországot és az Egyesült Királyságot. Ez azt jelenti, hogy az „A” és „M” SIRENE-formanyomtatványként ismert formanyomtatványok alapvetően az EEP-ben foglaltakkal azonos információkat tartalmaznak majd, és az ideiglenes fordításokat angol nyelven kell elkészíteni. A rendszer 2007 szeptembere óta üzemel.

Amikor a Schengeni Információs Rendszer második generációja (SIS II) – várhatóan 2009-ben – megkezdte működését, az eredeti EEP-t beszkennelek a rendszerbe, és ettől kezdve azonnal hozzáférhető lesz. Mindez nem érinti a kerethatározat 8. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségeket.

4.1. Az EEP fogadása tekintetében az uniós tagállamok által elfogadott nyelvek

Lásd a IV. mellékletet.

5. Személyek őrizetbe vételét követően az EEP végrehajtó hatóság általi fogadására vonatkozó határidő

Amikor egy személyt letartóztatnak, az átadási eljárás lefolytatása és/vagy a letartóztatott személy őrizetbe vétele érdekében a végrehajtó hatóságnak meghatározott időn belül kézhez kell vennie az európai elfogatóparancsot az adott állam által elfogadott nyelvek valamelyikén készített fordítással együtt. Az egyes tagállamok nemzeti joguk szerint más-más határidőket és nyelveket fogadnak el. A határidők vagy a nyelvi szabályok be nem tartása különböző következményekkel, például a letartóztatott személy szabadon bocsátásával járhat, a jogszabályok vagy a bírói gyakorlat függvényében.

Az alkalmazandó határidőket lásd az V. mellékletben.

6. Az EEP-formanyomtatvány kitöltése

A III. melléklet részletes iránymutatásokat tartalmaz.

Az EEP-formanyomtatvány kitöltésekor különös figyelmet kell fordítani a bűncselekmény körülményeinek leírására (e) mező), mivel az európai elfogatóparancsot végrehajtó bíróság nem mérlegelheti a kettős büntethetőséget a harminckét bűncselekmény-kategóriát tartalmazó listán szereplő bűncselekmények esetében, amennyiben a bűncselekmény büntetési tételének felső határa legalább háromévi szabadságvesztés.

A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdéséből átvett lista részben az uniós jog részeként elfogadott vagy elfogadandó jogszabályok által harmonizált bűncselekmény-kategóriákon alapul. E kategóriák többsége az uniós tagállamok nemzeti jogában könnyen azonosítható bűncselekményeknek felel meg, ezért nem szorul különösebb magyarázatra. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a bűncselekmények vonatkozásában a kibocsátó tagállam törvényi tényállása alkalmazandó. A listát nem konkrét bűncselekményekre, hanem a listán említett típusba tartozó bűncselekmény-kategóriákra való utalásként kell értelmezni.

A kettős büntethetőség megszűnésének eseteiben a kibocsátó tagállam büntető törvénykönyve (általános vagy különös rész) szerinti törvényi tényállás alkalmazandó. A kerethatározat alkotóinak eredeti szándéka az volt, hogy ne legyen szükség a büntető törvénykönyv szövegének az EEP-be való beillesztésére (vagy – egyes igazságügyi hatóságok gyakorlatában – az EEP-hez való csatolására), elkerülve ezáltal a jogi szövegek szükségtelen fordítását. Az eset körülményeit részletesen és kimerítően le kell írni annak érdekében, hogy a specialitás szabályának, a *ne bis in idem* elvnek és az előírás szabályának alkalmazása értékelhető legyen. Mindig meg kell adni az elkövetés időpontját, helyét és a keresett személynek a bűncselekmény(ek)ben való részvétele módját. Amennyiben a bűncselekmény nem szerepel a listán, a leírásának olyannak kell lennie, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság mérlegelni tudja a kettős büntethetőséget.

A *jámulékos bűncselekmények* miatti átadás olyan bűncselekmény vagy bűncselekmények kapcsán történő átadást jelent, amelyekre a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott minimális büntetési tételnél alacsonyabb büntetés szabható ki. A kerethatározat nem rendelkezik arról, hogy mi a teendő a jámulékos átadás kérdésében. Néhány tagállam lehetővé teszi azt, más tagállamok azonban nem. Az EEP kibocsátása előtt mérlegelni kell azt is, hogy ez a helyzet az EEP-t érvénytelenítheti, különösen olyan büntető ítéletek esetén, amikor az EEP tárgya halmozott börtönbüntetés, és a bűncselekmények egy részére a kerethatározatban megállapított küszöb nem alkalmazandó.

A formanyomtatvány kinyomtatható és kitölthető, azonban táblázatainak egyikében sem szabad változtatást vagy törlést végezni. Ha egy adott mező nem alkalmazandó, mindig jelezze, hogy „nem alkalmazandó”, azonban ne törölje ki a mezőt. Az EEP-formanyomtatvány kinyomtatható és kitölthető az alábbi internetes oldalról való letöltést követően:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Form

A formanyomtatványt a közelmúltban (2007 novemberében) módosították annak érdekében, hogy a mezők nagy mennyiségű információ beillesztése esetén bővíthessenek.

A formanyomtatványt ajánlott letöltenie és személyi számítógépén vagy CD-n tárolnia, arra az esetre, ha a honlap nem lenne elérhető, amikor szükséges.

Az EEP-formanyomtatvány megfelelő kitöltése esetén nincs szükség kiegészítő dokumentumokra. Mindazonáltal adott esetben a vonatkozó azonosító adatokat az Interpolon vagy a SIRENE-en keresztül kell továbbítani, amint azt az a) mező végén lévő szöveg is előírja.

Fontos jelezni a keresett személy fényképének és ujjlenyomatának meglétét, amennyiben vannak ilyenek. Mindig meg kell adni továbbá az ügyeleti iroda és a felelős személy elérhetőségét és mobiltelefonszámát, hogy a keresett személy megtalálása esetén azonnal értesíthetők legyenek.

A III. és IV. mellékletben részletes iránymutatás található egyes mezők használatára vonatkozóan. Ezen iránymutatások nem kötelezők a tagállamok igazságügyi hatóságai számára, azonban bizonyos súllyal bírnak, mivel az EEP-kerethatározat szövegezésében részt vevő szakértők és egyéb személyek határozták meg azokat.

7. Az EEP továbbítása

7.1. A letartóztatandó személy tartózkodási helyének ismertsége esetén

A letartóztatandó személy tartózkodási helyének ismertsége esetén az EEP-t végrehajtás céljából közvetlenül a személy tartózkodási helye szerinti állam illetékes hatóságának kell továbbítani. A tagállamok kibocsátó és végrehajtó hatóságaira vonatkozó valamennyi információ könnyen megtalálható az EIH honlapján: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => search EAW Atlas => select the country.

Ugyanakkor annak biztosítása érdekében, hogy az érintett személy tartózkodási helyén marad, a kibocsátó hatóság általában az adott SIRENE nemzeti irodának is közvetlenül megküldi az EEP-t a schengeni információs rendszerben részt vevő uniós tagállamok részére történő továbbítás céljából. Ez a tagállamok rendészeti hatóságai számára lehetővé teszi a letartóztatandó személy azonosítását. Az EEP-t megküldik az Interpol nemzeti irodájának a SIS-ben részt nem vevő uniós tagállamok (jelenleg: Bulgária, Ciprus, Írország, Románia és Egyesült Királyság) részére történő továbbítás céljából. Megjegyzendő azonban, hogy egyes tagállamokban az Interpol figyelmeztető jelzése nem teremt alapot a letartóztatásra. Ez esetben külön jelezni kell az EEP meglétét, mivel arra szükség lehet a szabadságelvönás végrehajtásához.

7.2. A keresett személy tartózkodási helyének ismeretlensége esetén

A keresett személy tartózkodási helyének ismeretlensége esetén az EEP-t a schengeni információs rendszerben részt vevő uniós tagállamok részére történő továbbítás céljából az adott SIRENE nemzeti irodának kell megküldeni. Az INTERPOL a SIS-ben részt nem vevő uniós tagállamok (jelenleg: Bulgária, Ciprus, Írország, Románia és Egyesült Királyság) részére történő továbbítás céljából.

7.3. Schengeni Információs Rendszer – SIS

A kerethatározat 9. cikkének (1) bekezdése a keresett személy tartózkodási helyének ismertsége esetén lehetővé teszi az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó hatóság részére történő közvetlen továbbítását. A 9. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság minden esetben határozhat úgy, hogy a keresett személyre nézve a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) figyelmeztető jelzést ad ki.

A Schengeni Információs Rendszerben kiadott figyelmeztető jelzés egyenértékű a 8. cikk (1) bekezdésében meghatározott információkkal ellátott európai elfogatóparanccsal. Átmeneti ideig – amíg a SIS alkalmassá válik a 8. cikkben leírt összes információ továbbítására – a figyelmeztető jelzés az európai elfogatóparanccsal egyenértékű mindaddig, amíg az eredeti megfelelő formában meg nem érkezik a végrehajtó igazságügyi hatósághoz.

7.4. Az európai elfogatóparancs a SISone4all-ban

Az IB-Tanács 2006. december 4–5-i ülésén a Tanács úgy határozott¹, hogy megvalósítja a SISone4ALL-projektre vonatkozó portugál javaslatot, melynek célja a SIS II-projekt megvalósítása során tapasztalt késedelmek és problémák megoldása. A cél az EU-hoz 2004-ben csatlakozott tagállamoknak a jelenlegi SIS1+-rendszerhez való csatlakozása volt. A SIS1+-hoz való hozzáférés így a belső határokon történő ellenőrzés megszűnéséhez vezetett. Ciprus kivételével valamennyi érintett tagállam (összesen 9 ország) a projektben való részvétel mellett döntött.

¹ A Tanács következtetései a SIS II-ről, a SIS 1+-ról és a schengeni térség bővítéséről, 16391/1/06.

Az érintett tagállamokban végzett technikai előkészületek és adatvédelmi értékelések az „A” és „M” formanyomtatványok cseréjéhez vezettek, tekintettel a különböző tagállamok azon kérésére, hogy a 95. cikk szerinti figyelmeztető jelzésekhez schengeni megjelöléseket csatoljanak. Az ezzel kapcsolatos munka 2007. május 21-én kezdődött és jó ütemben halad.

Jogi szempontból a Tanács két határozatot hozott:

- 2007/471/EK: A Tanács határozata (2007. június 12.) a schengeni vívmányok Schengeni Információs Rendszerre vonatkozó rendelkezéseinek a Cseh Köztársaságban, az Észt Köztársaságban, a Lett Köztársaságban, a Litván Köztársaságban, a Magyar Köztársaságban, a Máltai Köztársaságban, a Lengyel Köztársaságban, a Szlovén Köztársaságban és a Szlovák Köztársaságban történő alkalmazásáról¹;
- 2007/472/EK: A Tanács határozata (2007. június 25.) a Schengeni Információs Rendszer technikai támogatóegysége (SIS központi rész) létesítésének és működésének költségeire vonatkozó pénzügyi szabályzat módosításáról szóló, az 1990. évi Schengeni Egyezmény által felállított Végrehajtó Bizottság határozatának módosításáról².

Az első határozat

- 2007. július 7-től lehetővé teszi valós SIS-adatoknak az érintett tagállamok részére történő továbbítását;

Ez az első rendelkezés azt jelenti, hogy a tagállamok a SIS-ről nemzeti másolatot tölthetnek le, annak tényleges használata nélkül. Fő célja technikai jellegű;

- 2007. szeptember 1-jétől lehetővé teszi az érintett tagállamok számára, hogy bizonyos feltételekkel adatokat vigyenek be a SIS-be, valamint SIS-adatokat használjanak fel. E feltételek ahhoz a tényhez kapcsolódnak, hogy a határellenőrzés megszüntetéséig a beléptetés megtagadására vonatkozó rendelkezéseket nem lehet végrehajtani. E második rendelkezés engedélyezi a 9 érintett tagállam számára a SIS-adatoknak a rendszert már működtető többi országgal azonos módon történő felhasználását.

¹ HL L 179., 2007.07.07., 46. o.

² HL L 179., 2007.07.07., 50. o.

7.5. Az Interpolon keresztül történő továbbítás

A kerethatározat 10. cikkének (3) bekezdése jogalapot teremt az Interpolnak az európai elfogatóparancs továbbítására való felkérésére, amennyiben az a schengeni információs rendszeren keresztül nem továbbítható.

Az Interpol hálózatának használata az egyik lehetséges mód arra, hogy az európai elfogatóparancsot azon tagállamok vonatkozásában továbbítsák, amelyek jelenleg nem vesznek részt a SIS-ben (Bulgária, Ciprus, Írország, Románia és Egyesült Királyság).

8. Az Eurojust szerepe

A 2002. februári (2002/187/IB) tanácsi határozat¹ 3. cikkével összhangban az Eurojust egyik célkitűzése a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai közötti együttműködés fejlesztése, különösen a kölcsönös nemzetközi jogsegély és a kiadatási kérelmek teljesítésének előmozdítása. Így az Eurojust az EEP- és a kiadatási ügyekben közvetítői és koordinátori szerepet tölthet be.

Az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat 16. cikkének értelmében ha egyazon személy ellen két vagy több tagállam bocsátott ki európai elfogatóparancsot, a végrehajtó igazságügyi hatóság az összes körülmény mérlegelésével dönti el, hogy melyik európai elfogatóparancsot hajtja végre; ezen körülmények közé tartozik különösen a bűncselekmény súlya és elkövetési helye, az európai elfogatóparancsok kibocsátásának időpontja, valamint az, hogy az elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották-e ki. A végrehajtó igazságügyi hatóság több kérelem esetén döntéséhez kikérheti az Eurojust véleményét.

A kerethatározat 17. cikke meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtására irányadó határidőket és szabályokat. Ha kivételes körülmények folytán egy tagállam nem tudja betartani az e cikkben előírt határidőket, a késedelem okairól tájékoztatja az Eurojustot.

¹ HL L 63., 2002.3.6., 1. o.

9. Európai Igazságügyi Hálózat

Az Európai Igazságügyi Hálózat (EIH) létrehozott egy olyan informatikai eszközt (az Európai Igazságügyi Atlasz), amely lehetővé teszi annak a végrehajtó igazságügyi hatóságnak az azonosítását, amelyhez az EEP-t közvetlenül továbbítani kell (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Az eszköz az alábbiakról tartalmaz információt:

- a végrehajtó hatóságok elérhetősége;
- a nyelv, amelyen az elfogatóparancsot ki kell adni;
- az eredeti elfogatóparancs kézhezvételének attól az időponttól számított határideje, amikor az átadandó személyt elfogták, amennyiben az elfogást a SIS figyelmeztető jelzése előzte meg;
- a kibocsátó hatóság elérhetősége;
- a központi hatóságok elérhetősége és hatáskörük (pl. EEP fogadására és továbbítására); az illetékes hatóságoknak való segítségnyújtásra; tranzitkérelemre; sürgős esetekre).

Az EEP-atlasz az EIH honlapjáról érhető el: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. Az EEP-atlasz a kért információt azt követően adja meg, miután megtörtént az arra a helyre vonatkozó adatok bevitele, ahova az EEP-t továbbítani kell (ország, körzet, régió, alrégió, helység, irányítószám). Az EIH kapcsolattartókkal szintén felvehető a kapcsolat.

10. „Fiches Françaises” – az egyes tagállamok iránymutatásai

Jelenleg az EEP-re vonatkozó háttérinformációk, így például a kerethatározat hatályáról szóló tagállami nyilatkozatok, a jogi eljárásra és egyéb gyakorlati részletekre vonatkozó, „*Fiches Françaises*” gyűjtőnéven ismert információk, az EEP-formanyomtatvány valamennyi uniós hivatalos nyelvi változata, valamint a nemzeti jogszabályok az alábbi honlapokon találhatóak meg:

EIH – Honlap – dokumentum-adatbázis

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> (login: rje; jelszó: dgsi)
(A „Document by category” (Dokumentumok kategóriák szerint) legördülő menüből válassza ki az „EAW notifications”-t (EEP-értesítések) és az „EAW reports and documents”-et (EEP-jelentések és dokumentumok.)

A Tanács Főtitkárságának honlapja

- http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=EN&cmsid=545&id=66

Az Európai Bizottság honlapján található általános információk

- http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Megállapodás Norvégia és Izland, valamint az Európai Unió között

Norvégia és Izland, valamint az Európai Unió között 2006. június 28-án átadási megállapodás került aláírásra. A megállapodás – néhány módosítással – kiterjeszti a átadási mechanizmust Norvégiára és Izlandra. Ez a megállapodás még nem lépett hatályba.

12. Az Európai Bíróság vonatkozó határozatai

A VI. melléklet két, a tagállami igazságügyi hatóságok érdeklődésére számot tartó európai bírósági ítéletet tartalmaz, a (C-105/03. sz.) Pupino-ügyben hozott ítéletet, és a (C-303/05. sz.) *Advocaten voor de Wereld* ügyben hozott ítéletet.

13. Néhány legfelsőbb bírósági határozat (összefoglaló leírása)

A VII. mellékletben néhány tagállami legfelsőbb bíróság által hozott határozat összefoglaló leírása olvasható.

14. Linkek az EEP-re vonatkozó további információkhoz

Az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat alkalmazására, valamint az ide kapcsolódó ítélkezési gyakorlatra vonatkozóan az alábbi honlapokon található további információ:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

Az Európai Igazságügyi Hálózat honlapja

– http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx

Az EIH honlapján található EEP-atlasz

– <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>

Az EIH honlapján az EEP-re vonatkozóan található információk.

15. Minta az EEP-formanyomtatvány kitöltésére

A III. melléklet egy mintát tartalmaz, amely az EEP-formanyomtatvány kitöltésére vonatkozó útmutatóként szolgál. A minta két részt tartalmaz: az egyik olyan ügyekre vonatkozik, amelyekben az EEP kibocsátására büntetőeljárás/nyomozás lefolytatása (tárgyalás előtti fázis) érdekében kerül sor, a másik a büntetés-végrehajtás, illetve az érintett személy távollétében kiszabott büntetések eseteire alkalmazandó.

I. MELLÉKLET

A Tanács kerethatározata (2002. június 13.) az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról¹

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unióról szóló szerződésre és különösen annak 31. cikke a) és b) pontjára,
valamint 34. cikke (2) bekezdésének b) pontjára,

tekintettel a Bizottság javaslatára [1],

tekintettel az Európai Parlament véleményére [2],

mivel:

(1) Az 1999. október 15–16-i tamperei Európai Tanács következtetései, és különösen azok 35. pontja szerint a tagállamok között az olyan személyekre vonatkozó alakszerű hivatalos kiadatási eljárást, akik jogerős elítélésüket követően menekülnek az igazságszolgáltatás elől, el kell törölni, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyeket érintő kiadatási eljárást pedig fel kell gyorsítani.

(2) A büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerésének megvalósítására a tamperei Európai Tanács következtetéseinek 37. pontjában előírányozott és a Tanács által 2000. november 30-án elfogadott [3] intézkedési terv foglalja az elfogatóparancsok kölcsönös végrehajtásának kérdésével.

(3) Minden tagállam, illetőleg néhány tagállam számos kiadatási egyezménynek részese, többek között a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezménynek és a terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1977. január 27-i európai egyezménynek. Az északi államok azonos tartalmú kiadatási törvényekkel rendelkeznek.

¹ HL L 190, 18.7.2002, 1. o.

(4) Ezen túlmenően a tagállamok egymás között az alábbi három, teljesen vagy részben a kiadatásról szóló, az uniós vívmányok részét képező egyezményben állapodtak meg: a közös határokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló 1990. június 19-i egyezmény [4] (azon tagállamok közötti kapcsolatokban, amelyek az egyezmény részes államai), az Európai Unió tagállamai közötti egyszerűsített kiadatási eljárásról szóló 1995. március 10-i egyezmény [5] és az Európai Unió tagállamai közötti kiadatásról szóló 1996. szeptember 27-i egyezmény [6].

(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélelhozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés "sarokkövéként" utalt.

(7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

(8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták.

(9) A központi hatóságok szerepének az európai elfogatóparancs végrehajtásában a gyakorlati és igazgatási segítségnyújtásra kell korlátozódnia.

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagyfokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a Szerződés 7. cikkének (1) bekezdése szerint, a 7. cikkének (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

(11) A tagállamok között az európai elfogatóparancs váltja fel a kiadatásra irányadó összes korábbi megállapodást, ideértve a schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény III. címének a kiadatásra vonatkozó rendelkezéseit is.

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében elismert és az Európai Unió alapjogi kartájában [7], különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel. E kerethatározat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, mint amely tiltja olyan személy átadásának megtagadását, aki ellen európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, amennyiben objektív okok alapján feltehető, hogy az elfogatóparancs kibocsátására azért került sor, hogy az adott személyt neme, faji vagy vallási hovatartozása, etnikai származása, állampolgársága, anyanyelve, politikai meggyőződése vagy szexuális irányultsága alapján vonják büntetőeljárás alá vagy megbüntessék, illetve feltehető, hogy helyzetét bármely fenti körülmény hátrányosan befolyásolhatja.

Ez a kerethatározat nem képezi akadályát annak, hogy a tagállamok a szabályszerű bírósági eljárásra, az egyesülési szabadságra, a sajtószabadságra és az egyéb médiára kiterjedő szólásszabadságra vonatkozó alkotmányos szabályait alkalmazzák.

(13) Senkit nem lehet kitoloncolni, kiutasítani vagy kiadni olyan államba, ahol komoly veszélye van annak, hogy őt halálbüntetésnek, kínzásnak vagy egyéb embertelen vagy megalázó bánásmódnak, illetve ilyen büntetésnek vetik alá.

(14) Mivel az összes tagállam megerősítette az Európa Tanács 1981. január 28-i egyezményét az egyének védelméről a személyes adatok gépi feldolgozása során, az e kerethatározat végrehajtásával összefüggésben feldolgozandó személyes adatokat az említett egyezmény elveinek megfelelő védelemben kell részesíteni,

ELFOGADTA EZT A KERETHATÁROZATOT:

1. cikk Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége

(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.

2. cikk Az európai elfogatóparancs alkalmazási köre

(1) Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.

(2) E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

- bűnszervezetben való részvétel,
- terrorizmus,
- emberkereskedelem,
- gyermekek szexuális kizsákmányolása és gyermekpornográfia,
- kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme,
- fegyverek, lőszeres és robbanóanyagok tiltott kereskedelme,
- korrupció,

- csalással kapcsolatos bűncselekmények, ideértve az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló 1995. július 26–i egyezmény értelmében az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalásokat is,
- bűncselekményekből származó jövedelmek tisztára mosása,
- pénzhamisítás, ideértve az euró hamisítását is,
- számítógépes bűnözés,
- környezettel kapcsolatos bűncselekmények, ideértve a veszélyeztetett állatfajok, valamint a veszélyeztetett növényfajok és növényfajták tiltott kereskedelmét is,
- segítségnyújtás jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz,
- szándékos emberölés, súlyos testi sértés,
- emberi szervek és szövetek tiltott kereskedelme,
- emberrablás, személyi szabadságtól való jogellenes megfosztás és túszejtés,
- rasszizmus és idegengyűlölet,
- szervezett lopás vagy fegyveres rablás,
- kulturális javak – ideértve a régiségeket és műtárgyakat is – tiltott kereskedelme,
- csalás,
- zsarolás és védelmi pénz szedése,
- termékhamisítás és iparjogvédelmi jog megsértése,
- hivatalos okmányok hamisítása és azzal való kereskedés,
- fizetőeszközök hamisítása,
- hormontartalmú anyagok és más növekedésserkentők tiltott kereskedelme,
- nukleáris és radioaktív anyagok tiltott kereskedelme,
- lopott gépjárművek kereskedelme,
- erőszakos közösülés,
- gyűjtogatás,
- a Nemzetközi Büntetőbíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények,
- repülőgép/hajó hatalomba kerítése,
- szabotázs.

(3) A Tanács az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 39. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételek szerint az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően egyhangúlag bármikor úgy határozhat, hogy a (2) bekezdésben foglalt listát további bűncselekményfajtákkal bővíti. A Tanács a Bizottságnak a 34. cikk (3) bekezdése szerint benyújtott jelentése nyomán megvizsgálja a lista bővítésének vagy módosításának szükségességét.

(4) A (2) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek.

3. cikk Az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okai

A végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága (a továbbiakban "végrehajtó igazságügyi hatóság") az alábbi esetekben tagadja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény a végrehajtó tagállamban közkegyelem alá esik, és ennek az államnak saját büntetőjoga szerint joghatósága van a bűncselekmény üldözésére;
2. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt valamely tagállam ugyanazon cselekményért már jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélező tagállam joga szerint az már nem hajtható végre;
3. ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó állam joga szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.

4. cikk Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai

A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha a 2. cikk (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény; azonban nem tagadható meg az európai elfogatóparancs végrehajtása adókkal és illetékekkel, vámokkal és devizával kapcsolatos ügyekben azon az alapon, hogy a végrehajtó tagállam joga nem ír elő ugyanolyan adót vagy illetéket, vagy nem tartalmaz ugyanolyan típusú szabályokat az adó-, illeték-, valamint vám- és devizasabályozás terén, mint a kibocsátó tagállam joga;
2. ha az európai elfogatóparancsban érintett személy ellen a végrehajtó tagállamban ugyanazon cselekmény miatt, amelyen az európai elfogatóparancs alapul, büntetőeljárás van folyamatban;

3. ha a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai úgy határoztak, hogy nem indítanak büntetőeljárást vagy megszüntetik azt az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény tekintetében, vagy ha egy tagállamban a keresett személy ellen ugyanazon cselekmény miatt jogerős határozatot hoztak, ami a további büntetőeljárás akadályát képezi;
4. ha a végrehajtó tagállam joga szerint a büntethetőség vagy a büntetés elévült, és a cselekmények e tagállam büntetőjoga szerint saját joghatósága alá tartoznak;
5. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélező állam joga szerint az már nem hajtható végre;
6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést;
7. ha az európai elfogatóparancs olyan bűncselekményre vonatkozik, amelyet:
- a) a végrehajtó tagállam joga szerint egészben vagy részben a végrehajtó tagállam területén vagy a végrehajtó tagállam területeként kezelt helyen követtek el; vagy
- b) a kibocsátó tagállam területén kívül követtek el, és a végrehajtó tagállam joga nem teszi lehetővé a büntetőeljárás lefolytatását ilyenfajta bűncselekményekre nézve, ha azokat a területén kívül követték el.

5. cikk A kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciák

Az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó igazságügyi hatóság által történő végrehajtását a végrehajtó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

1. ha az európai elfogatóparancsot az érintett személy távollétében hozott határozatban kiszabott büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, és ha az érintett személyt személyesen nem idézték vagy más módon nem értesítették annak a tárgyalásnak az időpontjáról és helyéről, amely a távollétében hozott határozathoz vezetett, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság megfelelőnek ítélt garanciát nyújt arra, hogy annak a személynek, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, lehetősége lesz a kibocsátó tagállamban az ügy újratárgyalását kérni és a bírósági tárgyaláson jelen lenni;

2. ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel büntethető vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel fenyegetett, az elfogatóparancs végrehajtása ahhoz a feltételhez köthető, hogy a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetővé teszi a kiszabott büntetésnek vagy intézkedésnek a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának felfüggesztését célzó – kérelemre vagy legkésőbb 20 éven belül történő – felülvizsgálatát, vagy kegyelem alkalmazását, amelynek kérvényezésére az érintett személy a kibocsátó tagállam joga vagy gyakorlata szerint jogosult;

3. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.

6. cikk Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása

(1) Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.

(2) Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.

(3) A tagállamok mindegyike tájékoztatja a Tanács Főtitkárságát a joga szerinti illetékes igazságügyi hatóságról.

7. cikk A központi hatóság részvétele

(1) Az illetékes igazságügyi hatóságok támogatására minden tagállam kijelölhet egy vagy – ha jogrendszere úgy rendelkezik – több központi hatóságot.

(2) A tagállam, ha ez igazságszolgáltatási rendszere felépítése következtében szükséges, központi hatóságát (hatóságait) bízhatja meg az európai elfogatóparancsok hatósági továbbításával és fogadásával, továbbá az ezekkel kapcsolatos minden egyéb hivatalos levelezéssel.

Az a tagállam, amely élni kíván az e cikkben biztosított lehetőségekkel, a Tanács Főtitkárságához eljuttatja az általa kijelölt központi hatóságra vagy központi hatóságokra vonatkozó nyilatkozatokat. Ez a nyilatkozat a kibocsátó tagállam minden hatóságára kötelező.

8. cikk Az európai elfogatóparancs tartalma és formája

(1) Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően az alábbi információkat tartalmazza:

- a) a keresett személy személyazonossága és állampolgársága;
- b) a kibocsátó igazságügyi hatóság megnevezése, címe, telefon- és faxszáma, valamint e-mail címe;
- c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;
- d) a bűncselekmény jellege és jogi minősítése, különösen figyelemmel a 2. cikkre;
- e) a bűncselekmény elkövetése körülményeinek ismertetése, ezen belül az időpont, a hely és a keresett személy bűncselekményben való részvételének módja;
- f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;
- g) ha lehetséges, a bűncselekmény egyéb következményei.

(2) Az európai elfogatóparancsot le kell fordítani a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy hivatalos nyelveinek egyikére. E kerethatározat elfogadásakor vagy egy későbbi időpontban a Tanács Főtitkárságánál letétbe helyezett nyilatkozatban bármely tagállam kijelentheti, hogy elfogadja az Európai Közösségek intézményeinek egy vagy több más hivatalos nyelvén készült fordítást is.

9. cikk Az európai elfogatóparancs továbbítása

(1) Ha a keresett személy tartózkodási helye ismert, a kibocsátó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancsot közvetlenül továbbíthatja a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.

(2) A kibocsátó igazságügyi hatóság minden esetben határozhat úgy, hogy a keresett személyre nézve a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) figyelmeztető jelzést ad ki.

(3) Az ilyen figyelmeztető jelzést a közös államhatárokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló 1990. június 19-i egyezmény 95. cikke rendelkezéseinek megfelelően adják ki. A Schengeni Információs Rendszerben kiadott figyelmeztető jelzés, amelyhez csatolják a 8. cikk (1) bekezdésében előírt adatokat, egyenértékű az európai elfogatóparanccsal.

Amíg a SIS alkalmassá válik a 8. cikkben leírt összes információ továbbítására, a figyelmeztető jelzés az európai elfogatóparanccsal átmenetileg egyenértékű mindaddig, amíg az eredeti megfelelő formában meg nem érkezik a végrehajtó igazságügyi hatósághoz.

10. cikk Az európai elfogatóparancs továbbításának módja

(1) Ha a kibocsátó igazságügyi hatóság számára nem ismert az illetékes végrehajtó igazságügyi hatóság, akkor elvégzi a szükséges kutatást – különösen az Európai Igazságügyi Hálózat [8] kapcsolattartási pontjain keresztül –, hogy a végrehajtó tagállamtól megszerezze ezt az információt.

(2) Ha a kibocsátó igazságügyi hatóság azt kívánja, a továbbítás az Európai Igazságügyi Hálózat biztonságos távközlési rendszerén keresztül is történhet.

(3) Ha nincs lehetőség a SIS igénybevitelére, a kibocsátó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs továbbításához igénybe veheti az Interpol szolgálatait is.

(4) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármely olyan biztonságos eszközzel továbbíthatja az európai elfogatóparancsot, amely alkalmas írásbeli változat készítésére azzal a feltétellel, hogy hitelességének megállapítása a végrehajtó tagállam számára lehetséges legyen.

(5) Az európai elfogatóparancs végrehajtásához szükséges bármilyen irat továbbításával vagy hitelességével kapcsolatos összes nehézséget az érintett igazságügyi hatóságok közvetlenül, vagy adott esetben a tagállamok központi hatóságainak bevonásával hárítják el.

(6) Ha az a hatóság, amelyhez az európai elfogatóparancsot megérkezik, nem illetékes annak alapján eljárni, hivatalból továbbítja az európai elfogatóparancsot tagállamának illetékes hatóságához, és erről tájékoztatja a kibocsátó igazságügyi hatóságot.

11. cikk A keresett személy jogai

(1) Ha egy keresett személyt elfognak, az illetékes végrehajtó igazságügyi hatóság nemzeti jogával összhangban tájékoztatja ezt a személyt az európai elfogatóparancsról és annak tartalmáról, valamint arról is, hogy beleegyezhet a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadásába.

(2) Az európai elfogatóparancs végrehajtása érdekében elfogott keresett személynek jogában áll, hogy a végrehajtó tagállam nemzeti joga szerint védőt és tolmácsot vegyen igénybe.

12. cikk A személy fogva tartása

Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.

13. cikk Beleegyezés az átadásba

(1) Ha az elfogott személy előadja, hogy az átadásába beleegyeznek, e beleegyezéséről, és ha szükséges, a 27. cikk (2) bekezdésében említett specialitás szabálya alkalmazásának jogáról való kifejezett lemondásról a végrehajtó igazságügyi hatóság előtt, a végrehajtó tagállam belső jogával összhangban kell nyilatkoznia.

(2) Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a beleegyezés és adott esetben az (1) bekezdésben említett lemondás olyan feltételek között történjen, amelyekből kitűnik, hogy az érintett személy önkéntesen és a következmények teljes tudatában tette meg nyilatkozatát. E célból a keresett személynek jogában áll védőt igénybe venni.

(3) A beleegyezést és adott esetben az (1) bekezdésben említett lemondást a végrehajtó tagállam belső jogában előírt eljárásnak megfelelően hivatalosan jegyzőkönyvbe veszik.

(4) A beleegyezés elvben nem vonható vissza. Bármely tagállam előírhatja, hogy a beleegyezés, és adott esetben a lemondás, a belső joga szerint alkalmazandó szabályokkal összhangban visszavonható. Ebben az esetben a beleegyezés dátuma és visszavonásának dátuma közötti időszakot a 17. cikkben meghatározott határidők számításakor nem veszik figyelembe. Az a tagállam, amely élni kíván ezzel a lehetőséggel, e kerethatározat elfogadásakor tájékoztatja erről a Tanács Főtitkárságát, és közli azokat a szabályokat, amelyek szerint a beleegyezés visszavonható, valamint azok esetleges módosításait.

14. cikk A keresett személy kihallgatása

Ha az elfogott személy nem egyezik bele a 13. cikk szerinti átadásába, joga van ahhoz, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállam nemzeti joga szerint kihallgassa.

15. cikk Határozat az átadásról

(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3-5. cikkekre, valamint a 8. cikkekre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.

16. cikk Határozat több megkeresés esetén

(1) Ha egyazon személy ellen két vagy több tagállam bocsátott ki európai elfogatóparancsot, a végrehajtó igazságügyi hatóság az összes körülmény mérlegelésével dönti el, hogy melyik európai elfogatóparancsot hajtja végre; ezen körülmények közé tartozik különösen a bűncselekmény súlya és elkövetési helye, az európai elfogatóparancsok kibocsátásának időpontja, valamint az, hogy az elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották-e ki.

(2) A végrehajtó igazságügyi hatóság az (1) bekezdésben említett határozathoz kikérheti az Eurojust [9] véleményét.

(3) Amennyiben egy európai elfogatóparancs és egy harmadik ország kiadatási kérelme ütközik, a végrehajtó tagállam illetékes hatósága az összes körülmény, különösen az (1) bekezdésben és az alkalmazandó egyezményben vagy megállapodásban foglalt feltételek mérlegelésével dönti el, hogy az európai elfogatóparancsnak vagy a kiadatási kérelemnek ad-e elsőbbséget.

(4) Ez a cikk nem érinti a tagállamoknak a Nemzetközi Büntetőbíróság alapokmányából eredő kötelezettségeit.

17. cikk Az európai elfogatóparancs végrehajtására irányadó határidők és szabályok

(1) Az európai elfogatóparancsot soron kívül intézik és hajtják végre.

(2) Amennyiben a keresett személy beleegyezik átadásába, az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a beleegyezést követő 10 napon belül kell meghozni.

(3) Egyéb esetekben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a keresett személy elfogását követő 60 napon belül kell meghozni.

(4) Ha egyedi esetekben az európai elfogatóparancs a (2) vagy a (3) bekezdésben előírt határidőn belül nem hajtható végre, a végrehajtó igazságügyi hatóság a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ilyen esetekben a határidő további 30 nappal meghosszabbítható.

(5) Mindaddig, amíg a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtásáról nem hozta meg végleges határozatát, gondoskodik arról, hogy a személy tényleges átadásához szükséges lényeges feltételek továbbra is biztosítva legyenek.

(6) Az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását indokolni kell.

(7) Ha kivételes körülmények folytán egy tagállam nem tudja betartani az e cikkben előírt határidőket, a késedelem okainak közlése mellett tájékoztatja erről az Eurojustot. Az a tagállam továbbá, amely egy másik tagállam részéről az európai elfogatóparancsok végrehajtásában ismételt késedelmet tapasztal, e kerethatározat végrehajtásának tagállami szintű értékelése céljából tájékoztatja erről a Tanácsot.

18. cikk A határozat meghozatala előtti állapot

(1) Ha az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak hozzá kell járulnia, hogy:

a) a keresett személyt a 19. cikk szerint kihallgassák; vagy

b) a keresett személyt ideiglenesen átadják.

(2) Az ideiglenes átadás feltételeit és időtartamát a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóság közötti kölcsönös megállapodásban határozzák meg.

(3) Ideiglenes átadás esetén az érintett személynek lehetővé kell tenni, hogy visszatérjen a végrehajtó tagállamba, és ott részt vegyen az őt érintő, az átadási eljárás keretében folytatott bírósági tárgyalásokon.

19. cikk A személy kihallgatása a határozat meghozatala előtt

(1) A keresett személyt igazságügyi hatóság hallgatja ki egy, a megkereső bíróság tagállamának joga szerint kijelölt másik személy segítségével.

(2) A keresett személyt a végrehajtó tagállam jogának, valamint a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóság közötti közös megállapodásban meghatározott feltételeknek megfelelően hallgatják ki.

(3) E cikk és a meghatározott feltételek szabályszerű alkalmazásának biztosítása érdekében az illetékes végrehajtó igazságügyi hatóság megbízhatja tagállamának egy másik igazságügyi hatóságát, hogy vegyen részt a keresett személy kihallgatásában.

20. cikk Kiváltságok és mentességek

(1) Ha a keresett személyt kiváltság, vagy a joghatóság, illetve a végrehajtás alóli mentesség illeti meg a végrehajtó tagállamban, a 17. cikkben említett határidők csak akkor kezdődnek meg és attól a naptól számítandók, amelyen a végrehajtó igazságügyi hatóság tájékoztatást kap a kiváltság vagy a mentesség felfüggesztésének tényéről.

A végrehajtó tagállam gondoskodik arról, hogy a tényleges átadás lényeges feltételei biztosítottak legyenek, amint a személyt ilyen kiváltság vagy a mentesség többé nem illeti meg.

(2) Amennyiben a kiváltság vagy a mentesség felfüggesztése a végrehajtó tagállam valamelyik hatóságának hatáskörébe tartozik, a végrehajtó igazságügyi hatóság haladéktalanul ilyen irányú megkereséssel fordul hozzá. Amennyiben a kiváltság vagy mentesség felfüggesztése egy másik állam vagy valamely nemzetközi szervezet hatáskörébe tartozik, az ilyen irányú megkeresést a kibocsátó igazságügyi hatóság terjeszti elő.

21. cikk Versengő nemzetközi kötelezettségek

Ez a kerethatározat nem érinti a végrehajtó tagállam kötelezettségeit abban az esetben, ha a keresett személyt harmadik államból adták ki az adott tagállamnak, és ezt a személyt a kiadatás alapjául szolgáló megállapodás specialitás szabályára vonatkozó rendelkezései védik. A végrehajtó tagállam minden szükséges intézkedést megtesz, hogy haladéktalanul beszerezze a keresett személyt kiadó harmadik állam hozzájárulását a személy átadásához az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamnak. A 17. cikkben említett határidőket csak a specialitás szabálya alkalmazása megszűntének napjától kell számítani. A keresett személyt kiadó állam határozatának meghozataláig a végrehajtó tagállam gondoskodik arról, hogy a tényleges átadás lényeges feltételei továbbra is biztosítottak legyenek.

22. cikk Értesítés a határozatról

A végrehajtó igazságügyi hatóság haladéktalanul értesíti a kibocsátó igazságügyi hatóságot az európai elfogatóparancsban foglalt megkeresés teljesítésére vagy megtagadására vonatkozó határozatáról.

23. cikk A személy átadásának határideje

(1) A keresett személyt a lehető leghamarabb – az érintett hatóságok megállapodása szerinti időpontban – átadják.

(2) A személyt legkésőbb az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot követő 10 napon belül át kell adni.

(3) Ha a keresett személy átadása a (2) bekezdésben előírt határidőn belül a tagállamok bármelyikének hatókörén kívül eső elháríthatatlan akadály miatt nem lehetséges, a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóság haladéktalanul felveszi a kapcsolatot és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az így egyeztetett új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(4) Az átadás kivételesen ideiglenesen felfüggeszthető súlyos emberiességi okokból, például akkor, ha megalapozottan feltételezhető, hogy a végrehajtása nyilvánvalóan veszélyeztetné a keresett személy életét vagy egészségét. Az európai elfogatóparancsot végre kell hajtani, amint ezek az okok megszűntek. A végrehajtó igazságügyi hatóság erről haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó igazságügyi hatóságot, és új átadási időpontban egyeznek meg. Ebben az esetben az átadásra az e megállapodás szerinti új időpontot követő 10 napon belül kerül sor.

(5) Ha az érintett személy a (2)–(4) bekezdésben említett határidők lejárta után még mindig fogva van, szabadon kell bocsátani.

24. cikk Elhalasztott vagy feltételes átadás

(1) A végrehajtó igazságügyi hatóság, miután határozott az európai elfogatóparancs végrehajtásáról, elhalaszthatja a keresett személy átadását annak érdekében, hogy ellene a végrehajtó tagállamban a büntetőeljárást lefolytathassák, illetve – ha már elítélték – hogy a végrehajtó tagállamban az európai elfogatóparancsban említett cselekménytől eltérő egyéb cselekménye miatt kiszabott büntetését letölthesse.

(2) Az átadás elhalasztása helyett a végrehajtó igazságügyi hatóság – a végrehajtó és a kibocsátó igazságügyi hatóság közötti közös megállapodásban meghatározott feltételek szerint – ideiglenesen átadhatja a keresett személyt a kibocsátó igazságügyi hatóságnak. A megállapodást írásban kötik meg, és a feltételek a kibocsátó tagállam összes hatóságára kötelezőek.

25. cikk Átszállítás

(1) Minden tagállam – kivéve ha a megtagadás lehetőségével él olyan esetekben, amikor állampolgárának vagy lakosának az átszállítását kérik szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából – engedélyezi, hogy a keresett személyt területén átadás céljából átszállítsák, feltéve hogy tájékoztatást kapott az alábbiakról:

- a) annak a személynek a személyazonossága és állampolgársága, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották;
- b) európai elfogatóparancs megléte;
- c) a bűncselekmény jellege és jogi minősítése;
- d) a bűncselekmény körülményeinek ismertetése, ideértve annak időpontját és helyét is.

Amennyiben a személy, aki ellen büntetőeljárás lefolytatása céljából az európai elfogatóparancsot kibocsátották, az átszállításban érintett tagállam állampolgára vagy lakosa, az átszállítás ahhoz a feltételhez köthető, hogy a személyt kihallgatása után visszaszállítják ennek a tagállamnak, annak érdekében, hogy a kibocsátó tagállamban ellene kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést ott töltse le.

(2) Minden tagállam kijelöli az átszállítás iránti megkeresések és a szükséges iratok, valamint az átszállítási kérelmekkel kapcsolatos bármely egyéb hivatalos levelezés átvételére illetékes hatóságot. A tagállamok a kijelölt hatóság nevét közlik a Tanács Főtitkárságával.

(3) Az átszállítás iránti megkeresés és az (1) bekezdésben felsorolt információk a (2) bekezdés szerint kijelölt hatósághoz bármilyen, írásbeli változat készítésére alkalmas eszközzel továbbíthatók. Az átszállításban érintett tagállam ugyanilyen módon közli határozatát.

(4) E kerethatározat nem alkalmazandó azon légi úton történő átszállítások esetén, ahol nem terveznek közbenső leszállást. Ha azonban nem tervezett leszállásra kerül sor, a kibocsátó tagállam továbbítja a (2) bekezdés szerint kijelölt hatóság részére az (1) bekezdésben előírt információkat.

(5) Abban az esetben, ha az átszállítás olyan személyt érint, akit harmadik állam ad ki egy tagállamnak, e cikket értelemszerűen kell alkalmazni. Ebben az esetben különösen az "európai elfogatóparancs" kifejezés helyébe a "kiadatási kérelem" kifejezés lép.

26. cikk A végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámítása

(1) A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés teljes időtartamába.

(2) Evégett a végrehajtó igazságügyi hatóság vagy a 7. cikk szerint kijelölt központi hatóság az átadás időpontjában továbbít a kibocsátó igazságügyi hatóságnak a keresett személy európai elfogatóparancs alapján történt fogva tartásának időtartamára vonatkozó minden információt.

27. cikk Esetleges büntetőeljárás más bűncselekmények miatt

(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak ellene, elítéljenek, és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsanak, amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az (1) és (3) bekezdésben említett esetek kivételével az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható ellene büntetőeljárás, nem ítéltető el, és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától.

(3) A (2) bekezdés nem alkalmazható az alábbi esetekben:

- a) ha a személy a végleges szabadon bocsátását követő 45 napon belül nem hagyja el annak a tagállamnak a területét, amelynek átadták, noha erre lehetősége lett volna, vagy elhagyása után visszatér oda;
- b) ha a bűncselekmény szabadságvesztés-büntetéssel nem büntethető vagy szabadságelvonással járó intézkedéssel nem fenyegetett;
- c) ha a büntetőeljárás nem vezet a személyi szabadságot korlátozó intézkedés alkalmazására;
- d) ha a személyt szabadságelvonással nem járó büntetésnek vagy intézkedésnek, különösen pénzbüntetésnek vagy azt helyettesítő intézkedésnek vethetik alá, még akkor sem, ha a büntetés vagy intézkedés személyi szabadságának korlátozását eredményezheti;

e) ha a személy – a 13. cikkkel összhangban – beleegyezett átadásába, adott esetben egyidejűleg lemondott a specialitás szabályának alkalmazásáról;

f) ha a személy átadása után, az átadását megelőzően elkövetett meghatározott cselekmények vonatkozásában kifejezetten lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról. A lemondó nyilatkozatot a kibocsátó tagállam illetékes igazságügyi hatóságai előtt kell megtenni, és azt az adott állam belső jogának megfelelően kell jegyzőkönyvbe venni. A lemondó nyilatkozatot úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt az érintett személy önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. E célból a személynek jogában áll védőt igénybe venni;

g) ha a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság a (4) bekezdéssel összhangban hozzájárulását adja.

(4) A hozzájárulás iránti kérelmet a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő a végrehajtó igazságügyi hatóságnak. A hozzájárulást meg kell adni, ha a bűncselekmény, amelyre vonatkozóan azt kérik, e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. A hozzájárulást a 3. cikkben említett okok fennállása esetén meg kell tagadni, egyébként csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg. Az erre vonatkozó határozatot legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő 30 napon belül hozzák meg.

Az 5. cikkben említett esetekben a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia az ott előírt biztosítékokat.

28. cikk További átadás vagy kiadatás

(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt – az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján – más tagállamnak átadjanak, mint a végrehajtó tagállam, amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az európai elfogatóparancs alapján a kibocsátó tagállamnak átadott személy a végrehajtó tagállam hozzájárulása nélkül, az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján az alábbi esetekben átadható a végrehajtó tagállamon kívüli más tagállamnak:

- a) ha a keresett személy a végleges szabadon bocsátását követő 45 napon belül nem hagyja el annak a tagállamnak a területét, amelynek átadták, noha erre lehetősége lett volna, vagy elhagyása után visszatér oda;
- b) ha a keresett személy beleegyezik abba, hogy európai elfogatóparancs alapján a végrehajtó tagállamtól különböző másik tagállamnak átadják. A lemondó nyilatkozatot a kibocsátó tagállam illetékes igazságügyi hatóságai előtt kell megtenni, és azt az adott állam belső jogának megfelelően kell jegyzőkönyvbe venni. A lemondó nyilatkozatot úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt az érintett személy önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. E célból a személynek jogában áll védőt igénybe venni;
- c) ha a keresett személyre a 27. cikk (3) bekezdésének a), e), f) és g) pontja szerint nem vonatkozik a specialitás szabálya.

(3) A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi szabályok szerint járul hozzá a másik tagállamnak való átadáshoz:

- a) a hozzájárulás iránti kérelmet a 9. cikknek megfelelően, a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő;
- b) a hozzájárulást meg kell adni, ha az alapul szolgáló bűncselekmény e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után;
- c) a határozatot legkésőbb a kérelem beérkezését követő 30 napon belül hozzák meg;
- d) a hozzájárulást a 3. cikkben felsorolt okok fennállása esetén megtagadják, egyébként pedig csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg.

Az 5. cikkben említett esetekben a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia az ott előírt biztosítékokat.

(4) Az (1) bekezdés ellenére az európai elfogatóparancs alapján átadott személy nem adható ki harmadik államnak azon tagállam illetékes hatóságának hozzájárulása nélkül, amely őt átadta. A hozzájárulást az adott tagállam a rá nézve kötelező egyezményekkel, valamint belső jogával összhangban adja meg.

29. cikk Tárgyak átadása

(1) A végrehajtó igazságügyi hatóság a kibocsátó igazságügyi hatóság kérelmére vagy hivatalból, belső jogával összhangban lefoglalja és átadja azokat a tárgyakat,

- a) amelyek bizonyítékként szolgálhatnak; vagy
- b) amelyeket a keresett személy a bűncselekmény eredményeként szerzett meg.

(2) Az (1) bekezdésben említett tárgyakat akkor is átadják, ha az európai elfogatóparancsot a keresett személy halála vagy szökése miatt nem lehet végrehajtani.

(3) Ha az (1) bekezdésben említett tárgyakat a végrehajtó tagállam területén le kell foglalni vagy el kell kobozni, e tagállam – ha a tárgyakra folyamatban lévő büntetőeljárásban szükség van – ideiglenesen visszatarthatja vagy a visszaszolgáltatás feltételével átadhatja azokat a kibocsátó tagállamnak.

(4) A végrehajtó tagállamnak vagy harmadik személyeknek az (1) bekezdésben említett tárgyakra vonatkozó minden szerzett joga fennmarad. Ha ilyen jogok állnak fenn, a kibocsátó tagállam a büntetőeljárás befejeztével haladéktalanul és díjmentesen visszaszolgáltatja a tárgyakat a végrehajtó tagállamnak.

30. cikk Költségek

(1) Azokat a költségeket, amelyek a végrehajtó tagállam területén az európai elfogatóparancs végrehajtása során merülnek fel, e tagállam viseli.

(2) Minden egyéb költséget a kibocsátó tagállam visel.

4. FEJEZET ÁLTALÁNOS ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

31. cikk Más nemzetközi szerződésekhez való viszony

(1) 2004. január 1-jétől – a tagállamok és harmadik államok viszonylatában történő alkalmazásuk sérelme nélkül – ez a kerethatározat lép a tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó alábbi egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe:

a) az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezmény, ennek 1975. október 15-i kiegészítő jegyzőkönyve, 1978. március 17-i második kiegészítő jegyzőkönyve, valamint a terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1977. január 27-i európai egyezménynek a kiadatással kapcsolatos rendelkezései;

b) az Európai Közösségek tagállamai közötti, a kiadatási kérelmek továbbítási módszereinek egyszerűsítéséről és korszerűsítéséről szóló 1989. május 26-i megállapodás;

- c) az Európai Unió tagállamai közötti egyszerűsített kiadatási eljárásról szóló 1995. március 10-i egyezmény;
- d) az Európai Unió tagállamai közötti kiadatásról szóló 1996. szeptember 27-i egyezmény;
- e) a közös államhatárokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló 1990. június 19-i egyezmény III. címének IV. fejezete.

(2) A tagállamok az e kerethatározat elfogadásakor hatályban lévő két- vagy többoldalú megállapodásokat vagy megegyezéseket továbbra is alkalmazhatják, amennyiben ezek lehetővé teszik e kerethatározat céljainak kiterjesztését vagy kibővítését, és hozzájárulnak az olyan személyek átadásával kapcsolatos eljárások további egyszerűsítéséhez és megkönnyítéséhez, akik ellen európai elfogatóparancsot adtak ki.

A tagállamok e kerethatározat hatálybalépését követően két- vagy többoldalú megállapodásokat vagy megegyezéseket köthetnek, amennyiben ezek lehetővé teszik e kerethatározat rendelkezéseinek kiterjesztését vagy kibővítését, és hozzájárulnak az olyan személyek átadásával kapcsolatos eljárások további egyszerűsítéséhez és megkönnyítéséhez, akik ellen európai elfogatóparancsot adtak ki, különösen ha azok a 17. cikkben előírt határidőknél rövidebb határidőket határoznak meg, a 2. cikk (2) bekezdésében megállapított bűncselekmények listáját bővítik, a megtagadás 3. és 4. cikkben rögzített okait tovább szűkítik, vagy a 2. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott küszöböt leszállítják.

A második albekezdésben említett megállapodások és megegyezések semmiképpen sem érinthetik hátrányosan az olyan tagállamokkal fennálló kapcsolatokat, amelyek ezeknek nem részesei.

A tagállamok az e kerethatározat hatálybalépését követő három hónapon belül értesítik a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az első albekezdésben említett meglévő megállapodások és megegyezések közül melyeket kívánják továbbra is alkalmazni.

A tagállamok az aláírást követő három hónapon belül értesítik a Tanácsot és a Bizottságot a második albekezdésben említett minden új megállapodásról vagy megegyezésről.

(3) Amennyiben az (1) bekezdésben említett egyezmények vagy megállapodások olyan tagállamok területére vagy olyan területekre alkalmazandók, amelyek külkapcsolataiért olyan tagállam felel, amelyre ez a kerethatározat nem alkalmazható, az ezen területek és a többi tagállam közötti kapcsolatokra változatlanul ezek a nemzetközi szerződések irányadók.

32. cikk Átmeneti rendelkezés

(1) A 2004. január 1. előtt kézhez vett kiadatási kérelmeket továbbra is a kiadatás terén meglévő nemzetközi szerződések szabályozzák. Az ezen időpont után érkező kérelmekre nézve a tagállamok által e kerethatározat szerint elfogadott szabályok az irányadók. Az egyes tagállamok azonban e kerethatározat elfogadásakor nyilatkozhatnak úgy, hogy végrehajtó tagállamként továbbra is a 2004. január 1. előtt alkalmazandó kiadatási rendszer szerint járnak el az általuk meghatározott időpont előtt elkövetett cselekményekre vonatkozó megkeresésekkel kapcsolatban. Ez nem lehet 2002. augusztus 7-nél későbbi időpont. A fent említett nyilatkozatot az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában közzé kell tenni. A nyilatkozat bármikor visszavonható.

33. cikk Ausztriára és Gibraltárra vonatkozó rendelkezések

(1) Amíg Ausztria nem módosítja az "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz" 12. cikkének (1) bekezdését, de legkésőbb 2008. december 31-ig, végrehajtó igazságügyi hatóságai számára engedélyezheti európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, ha a keresett személy osztrák állampolgár és ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény az osztrák jog szerint nem büntethető.

(2) Ezt a kerethatározatot Gibraltárra is alkalmazni kell.

34. cikk Végrehajtás

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy e kerethatározatnak 2003. december 31-ig megfeleljenek.

(2) A tagállamok eljuttatják a Tanács Főtitkárságának és a Bizottságnak azoknak a rendelkezéseknek a szövegét, amelyekkel az e kerethatározatból fakadó kötelezettségeket belső jogukba átültették. Ennek során az egyes tagállamok jelezhetik, hogy haladéktalanul alkalmazzák e kerethatározatot azoknak a tagállamoknak a viszonylatában, amelyek ugyanilyen közlést tettek. A Tanács Főtitkársága közli a tagállamokkal és a Bizottsággal a 7. cikk (2) bekezdése, a 8. cikk (2) bekezdése, a 13. cikk (4) bekezdése és a 25. cikk (2) bekezdése szerint hozzá beérkezett információkat. A Tanács Főtitkársága az információkat az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában is közzéteszi.

(3) A Bizottság a Tanács Főtitkársága által közölt információk alapján legkésőbb 2004. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e kerethatározat alkalmazásáról, szükség esetén jogalkotási javaslatok kíséretében.

(4) A Tanács 2003 második felében felülvizsgálja különösen e kerethatározat rendelkezéseinek a tagállamok részéről történő gyakorlati alkalmazását, valamint a Schengeni Információs Rendszer működését.

35. cikk Hatálybalépés

Ez a kerethatározat az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

II. MELLÉKLET

EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS [1]

Ezt az elfogatóparancsot az illetékes igazságügyi hatóság bocsátotta ki. Kérem, hogy az alább megnevezett személyt büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogják el és adják át.

[1] Ezt az elfogatóparancsot – ha ismert, hogy mely államról van szó – a végrehajtó tagállam valamely hivatalos nyelvén vagy az ezen állam által elfogadott valamely nyelven kell kibocsátani, illetve egy ilyen nyelvre kell lefordítani.

a) A keresett személy személyazonosságával kapcsolatos információk:

Név:

Utónév (utónevek):

Leánykori név, ha van:

Álnevek vagy felvett nevek, ha ilyenek vannak:

Nem:

Állampolgárság:

Születési idő:

Születési hely:

Lakhely és/vagy ismert cím:

A keresett személy által beszélt nyelv(ek) (ha ismert):

.....

A keresett személy különös ismertetőjelei/leírása:

.....

A keresett személy fényképe és ujjlenyomatai, ha rendelkezésre állnak és továbbíthatók, vagy annak a személynek a kapcsolatfelvételi adatai, akivel az ilyen információk vagy egy DNS-profil megszerzése érdekében fel kell venni a kapcsolatot (amennyiben ezek az adatok rendelkezésre állnak és továbbíthatóak, de azokat nem mellékeltek)

b) Az elfogatóparancs alapjául szolgáló határozat:

1. Elfogatóparancs vagy azonos joghatályú bírósági határozat:

Típus:

2. Végrehajtható ítélet:

.....

Ügyiratszám:

c) A büntetés tartamára vonatkozó adatok:

1. A bűncselekmény(ek) esetén kiszabható szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés maximális tartama:

.....

.....

2. A kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés tartama:

.....

.....

A még letöltendő büntetés időtartama:

.....

.....

d) A vádlott távollétében hozott határozat és:

— az érintett személyt személyesen idézték vagy más módon tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, amely a távollétében hozott határozatra vezetett,

vagy

— az érintett személyt nem idézték személyesen, és más módon sem tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, amely a távollétében hozott határozatra vezetett, de az átadás után a következő jogi garanciák illetik meg (az ilyen garanciák előzetesen is megadhatók):

Részletezze a jogi garanciákat:

.....
.....
.....

e) Bűncselekmények:

Ez az elfogatóparancs összesen bűncselekményre vonatkozik.

A bűncselekmény(ek) elkövetési körülményeinek leírása, ezen belül annak (azoknak) időpontja, az elkövetés helye és a keresett személy részvételének módja a bűncselekmény(ek)ben:

.....
.....
.....

A bűncselekmény(ek) jellege és jogi minősítése, valamint az alkalmazandó törvényi rendelkezés/jogszabály:

.....
.....
.....
.....

1. Adott esetben jelöljön meg az alábbi — a kibocsátó tagállam joga szerint meghatározott — bűncselekmények között egyet vagy többet, amely büntetési tételének felső határa a kibocsátó tagállamban legalább háromévi szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

- bűnszervezetben való részvétel;
- terrorizmus;
- emberkereskedelem;
- gyermekek szexuális kizsákmányolása és gyermekpornográfia;
- kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme;
- fegyverek, lőszeres és robbanóanyagok tiltott kereskedelme;
- korrupció;

- csalással kapcsolatos bűncselekmények, ideértve az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló 1995. július 26-i egyezmény értelmében az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalásokat is;
- bűncselekményekből származó jövedelmek tisztára mosása;
- pénzhamisítás, ideértve az euró hamisítását is;
- számítógépes bűnözés;
- környezettel kapcsolatos bűncselekmények, ideértve a veszélyeztetett állatfajok és a veszélyeztetett növényfajok és növényfajták tiltott kereskedelmét is;
- segítségnyújtás jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz;
- szándékos emberölés, súlyos testi sértés;
- emberi szervek és szövetek tiltott kereskedelme;
- emberrablás, személyi szabadságtól való jogellenes megfosztás és túszejtés;
- rasszizmus és idegengyűlölet;
- szervezett lopás vagy fegyveres rablás;
- kulturális javak — ideértve régiségeket és műtárgyakat is — tiltott kereskedelme;
- csalás;
- zsarolás és védelmi pénz szedése;
- termékhamisítás és iparjogvédelmi jog megsértése;
- hivatalos okmányok hamisítása és azzal való kereskedés;
- fizetőeszközök hamisítása;
- hormontartalmú anyagok és más, növekedésserkentők tiltott kereskedelme;
- nukleáris és radioaktív anyagok tiltott kereskedelme;
- lopott gépjárművek kereskedelme;

- erőszakos közöselés;
- gyűjtogatás;
- a Nemzetközi Büntetőbíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények;
- repülőgép/hajó hatalomba kerítése;
- szabotázs.

II. A fenti I. szakaszban nem említett bűncselekmény(ek) teljes körű ismertetése:

f) Az ügyre vonatkozó egyéb lényeges körülmények (nem kötelező információk):

(Megjegyzés: Ide tartozhatnak a területenkívüliséggel, az elévülés megszakadásával és a bűncselekmény egyéb következményeivel kapcsolatos megjegyzések.)

g) Ez az elfogatóparancs az olyan tárgyak lefoglalására és átadására is kiterjed, amelyek bizonyítékként szolgálhatnak.

Ez az elfogatóparancs az olyan tárgyak lefoglalására és átadására is kiterjed, amelyeket a keresett személy a bűncselekmény eredményeképpen szerzett meg:

Tárgy leírása (és helye) (ha ismert):

h) A bűncselekmény(ek), amelyek ezen elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáltak, életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel büntethetők/életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedés kiszabására vezetett/vezettek:

— a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetőséget ad a kiszabott büntetés vagy intézkedés felülvizsgálatára — kérelemre vagy legkésőbb 20 év elteltével — a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának felfüggesztése céljából,

illetve

— a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetőséget ad kegyelem alkalmazására, amelyre a személy a kibocsátó tagállam joga vagy gyakorlata szerint jogosult, és amely a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának megszüntetését célozza.

i) Az elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság:

Hivatalos elnevezése:

Képviselőjének neve¹

.....

Betöltött tisztség (beosztás/rang):.....

.....

Ügyiratszám:

Cím:.....

.....

Tel.: (országghívószám)(körszám) (...).....

Fax: (országghívószám)(körszám) (...)

E-mail:.....

Annak a személynek a kapcsolatfelvételi adatai, akivel az átadáshoz szükséges gyakorlati teendők ügyében kapcsolatba kell lépni:.....

.....

Amennyiben az európai elfogatóparancs továbbítására és igazgatási fogadására központi hatóságot jelöltek ki:

Központi hatóság megnevezése:.....

Kapcsolattartó személy, adott esetben (beosztás/rang és név):

.....

Címe:.....

.....

Tel.: (országghívószám)(körszám) (...).....

Fax: (országghívószám)(körszám) (...)

E-mail:.....

A kibocsátó igazságügyi hatóság, és/vagy képviselőjének aláírása:

.....

Név:.....

Betöltött tisztség (beosztás/rang):.....

Kelt:.....

.....

Hivatalos pecsét (amennyiben van ilyen)

¹ A különböző nyelvi változatokban szerepeltetni kell az igazságügyi hatóság „jogosítottjára” történő utalást

III. MELLÉKLET

IRÁNYMUTATÁS AZ EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS FORMANYOMTATVÁNYÁNAK KITÖLTÉSÉHEZ

Ezt a parancsot egy illetékes igazságügyi hatóság bocsátotta ki. Kérem, hogy az alább megnevezett személyt büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogják el és adják át.

Megjegyzés¹

- *A formanyomtatványt ajánlott letöltenie az EIH honlapjáról és saját számítógépén tárolnia, arra az esetre, ha a honlap nem lenne elérhető, amikor szükséges.*
- *A formanyomtatványt számítógépen töltsse ki.*
- *Amennyiben egy rovat nem releváns, írja be, hogy „nem alkalmazandó” vagy világosan, külön jelöléssel (pl.: -) tüntesse ezt fel.*
- *Amennyiben az EEP több bűncselekményre is kiterjed, kérjük, számozza meg azokat (1., 2., 3. és így tovább), és az EEP egészén keresztül tartsa meg ezt a számozást, különösen a b) mezőben.*

¹ Az itt feltüntetett megjegyzések nem kötelező erejűek. Felhívjuk azonban az igazságügyi hatóságok figyelmét arra, hogy nemzeti jogukat kötelesek a kerethatározatnak megfelelően értelmezni (lásd a C-105/03. sz. Pupino-ügyben hozott ítéletét).

a) mező

A keresett személy azonosításához szükséges információk

Megjegyzés:

Kérjük, amennyiben lehetséges, minden rovatot töltsön ki.

a) A keresett személy személyazonosságával kapcsolatos információk:

Név: *Megjegyzés: kötelező rovat. Tüntesse fel a korábbi hivatalos nevet, amennyiben az ismert; a nevet eredeti, nemzeti nyelvi változatban tüntesse fel, ne fordítsa le!*

Utónév (utónevek): *Megjegyzés: kötelező rovat.*

Leánykori név (ha van):

Álnevek vagy felvett nevek, ha vannak ilyenek: *Megjegyzés: Tüntesse fel a hamis neveket is. A beceneveket zárójelben tüntesse fel. Amennyiben a személy hamis személyazonosságot használ, ezt a hamis személyazonosságot valamennyi rovatban jelölni kell, ideértve pl. a hamis születési időt és a hamis címet is.*

Nem: *Megjegyzés: kötelező rovat.*

Állampolgárság: *Megjegyzés: kötelező rovat.*

Születési idő: *Megjegyzés: kötelező rovat.*

Születési hely: *Megjegyzés: kötelező rovat, amennyiben az információ rendelkezésre áll.*

Lakhely és/vagy ismert cím: *Megjegyzés: kötelező rovat, amennyiben az információ rendelkezésre áll. Amennyiben nem áll rendelkezésre információ, írja be, hogy „nem ismert”.*

A keresett személy által beszélt nyelv(ek) (ha ismert):

A keresett személy különös ismertetőjelei/leírása: *Megjegyzés: kötelező rovat, amennyiben az információ rendelkezésre áll. Tüntesse fel azt is, ha a keresett személy veszélyes és/vagy fegyvert viselhet.*

A keresett személy fényképe és ujjlenyomatai, ha rendelkezésre állnak és továbbíthatók, vagy annak a személynek a kapcsolatfelvételi adatai, akivel az ilyen információk vagy egy DNS-profil megszerzése érdekében fel kell venni a kapcsolatot (amennyiben ezek az adatok rendelkezésre állnak és továbbíthatóak, de azokat nem mellékeltek) *Megjegyzés: Az Interpol-on vagy a SIS-en keresztül kötelező megadni, amennyiben rendelkezésre áll. Ez elengedhetetlen annak biztosítása érdekében, hogy a megfelelő személyt fogják el.*

b) mező
Az EEP alapjául szolgáló határozattal kapcsolatos információk

Megjegyzés:

A formanyomtatvány kizárólag a kért célra állítható ki, büntetőeljárás lefolytatásával vagy büntető ítéletekkel kapcsolatos ügyekben. A b) mező a „határozat” kifejezéssel él. Ez jelenthet bírósági vagy bírói végzést, ideértve a vizsgálóbíró vagy azzal egyenértékű illetékes igazságügyi szerv által hozott intézkedést is. Néhány tagállamban az elfogatóparancs alapjául szolgáló, szabadságelvonással járó intézkedés olyan határozat is lehet, amelynek értelmében a gyanúsítottat elsőfokú bírósági eljárás alá vonják, amennyiben ez a határozat az érintett tagállamban (tárgyalás előtti) fogva tartás alapját képezi. Amennyiben a szabadságelvonással járó intézkedést eredményező határozat például az érintett személy távollétében hozott ítéletre módosult, úgy új EEP-t kell kibocsátani (az új jogcímmel).

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- b) 1.: Az elfogatóparancs alapjául szolgáló határozat megnevezése (...-án/-én (év/hónap/nap) hozott, előzetes fogvatartás kényszerintézkedését elrendelő bírósági vagy bírói végzés). Amennyiben a b) mező 1. rovata kitöltésre kerül, úgy a c) mező 1. rovatát is ki kell tölteni.
- b) 2.: írja be, hogy „nem alkalmazandó”.

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés végrehajtása, illetve olyan esetek, amelyekben a büntetés kiszabására az érintett személy távollétében került sor).

- b) 1.: Amennyiben az EEP kibocsátására az érintett személyek távollétében hozott határozatok kapcsán került sor, kérjük nevezze meg a bírósági határozatot. Kizárólag egy mező töltendő ki. Amennyiben a bírói határozat meghozatalára az érintett személy távollétében került sor, az ítélet a legtöbb tagállamban nem hajtható végre, és a b) mező 1. rovata töltendő ki. A helyzet elmagyarázására az f) mező is felhasználható.
- b) 2.: Nevezze meg a vonatkozó ítéletet vagy döntést, amely ...-án, -én (év/hónap/nap) emelkedett jogerőre, tüntesse fel az ügyszámot és a határozatot kibocsátó bíróság nevét.

b) Az elfogatóparancs alapjául szolgáló határozat:

1. Elfogatóparancs vagy azonos joghatályú bírósági határozat:

Típusa: *Megjegyzés: Határozza meg a bírósági végzést vagy egyéb bírói végzést, meghozatalának időpontját és az ügyiratszámot.*

2. Végrehajtható ítélet: *Megjegyzés: Amennyiben az ítélet végrehajtható, tüntesse fel jogerőre emelkedésének időpontját is.*

Ügyiratszám: *Megjegyzés: jelölje meg az időpontot, az ügyiratszámot és a határozat típusát.*

c) mező

A büntetés/szabadságvesztés-büntetés tartamára vonatkozó információk

Megjegyzés:

E mező célja annak a bejegyzése, hogy az EEP meghaladja a büntetési tételnek a kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésében megállapított küszöbét. A tárgyalás előtti szakaszban ez a minimum alkalmazandó az elvben kiszabható büntetésekre, és amennyiben a büntetés kiszabása megtörtént, a tényleges büntetés tartamára. A b) mezőhöz hasonlóan elviekben itt is csak egy rovatot kell kitölteni.

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- c) 1.: Tüntesse fel az elvben kiszabható büntetést. Kérjük, vegye figyelembe, hogy a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése értelmében az európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés. Amennyiben a b) mező 1. rovata kitöltésre kerül, úgy a c) mező 1. rovatát is ki kell tölteni.
- c) 2.: írja be, hogy „nem alkalmazandó”.

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés/az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtása).

- c) 2.: Tüntesse fel a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés tartamát. Kérjük, vegye figyelembe, hogy a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése értelmében ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, európai elfogatóparancs legalább négy hónap időtartamú büntetésekre bocsátható ki. Amennyiben a b) mező 2. rovata kitöltésre kerül, úgy a c) mező 2. rovatát is ki kell tölteni.
- c) 2.: Adja meg az évek, hónapok, napok számát. A kerethatározat nem állapítja meg a még letöltendő büntetés minimumát az EEP kibocsátásához. A 2. cikk (1) bekezdésének rendelkezései kizárólag akkor alkalmazandók, ha a legalább négy hónap időtartamú büntetés kiszabására vagy a szabadságelvonással járó intézkedés meghozatalára már sor került. Az EEP kibocsátásáról való döntést ajánlott gondosan mérlegelni azokban az esetekben, amikor a **még letöltendő büntetés** tartama négy hónapnál kevesebb, ugyanakkor az eredeti büntetés négy hónap vagy azt meghaladó időtartamú volt. Ilyen esetekben az EEP kibocsátása általában nem ajánlott.

c) A büntetés tartamára vonatkozó adatok:

1. A bűncselekmény(ek) esetén kiszabható szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés maximális tartama:

2. A kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés tartama:

Megjegyzés: ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, a szabadságelvonással járó intézkedés határozatlan időtartamú is lehet, pl. életfogytiglani szabadságvesztés vagy pszichiátriai kezelést magában foglaló büntetés.

A még letöltendő büntetés időtartama: *Megjegyzés: Amennyiben a büntetés határozatlan időtartamú, legalább négy hónap még letöltendő büntetést jelöljön meg.*

d) mező

Az érintett személy távollétében hozott határozatok esetei

Megjegyzés:

A formanyomtatványon a francia bekezdések négyzetekre változnak, az alkalmazandó helyzet előtti négyzetet jelölje be. Két helyzet létezik: Az egyikben az érintett személyt személyesen idézték vagy más módon tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, a másikban mindez nem történt meg. A második esetben az érintett személynek jogi garanciái vannak a megismételt eljárásra, a fellebbezésre vagy a kifogásolásra (a jogi rendszerek eltérőek). E garanciák tagállamonként eltérhetnek. A garanciákat kérjük pontosan határozza meg.

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- Nem alkalmazandó. Jelölje a mezőben, hogy ez nem alkalmazandó.

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés/az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtása).

- **Amennyiben az első négyzetet bejelölte, úgy nincs szükség a jogi garanciák meghatározására.**
- A „más módon értesítették” kifejezés azt jelenti, hogy az érintett személyt a nemzeti joggal összhangban értesítették. A konkrét körülmények leírása. Ténylegesen hogyan szerzett tudomást az érintett személy a tárgyalásról? Bár a kerethatározat nem írja elő, mégis segítséget nyújthat annak ismerete, hogy az érintett személyt milyen módon értesítették (lásd az f) mezőt). Kérjük, tüntesse fel, ha az újratárgyalásra határidő vonatkozik, stb. Segítséget nyújthat az is, ha meghatározza, hogy az eljárás újbóli megnyitására vonatkozó kérelem mikor és meddig nyújtható be. Benyújtható-e az eljárás újbóli megnyitása iránti kérelem a személy tényleges átadását követően? Néhány országban az EEP-ről való értesítés a magáról az ítéletről való értesítésre vonatkozó információnak minősül, következésképpen az újratárgyalásra vonatkozó határidő ennek időpontjától számítandó. Ebben az esetben a kibocsátó hatóságnak ezt egyértelműen meg kell határoznia annak érdekében, hogy a végrehajtó hatóság megfelelő módon értesítse a személyt a távollétében hozott határozatról.
- **Azokban az országokban, ahol az érintett személy távollétében nem hoznak határozatot, írja be, hogy: „mivel az érintett személy távollétében nincs határozathozatal, ez nem alkalmazandó”.**

d) A vádlott távollétében hozott határozat és:

Az érintett személyt személyesen idézték vagy más módon tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, amely a távollétében hozott határozatra vezetett,

vagy

Az érintett személyt nem idézték személyesen, és más módon sem tájékoztatták a tárgyalás időpontjáról és helyéről, amely a távollétében hozott határozatra vezetett, de az átadás után a következő jogi garanciák illetik meg (az ilyen garanciák előzetesen is megadhatók)

Részletezze a jogi garanciákat

Megjegyzés: Néhány tagállamban mindkét eset létezik, ezért a bíró az első esetben említett helyzetekre vonatkozó jogi garanciákat is meghatározza. Határozza meg a fellebbezés/újratárgyalás vagy kifogásolás lehetőségeit és annak feltételeit, hogy az érintett személy jogorvoslással éljen.

[A jelenlegi d) mezőt 2010 végén az alábbi formanyomtatvány váltja fel:]¹

d) Kérjük jelezni, hogy az érintett személyesen megjelent-e a határozat meghozatalát eredményező eljárás során:

1. Igen, az érintett személyesen megjelent a határozat meghozatalát eredményező eljárás során.
2. Nem, az érintett nem jelent meg személyesen a határozat meghozatalát eredményező eljárás során.
3. Ha a fenti 2. kérdésre nemmel válaszolt, kérjük, jelezze ha:

3.1a az érintettet személyesen idézték be, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyszínéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, és értesítették arról, hogy a határozat meghozatalára sor kerülhet, ha nem jelenik meg a tárgyaláson;

Az érintett személyes beidőzésének időpontja: (év/hónap/nap):

Az érintett személyes beidőzésének helye:

VAGY

3.1b az érintettet nem idézték be személyesen, de más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjára és helyszínére vonatkozóan, amely a határozat meghozatalához vezetett, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára sor kerülhet, ha nem jelenik meg a tárgyaláson;

Ismertesse, hogyan állapították meg, hogy az érintett személynek tudomása volt a tárgyalásról:

.....
.....
.....

¹ A Bel- és Igazságügyi Tanács 2008. június 6-án általános megközelítést fogadott el a Szlovén Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Cseh Köztársaság, a Svéd Királyság, a Szlovák Köztársaság, az Egyesült Királyság és a Németországi Szövetségi Köztársaság által az érintett személy távollétében hozott határozatok végrehajtásáról, valamint az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002/584/IB kerethatározat, a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló 2005/214/IB kerethatározat, a kölcsönös elismerés elvének a vagyonek elrendelése határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2006/783/IB kerethatározat és a kölcsönös elismerés elvének a szabadságvesztéssel járó büntetőítéletek vagy szabadságelvonással járó intézkedések során és azoknak az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló 2008/.../IB kerethatározat módosításáról szóló tanácsi kerethatározat elfogadására tekintettel benyújtott kezdeményezésre vonatkozóan. E határozat hivatalos elfogadására várhatóan 2008 vége előtt kerül sor, a végrehajtási eljárás pedig várhatóan két évig tart majd.

VAGY

- 3.2 az érintett személy a kitűzött tárgyalás tudatában megbízást adott a vagy általa vagy az állam által kijelölt jogi képviselőnek arra, hogy őt az eljárás során védje, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét az eljárás során;

Hogyan teljesült ez a feltétel?

.....

VAGY

- 3.3 az érintett személy a határozat kézbesítését követően egyértelműen kinyilvánította, hogy nem vitatja a határozatot;

Mikor és hogyan nyilvánította ki egyértelműen az érintett személy, hogy a határozatot nem vitatja?

.....

VAGY

- 3.4 az érintett személy az alábbi feltételek mellett jogosult volt megismételt eljárásra vagy jogorvoslati eljárásra:

- 3.4.1 a határozatot az érintett személy-án (év/hónap/nap) személyesen kézhez kapta; valamint

- az érintett személyt kifejezetten tájékoztatták a megismételt eljáráshoz vagy jogorvoslati eljáráshoz és az azon való megjelenéshez való jogáról; valamint
- miután tájékoztatták ezen jogáról, az érintett személy a megállapított határidő leteltéig nem kért megismételt eljárást vagy jogorvoslati eljárást.

VAGY

- 3.4.2 a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de

- a határozatot az érintett személy az átadás után haladéktalanul személyesen kézhez kapja; valamint
- a határozat kézbesítésekor az érintett személyt kifejezetten tájékoztatták a megismételt eljáráshoz vagy jogorvoslati eljáráshoz és az azon való megjelenéshez való jogáról; valamint

- az érintett személynek a határozat kézbesítésétől számított ... napon belül joga lesz megismételt eljárást vagy jogorvoslati eljárást kérni.

Amennyiben a 3.4.2. pontot bejelölte, kérjük, erősítse meg,

- hogy amennyiben a keresett személy a végrehajtó államban az európai elfogatóparancs tartalmáról való tájékoztatásakor jelzi, hogy átadása előtt igényt tart az ítélet egy példányára, az adott személy a végrehajtó hatóság közreműködésével kérését követően azonnal megkapja az ítélet egy példányát;

valamint

- hogy amennyiben az érintett megismételt eljárást kérelmezett vagy fellebbezéssel élt, a megismételt eljárásra vagy fellebbezésre váró személynek az ezen eljárások lezárásáig tartó fogva tartását rendszeresen vagy az érintett személy kérelmére felülvizsgálják a kibocsátó állam jogszabályaival összhangban; e felülvizsgálatnak magában kell foglalnia különösen a szabadságelvonás felfüggesztésének vagy megszakításának a lehetőségét;

valamint

- hogy az esetleges megismételt eljárást vagy fellebbezési eljárást az átadás után kellő időben meg kell kezdeni.

e) mező
Az érintett bűncselekmények

Megjegyzés:

Az e) mező eredeti célja, hogy lehetőséget adjon az ügy viszonylag rövid, de pontos leírására, ideértve az elkövetés időpontját, helyét és a keresett személynek a bűncselekményben való részvétele módját. A végrehajtó bírónak a legtöbb olyan esetben, amikor EEP kibocsátására került sor, nem kell „a mezőn túlmennie”; más szóval nem kell megvizsgálnia az ügy tényállását, ha a 32 bűncselekmény-kategória valamelyike be van jelölve. Ez volt az alapja annak az elképzelésnek is, hogy ilyen esetekben elegendő egy rövid, pontos leírás, és teljes körű leírásra csak a II. pontban van szükség, a kettős büntethetőség ellenőrzésének szüksége esetén.

Ugyanakkor a tapasztalat azt mutatja, hogy sok esetben a mező már tartalmazza az ügy teljes körű leírását. A kettős büntethetőség eltörlésének eseteiben a bűncselekménynek a kibocsátó tagállam büntető törvénykönyve szerinti fogalommeghatározása alkalmazandó, és nem szükséges a törvénykönyv szövegét az EEP-be illeszteni (vagy ahhoz csatolni, amint azt néhány igazságügyi hatóság gyakorlatában tenni szokás– ezzel elkerülhető a jogi szövegek felesleges fordítása, bár egyes joghatóságok kérik a jogi szövegek másolatát). A tényállást részletesen és kimerítően le kell írni annak érdekében, hogy a specialitás szabályának, a *ne bis in idem* elvnek és az elévülésnek az alkalmazása értékelhető legyen.

Tárgyalás előtti és tárgyalás utáni szakasz

- Jelölje be az érintett bűncselekmények számát.
- Adjon pontos magyarázatot a kérelmet indokoló tényállásról: használjon rövid, könnyen lefordítható mondatokat. A tényállás leírásának kizárólag egy rövid összefoglalóból kell állnia, és nem az egész ügyirat teljes, többoldalas átiratából. Összetettebb esetekben azonban, különösen, amikor kettős büntethetőség esete áll fenn, a tényállás főbb vonatkozásainak dokumentálása érdekében hosszabb leírásra van szükség. Ezekben az esetekben a leírásba foglalja bele a végrehajtó hatóság által az EEP-re vonatkozóan hozandó határozathoz **elengedhetetlen** adatokat, különösen az elismerés megtagadása lehetséges indokainak meghatározása érdekében vagy a specialitás szabályának vagy a *ne bis in idem* elvnek az alkalmazásának céljából. Egy rövid leírás hasznos lehet a figyelmeztető jelzések SIS-be való, SIRENE nemzeti iroda általi bevitele tekintetében is.

- Tüntesse fel a bűncselekmény jogi minősítését, és az általa megsértett rendelkezést.
- Amennyiben a kibocsátó hatóság a bűncselekményt a listán szereplő egyik bűncselekményként ismeri el, úgy a listán be kell jelölnie egy bűncselekmény-kategóriát.
- Amennyiben a megkísérelt bűncselekmény maximálisan legalább 3 év időtartamú szabadságvesztés-büntetéssel vagy szabadságelvonással járó intézkedéssel büntethető, az adott (bűncselekményre vonatkozó) négyzetet kell bejelölni.
- A kerethatározat szerzőinek eredeti szándéka az volt, hogy az EEP-be ne kelljen jogi szövegeket illeszteni. Ez csak felesleges fordítást eredményezne. A jogi szövegek kizárásának technikai okai vannak, így például az, hogy a SIRENE által elektronikusan továbbítható mező maximális hossza 1024 karakter (kb. 15, 12-es betűmérettel, Word-ben formázott sor); e határ túllépése esetén a SIRENE-nek az információ egy részét más, kiegészítő formátumban (az M-formátumban) kell továbbítani, és „támogató fordítást” kell készítenie, ami magában hordozza a rendszer telítődésének veszélyét, figyelembe véve az ehhez a folyamathoz rendelkezésre álló források korlátozottságát is.
- Személyenként egy EEP-formanyomtatvány használata javasolt. Amennyiben az több bűncselekményt tartalmaz, világosan fel kell tüntetni (pl. a bűncselekmények megszámozásával: 1. bűncselekmény, 2. bűncselekmény, 3. bűncselekmény, stb.), hogy melyik jelölés melyik bűncselekményre vonatkozik (lásd különösen a b) mezőben). A SIS-rendszer csak egy EEP bevitelét engedélyezi.
- A járulékos bűncselekmények miatti átadás olyan bűncselekmény vagy bűncselekmények kapcsán történő átadást jelent, amelyekre a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott küszöbnél alacsonyabb büntetés szabható ki. A kerethatározat nem rendelkezik arról, hogy mi a teendő a járulékos átadás kérdésében. Néhány tagállam lehetővé teszi azt, más tagállamok nem járulnak hozzá. Az EEP kibocsátása előtt mérlegelni kell azt is, hogy ez a helyzet az EEP-t érvénytelenítheti, különösen olyan büntető ítéletek esetén, amikor az EEP tárgya halmozott börtönbüntetés, és a bűncselekmények egy részére a kerethatározatban megállapított küszöb nem alkalmazandó.
- Amennyiben ugyanaz az ország egy személyre vonatkozóan több EEP-t is kibocsát, ezek egymással párhuzamosan, nem egymást kizáróként kezelendők. Néhány joghatóság azonban egy személyre vonatkozóan ugyanabból a kibocsátó tagállamból nem fogad el egynél több EEP-t.

e) Bűncselekmények:

Ez az elfogatóparancs összesen: bűncselekményre vonatkozik.

A bűncselekmény(ek) elkövetési körülményeinek leírása, ezen belül annak (azoknak) időpontja, az elkövetés helye és a keresett személy részvételének módja a bűncselekmény(ek)ben:

Megjegyzés: Az egyértelműség kedvéért, ha például 3 bűncselekményről van szó, azokat 1-es, 2-es és 3-as sorszámmal kell ellátni. Használjon rövid mondatokat, ugyanakkor adjon teljes leírást a tényállásról. Kérjük, fogalmazzon pontosan.

.....
A bűncselekmény(ek) jellege és jogi minősítése, valamint az alkalmazandó törvényi rendelkezés/jogszabály:

Megjegyzés: Tüntesse fel a bűncselekmény jogi minősítését, és határozza meg, hogy a büntetőtörvénykönyv mely rendelkezését sérti.....

I. Adott esetben jelöljön meg az alábbi – a kibocsátó tagállam joga szerint meghatározott – bűncselekmények között egyet vagy többet, amely büntetési tételének felső határa a kibocsátó tagállamban legalább háromévi szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

- bűnszervezetben való részvétel;
- terrorizmus;
- emberkereskedelem;
- gyermekek szexuális kizsákmányolása és gyermekpornográfia;
- kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme;
- fegyverek, lőszeres és robbanóanyagok tiltott kereskedelme;
- korrupció;
- csalással kapcsolatos bűncselekmények, ideértve az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. július 26-i egyezmény értelmében az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalásokat is;
- bűncselekményekből származó jövedelmek tisztára mosása;
- pénzhamisítás, ideértve az euro hamisítását is;
- számítógépes bűnözés;
- környezettel kapcsolatos bűncselekmények, ideértve a veszélyeztetett állatfajok és a veszélyeztetett növényfajok és növényfajták tiltott kereskedelmét is;
- segítségnyújtás jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz;
- szándékos emberölés, súlyos testi sértés;
- emberi szervek és szövetek tiltott kereskedelme;
- emberrablás, személyi szabadságtól való jogellenes megfosztás és túszejtés;
- rasszizmus és idegengyűlölet;
- szervezett lopás vagy fegyveres rablás;
- kulturális javak – ideértve régiségeket és műtárgyakat is – tiltott kereskedelme;
- csalás;
- zsarolás és védelmi pénz szedése;

- termékhamisítás és iparjogvédelmi jog megsértése;
- hivatalos okmányok hamisítása és azzal való kereskedés;
- fizetőeszközök hamisítása;
- hormontartalmú anyagok és más növekedésserkentők tiltott kereskedelme;
- nukleáris és radioaktív anyagok tiltott kereskedelme;
- lopott gépjárművek kereskedelme;
- erőszakos közöslés;
- gyújtogatás;
- a Nemzetközi Büntetőbíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények;
- repülőgép/hajó hatalomba kerítése;
- szabotázs.

II. A fenti I. szakaszban nem említett bűncselekmény(ek) teljes körű ismertetése: *Megjegyzés: A fenti e) mezőben leírtak közül semmit nem kell a II. szakaszban megismételni. A teljes körű leíráson kívül a nemzeti jogszabályokra vonatkozóan semmilyen információ megadása nem szükséges.*

Amennyiben a körülmények leírása fentebb megtörtént, úgy ne ismétlje meg azokat. Ne illesszen be jogi szövegeket, ha a körülmények fentebb egyértelműen meg vannak határozva; ezt a szakaszt kizárólag a kettős büntethetőség esetén használja, amennyiben a fent említetteken kívül további részleteket kell megadnia a körülményekről. A kettős büntethetőség megvizsgálásához a bírónak nem szükséges a jogi szöveg, csak az ügy pontos körülményeinek ismerete, bár néhány joghatóság kéri a jogi szöveg másolatát.

.....
.....

f) mező

Az ügyre vonatkozó egyéb lényeges körülmények

Megjegyzés:

Ez a mező általában üresen marad. Kizárólag akkor töltsse ki, ha az EEP végrehajtásakor várhatóan nehézségek merülhetnek fel, a közvetlen igazságügyi közléseken keresztül tett pontosítások ellenére. Ez a mező szolgál az ideiglenes átadások iránti kérelmek feltüntetésére, vagy arra az esetre, ha elutasító határozat várható, illetve ha különleges eljárási aktusra van szükség (különösen a gyanúsított nyilatkozatára). Amennyiben a végrehajtó állam szabályai lehetővé teszik, itt kérelmezhető a videokonferencia keretében történő meghallgatás. Itt tüntetendő fel a kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdése szerinti, hozzájárulás iránti kérelem.

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- Írja le az ügyre vonatkozó egyéb lényeges körülményeket, például ha a bűncselekményt régen követték el, miért most bocsátják ki az EEP-t?

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés/az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtása).

- Írja le az ügyre vonatkozó egyéb lényeges körülményeket. Például: „...jogellenes hiányzás a börtönből, mivel az elkövető az 1995. november 13–19-i ideiglenes szabadon bocsátást követően nem tért oda vissza...”.

f) Az ügyre vonatkozó egyéb lényeges körülmények (nem kötelező információk):

(NB: Ide tartozhatnak a területenkívüliséggel, az elévülés megszakadásával és a bűncselekmény egyéb következményeivel kapcsolatos megjegyzések.) Megjegyzés: Ide tartozhatnak a harmadik felekkel az elfogást követő érintkezéssel kapcsolatos korlátozásokra vonatkozó megjegyzések, illetve annak jelzése, ha fennáll a bizonyítékok megsemmisítésének vagy az újbóli jogsértésnek a kockázata.

Általában nem szükséges az elévülés megszakadásának feltüntetése, amennyiben azonban a bűncselekmény elkövetésére régen került sor, ez hasznos lehet. Néhány tagállam ezt rendszeres alapon is előírhatja, bár a keretszerződés erre vonatkozóan nem rendelkezik.

g) mező
Lefoglalás

Megjegyzés:

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- Adjon rövid leírást a keresett tárgyról (pl. fegyver, személyazonosító igazolvány, úti okmány, stb.). Amennyiben nincs szükség ilyenfajta együttműködésre, írja azt, hogy „nem alkalmazandó”.
- Például írja le a lefoglalandó fegyvert.
- Minden rendelkezésre álló információt adjon meg a kölcsönös jogsegéllyel kapcsolatos külön kérelmekre vagy biztosítási intézkedést elrendelő határozatokra vonatkozóan.
- A g) mező nem vonatkozik a „személyes használati tárgyakra”; tüntesse fel azokat a tárgyakat, amelyekre bizonyítékként lehet hivatkozni, pl. laptop, személyes okmányok vagy mobiltelefonok, annak érdekében, hogy a tulajdon lefoglalása egy másik EEP kibocsátása nélkül is lehetséges legyen.
- Kitöltéskor tartsa szem előtt, hogy a lefoglalással elkerülhetők későbbi jogsegélykérelmek.

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés/az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtása).

- Írja be, hogy „nem alkalmazandó” (kivéve, ha az ítélet vagyonek Kobzást elrendelő határozatot is tartalmaz).

g) Ez az elfogatóparancs az olyan tárgyak lefoglalására és átadására is kiterjed, amelyek bizonyítékként szolgálhatnak:

Ez az elfogatóparancs az olyan tárgyak lefoglalására és átadására is kiterjed, amelyeket a keresett személy a bűncselekmény eredményeképpen szerzett meg:

Tárgy leírása (és helye) (ha ismert): ***Megjegyzés: minél pontosabban tölti ki ezt a mezőt, annál nagyobb a valószínűsége, hogy a jövőbeli jogsegélykérelmek elkerülhetők lesznek.***

.....
.....
.....

h) mező

Megjegyzés:

A francia bekezdések négyzetekre módosultak – jelölje be a megfelelőt. Amennyiben országának alkotmánya az életfogytig tartó büntetést nem teszi lehetővé, írja be, hogy „nem alkalmazandó”.

Tárgyalás előtti szakasz (az EEP kibocsátásának célja büntetőeljárás lefolytatása)

- Jelölje be a négyzetet, ha alkalmazandó.

Tárgyalás utáni szakasz (az EEP kibocsátásának célja a büntetés/az érintett személy távollétében kiszabott büntetés végrehajtása).

- Jelölje be a négyzetet, ha alkalmazandó.

h) A bűncselekmény(ek), amelyek ezen elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáltak, életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetéssel vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedéssel büntethetők/életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés vagy életfogytig tartó szabadságelvonással járó intézkedés kiszabására vezetett/vezettek:

- a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetőséget ad a kiszabott büntetés vagy intézkedés felülvizsgálatára – kérelemre vagy legkésőbb 20 év elteltével – a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának felfüggesztése céljából,

és/vagy

- a kibocsátó tagállam jogrendszere lehetőséget ad kegyelem alkalmazására, amelyre a személy a kibocsátó tagállam joga vagy gyakorlata szerint jogosult, és amely a büntetés vagy intézkedés végrehajtásának megszüntetését célozza.

i) mező

A kibocsátó hatóságra vonatkozó információk

Megjegyzés:

- Képviselőjének neve: a különböző nyelvi változatokban szerepeltetni kell az igazságügyi hatóság „jogosítottjára” történő utalást.
- Írja be a kibocsátó hatóság címét
- Írja be a kibocsátó hatóság telefon-/faxszámát/e-mail címét.
- Elérhetőség gyakorlati teendők céljára: Lehetőség szerint tüntesse fel egy idegennyelv- ismerettel rendelkező (angol/francia) igazságügyi tisztviselő nevét és elérhetőségi adatait.

i) Az elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság:

Hivatalos elnevezése:

Képviselőjének neve:.....

Betöltött tisztség (beosztás/rang):.....

Ügyiratszám:.....

Cím:

Tel.: (ország-hívószám) (körzetszám) ()

Fax: (ország-hívószám) (körzetszám) ()

E-mail

Annak a személynek a kapcsolatfelvételi adatai, akivel az átadáshoz szükséges gyakorlati teendők ügyében kapcsolatba kell lépni:

A Központi Hatóság elérhetőségi adatai

Megjegyzés:

Valamennyi alkalmazandó elérhetőségi adatot gondosan töltsön ki.

Amennyiben az elfogatóparancs továbbítására és igazgatási fogadására központi hatóságot jelöltek ki:

A központi hatóság megnevezése:.....

Kapcsolattartó személy, adott esetben (beosztás/rang és név):

Címe:

Tel.: (országghívószám) (körzetszám) (...).....

Fax: (országghívószám) (körzetszám) (...).....

E-mail:

A kibocsátó igazságügyi hatóság adatai és aláírása

Megjegyzés:

- Ez lehet az igazságügyi hatóság, vagy például egy bíróság hivatalvezetője, aki a bíróság nevében aláír.
- A megkeresett ország kérheti a kibocsátó hatóság pecsétjét.

A kibocsátó igazságügyi hatóság és/vagy képviselőjének aláírása:

.....

Név:

Betöltött tisztség (beosztás/rang):

Kelt:

Hivatalos pecsét (amennyiben van ilyen) *Megjegyzés: ez a kibocsátó hatóság nemzeti jog szerinti hivatalos pecsétje. Mindig alkalmazandó, amennyiben van ilyen.*

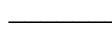
IV. MELLÉKLET

AZ EURÓPAI ELFOGATÁSI PARANCS KÉZHEZVÉTELE TEKINTETÉBEN A TAGÁLLAMOK ÁLTAL ELFOGADOTT NYELVEK

A kerethatározat 8. cikkének (2) bekezdésével összhangban a tagállamok az alábbi nyilatkozatokat tették az EEP-k kézhezvétele tekintetében általuk elfogadott nyelveket illetően:

- Ausztria:** Német vagy viszonyossági alapon más nyelv (valamennyi olyan tagállam hivatalos nyelvén elfogad EEP-t, amely szintén elfogad az osztrák igazságügyi hatóságok által német nyelven kibocsátott EEP-t).
- Belgium:** francia, holland, német.
- Bulgária:** bolgár.
- Ciprus:** görög, török, angol.
- Cseh Köztársaság:** cseh; a Szlovák Köztársaság részéről a Cseh Köztársaság elfogad szlovák nyelven kibocsátott vagy szlovák nyelvű fordítással kísért EEP-t is; Ausztria részéről elfogad német nyelven kiállított EEP-t is.
- Dánia:** dán, angol, svéd.
- Észtország:** észt vagy angol.
- Finnország:** finn, svéd, angol.
- Franciaország:** francia.
- Németország:** Németország a viszonyosság elvét alkalmazza (valamennyi olyan tagállam hivatalos nyelvén elfogad EEP-t, amely szintén elfogad a német igazságügyi hatóságok által német nyelven kibocsátott EEP-t).
- Görögország:** görög.
- Magyarország:** magyar vagy magyar nyelven készült fordítás. Az olyan tagállamok részéről, amelyek nem kizárólag a saját nyelvükön vagy nyelveik egyikén fogadnak el EEP-t, Magyarország elfogad angol, francia vagy német nyelvű vagy ezen nyelvek egyikére lefordított EEP-t is.

Írország:	ír, angol vagy az ír igazságügyi minisztérium által határozatban elrendelt nyelvű, vagy ír vagy angol nyelvű fordítással kísért EEP-k.
Olaszország:	olasz.
Lettország:	lett, angol.
Litvánia:	litván, angol.
Luxemburg:	francia, német, angol.
Málta:	máltai, angol.
Hollandia:	holland, angol vagy az Európai Unió bármely más hivatalos nyelvén készült EEP, amennyiben azzal egy időben angol nyelvű fordítást is benyújtanak.
Lengyelország:	lengyel.
Portugália	portugál.
Románia:	román, francia, angol.
Szlovákia:	szlovák, illetve kétoldalú megállapodás alapján Ausztria részéről német, a Cseh Köztársaság részéről cseh, Lengyelország részéről lengyel nyelvű EEP-k.
Szlovénia:	szlovén vagy angol.
Spanyolország:	spanyol. Amennyiben az EEP kibocsátása SIS figyelmeztető jelzésen keresztül történik, úgy a végrehajtó igazságügyi hatóság gondoskodik a fordításról, ha az EEP nyelve nem spanyol.
Svédország:	svéd, dán, norvég, angol vagy ezen nyelvek egyikén készült fordítás.
Egyesült Királyság:	angol vagy angol nyelven készült fordítás.

V. MELLÉKLET

AZ EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS KÉZHEZVÉTELÉNEK A KERESETT SZEMÉLY ELFOGÁSÁTÓL SZÁMÍTOTT HATÁRIDEJE

Ausztria	40 nap.
Belgium	10 nap.
Bulgária	24 óra.
Ciprus	3 nap, feltéve, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására a keresett személy elfogását megelőzően került sor.
Cseh Köztársaság	40 nap.
Dánia	A lehető leghamarabb (a közigazgatási határozatokról szóló dán jogszabályok értelmében a kiadásnak a lehető leghamarabb vagy lehetőség szerint az érintett személy elfogásától vagy a kiadatáshoz való hozzájárulásától számított 10 napon belül meg kell történnie).
Észtország	3 munkanap.
Finnország	a lehető leghamarabb vagy kérésre az illetékes finn végrehajtó hatóság által megállapított határidőn belül, ugyanakkor a finn jogszabályok nem írják elő az EEP kötelező benyújtását, amennyiben az EEP iránti kérelem SIS figyelmeztető jelzés formájában már benyújtásra került.
Franciaország	6 munkanap.
Németország	40 nap.
Görögország	15 nap, amely meghosszabbítható 30 napra.
Magyarország	40 nap.
Írország	A keresett személy elfogására az EEP Felsőbb Bíróság általi kézhezvételét és jóváhagyását követően kerül sor. A SIS alkalmazásának írországi bevezetését követően 7 napos határidő lesz érvényben.
Olaszország	10 nap.
Lettország	48 óra.
Litvánia	Az érintett személy elfogását követő 48 óra.

Luxemburg	6 munkanap.
Málta	Amennyiben SIS figyelmeztető jelzés érkezik, úgy ez EEP-nek tekintendő, és a bíróság határidőt szabhat meg az EEP kézhezvételére. Egyéb esetekben a letartóztatás ideiglenes elfogatóparancs alapján is történhet, és az elfogatóparancs kézhezvételére 48 órás határidő vonatkozik. Ideiglenes letartóztatásra kizárólag kivételes körülmények esetén kerül sor.
Hollandia	A SIS-ben részt vevő tagállamok tekintetében: legkésőbb a letartóztatást követő 23. nap, amikor ez SIS figyelmeztető jelzésen alapul. A SIS-ben részt nem vevő tagállamok tekintetében az EEP-t a lehető leghamarabb kézhez kell kapni.
Lengyelország	48 óra.
Portugália	A bíróságok mérlegelési jogkörébe tartozik a kérdés, általában azonban 10 nap.
Románia	A román büntetőeljárás törvénykönyv értelmében az érintett személynek a ügyész, az érintett személy védője és szükség esetén tolmács jelenlétében történő letartóztatását követő 48 óra.
Szlovákia	Az eredeti európai elfogatóparancs és az eredeti, az EEP szlovák nyelven készült fordítását tartalmazó dokumentum kézhezvétele tekintetében az érintett személy letartóztatásától számított 18 nap. Amennyiben az említett dokumentumok kézhezvétele 18 napon belül nem történik meg, az ügyész adott esetben kérheti a bírótól az érintett személy szabadon bocsátását; amennyiben a dokumentumok 40 napon belül nem érkeznek meg, az érintett személyt kötelező szabadon bocsátani.
Szlovénia	10 nap.
Spanyolország	A spanyol jog nem állapít meg határidőt az eredeti EEP kézhezvételére vonatkozóan. Ugyanakkor a végrehajtó igazságügyi hatóságok az EEP-t a lehető leghamarabb, de minden esetben az érintett személy letartóztatását követő 10 napon belül kérik kézhez kapni.
Svédország	a lehető leghamarabb (néhány nap, az ügyész döntése szerint)
Egyesült Királyság	az ideiglenes letartóztatást követő 48 óra. Ugyanakkor ideiglenes letartóztatásra kizárólag kivételes körülmények esetén kerül sor. Kérésre az EEP-t kötelező eljuttatni, különben az érintett személyt szabadon bocsátják.

VI. MELLÉKLET

JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2004. november 11.(1)

C-105/03. sz. ügy

**Maria Pupino
elleni
büntetőeljárás**

(a Tribunale di Firenze [Ufficio del giudice per le indagini preliminari, Olaszország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Sértettek védelme – Kiskorú tanúkenti kihallgatása”

I – Bevezetés

1. A Bíróságot a jelen eljárásban annak érdekében keresték meg, hogy első alkalommal értelmezzen egy, az EU 31. cikk és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja alapján elfogadott kerethatározatot, nevezetesen a büntetőeljárásban a sértett jogállásáról szóló, 2001. március 15-i 2001/220/IB tanácsi kerethatározatot (a továbbiakban: a kerethatározat)(2). A Tribunale di Firenze azt szeretné megtudni, hogy e kerethatározat értelmében az ötéves gyermekek sérelmére elkövetett testi sértés miatt indított büntetőeljárás során e gyermekeket előzetes bizonyításfelvétel útján, a tárgyaláson kívül kell-e tanúként kihallgatni, annak ellenére, hogy az olasz büntetőeljárás-jog a kérdéses bűncselekményekre vonatkozóan nem ír elő ilyen eljárást.

II – Jogi háttér

A – *Az Európai Unió joga*

2. A kerethatározat értelmezésére vonatkozóan az Amszterdami Szerződéssel módosított, az Európai Unióról szóló szerződés az irányadó, mivel a kerethatározatot a Nizzai Szerződés hatálybalépése előtt fogadták el. A kerethatározatok joghatása az EU 34. cikk (2) bekezdése b) pontján alapul:

„... A kerethatározatok az elérendő célokat illetően kötelezőek a tagállamokra, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyják. A kerethatározatoknak nincs közvetlen hatálya;”

3. Az előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazása az Európai Unióról szóló szerződés VI. címében meghatározott jogi aktusokra az EU 35. cikkben alapul. Olaszország ennek alapján olyan nyilatkozatot tett, amely valamennyi olasz bíróságot feljogosítja arra, hogy előzetes döntéshozatalt kérelmezzon.

4. A kerethatározat számos olyan rendelkezést tartalmaz, amely irányadó lehet a büntetőeljárásban a gyermekek mint sértettek vagy tanúk jogállása tekintetében.

5. A 2. cikk általánosságban a sértettek tiszteletben tartására és e minőségük elismerésére vonatkozik:

„(1) Minden tagállam biztosítja, hogy a sértettek a büntetőjogi [helyes fordítás: büntető igazságszolgáltatási] rendszerben tényleges és megfelelő szereppel rendelkezzenek. A tagállamok továbbá minden erejükkel arra törekszenek, hogy az eljárások során biztosítsák a sértettek egyéni méltóságának kellő tiszteletben tartását, és elismerjék a sértettek jogait és jogos érdekeit, különösen a büntetőeljárás keretein belül.

(2) Minden tagállam biztosítja, hogy a különösen veszélyeztetett sértettek a különleges helyzetüknek legmegfelelőbb bánásmódban részesüljenek.”

6. A 3. cikk a sértettek mint tanúkra vonatkozik:

„Minden tagállam biztosítja a sértett számára az eljárás során a meghallgatás és a bizonyítékok szolgáltatásának lehetőségét.

Minden tagállam megfelelő intézkedéseket tesz annak biztosítása érdekében, hogy hatóságai a sértetteket csak a büntetőeljárás céljainak eléréséhez szükséges mértékben hallgassák ki.”

7. A tagállamoknak a 8. cikk (4) bekezdése értelmében különleges eljárásokat kell kidolgozniuk a tanúskodásra vonatkozóan:

„(4) Minden tagállam biztosítja, hogy azok a sértettek, különösen a legveszélyeztetettebbek, akiket meg kell védeni a nyilvános bírósági tárgyaláson való tanúskodás következményeitől, jogosultak legyenek a bíróság határozata alapján az adott állam jogrendje [helyes fordítás: adott tagállam jogrendjének] alapvető elveivel összeegyeztethető bármely alkalmas eszköz igénybevételével olyan feltételek mellett vallomást tenni, amelyekkel a fenti cél elérhető.”

B – *Az olasz jog*

8. A kérdést előterjesztő bíróság tájékoztatása szerint az olasz büntetőeljárás-jogban a tárgyalás áll az eljárás középpontjában. Ennek megfelelően a bizonyítás-felvételnek elvben az érintettek kezdeményezésére kell történnie, az érintettek között lefolytatott kontradiktórius eljárás keretében, a bíróság közvetlen felügyelete mellett. Bevezették azonban az előzetes bizonyításfelvétel intézményét is azokra a bizonyítékokra vonatkozóan, amelyek felvétele természeténél fogva nem halasztható a tárgyalásig. Ezen előzetes bizonyításfelvételt a vád is és a védelem is kérelmezheti. A kérelemről a nyomozással megbízott bíró határoz, aki, amennyiben a kérelemnek helyt ad, azonnal elrendeli az érintettek közötti kontradiktórius eljárás keretében történő bizonyításfelvételt. Az előzetes bizonyításfelvétel során felvett bizonyítékok ugyanolyan teljes bizonyító erővel rendelkeznek, mint a tárgyalás során felvett bizonyítékok.

9. A jogalkotó külön kimerítő felsorolását adta azoknak az eseteknek, amelyek tekintetében ez az eljárási eszköz megengedhető, akár a bizonyítékok azon típusának megjelölésével, amelyek előzetesen felvehetőek, akár a tényállás azon sajátosságainak megadásával, amelyek igazolják az előzetes bizonyításfelvétel igénybevételét.

10. A codice di procedura penale (büntetőeljárás törvény, a továbbiakban: CCP) 392. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy a tanú kihallgatható, ha alappal

feltehető, hogy a tanút a főtárgyaláson fogyatékosága vagy súlyos akadályoztatása miatt nem lehetne kihallgatni, vagy ha konkrét és sajátos adatokból alappal feltételezhető annak veszélye, hogy a tanút erőszak, fenyegetés, illetve pénz vagy egyéb előny ígérete a vallomástételben megakadályozhatja, vagy hamis vallomás tételére indíthatja. A későbbi törvénymódosítások értelmében a bíróság előzetes bizonyításfelvételi eljárás keretében elrendelheti a tizenhatodik életévét be nem töltött személy tanúként történő kihallgatását akkor is, ha a már említett okok közül egyik sem áll fenn, amennyiben az ügy tárgya nemi bűncselekmény vagy nemi jellegű bűncselekmény.

11. A CPP 398. cikkének (5a) bekezdése értelmében a bíróság a bizonyítékok felvételének és jegyzőkönyvbe vételének különleges formáit választhatja, amennyiben az ügy tárgya nemi bűncselekmény vagy nemi jellegű bűncselekmény, és tizenhatodik életévét be nem töltött személy tanúvallomását kell felvenni előzetes bizonyításfelvételi eljárás keretében, amennyiben ezt a kiskorú helyzete célszerűvé és szükségessé teszi. Ezek a különleges formák a bíróságon kívüli helyszínen történő kihallgatás lehetőségét jelentik, különösen a különleges segítő szervezetnél vagy akár a kiskorú lakóhelyén is. Ebből következően a vallomás egészét hang- vagy kép-hang-felvevő eszközzel rögzíteni kell.

III – A tényállás és az előzetes döntéshozatali kérelem

12. A kérdést előterjesztő bíróság előtt egy óvónő, M. Pupino elleni büntetőeljárás van folyamatban, akit azzal gyanúsítanak, hogy 2001 januárja és februárja folyamán a felügyeletére bízott gyermekekkel szemben visszaélt felügyeleti eszközeivel, és a gyermekeknek sérülést okozott.

13. Az ügyészség 2001 augusztusában kérelmezte nyolc, olyan 1996-os születésű gyermek előzetes bizonyításfelvételi eljárás keretében történő kihallgatását, akik az eljárás tárgyát képező bűncselekmények tanúi és sértettjei, és előadta, hogy a bizonyításfelvétel a tanúk rendkívül fiatal kora és lelki állapotuk elkerülhetetlen változása, valamint az esetleges „elfojtási folyamat” miatt nem ismételhető meg a tárgyaláson. Ebből következően kérelmezte, hogy a bizonyításfelvétel védett körülmények között történjen, azaz a meghallgatásra egy különleges szervezetnél, olyan körülmények között kerüljön sor, amelyek védik a gyermekek méltóságát, magánéletét és lelki nyugalmát, szükség szerint pszichológus szakértő igénybevételével, a tények kényessége és súlyossága, valamint a sértettek fiatal korához fűződő kihallgatási nehézségek miatt.

14. A védelem ellenezte e kérelmet, mivel a kérdéses bűncselekményekre vonatkozóan a bizonyításfelvétel e formája nincs előírva.

15. A kérdést előterjesztő bíróságnak az az álláspontja, hogy az ügyészség kérelmét az olasz büntetőeljárás-jog fent említett rendelkezései értelmében el kellene utasítani, mivel az előzetes bizonyításfelvétel, mint a tárgyaláson történő bizonyításfelvételt időben megelőző eszköz, abszolút kivételes jellegű eljárási mechanizmus, amely kizárólag a törvényben kifejezetten rögzített esetekre alkalmazható.

16. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli azonban, hogy a különleges előzetes bizonyításfelvételi eljárás alkalmazásának az olasz jog által történő korlátozása sérti a kerethatározat 2., 3. és 8. cikkét. A kiskorú személy mindig a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése szerinti „különösen veszélyeztetett tanúnak” minősül. Ezért az adott bűncselekménytől függetlenül a kiskorúak védelmére a tanúkihallgatás különleges formáit kell alkalmazni. A kerethatározat 3. cikkéből a kérdést előterjesztő bíróság arra következtet, hogy a sértettek kihallgatásának ismétlését általánosan csökkenteni kell a pszichológiai teher miatt. A kiskorú sértettek különös veszélyeztetettsége miatt ezért el kell térni a fő szabálytól, amely szerint csak a tárgyaláson felvett vallomásoknak tulajdonítható bizonyító erő. A kerethatározat 3. cikke a kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint azt az elvet tükrözi, hogy a bíróságnak mindig rendelkeznie kell jogkörrel arra, hogy a nyilvános tárgyalástól eltekintsen, amennyiben annak a sértettre vagy a tanúra nézve káros hatásai vannak.

17. Mivel a kérdést előterjesztő bíróság megerősítést kér az olasz jognak a kerethatározat fényében történő értelmezése lehetőségére vonatkozóan, arra kéri a Bíróságot, hogy állapítsa meg, a kerethatározat 2. cikkének, 3. cikkének és 8. cikke (4) bekezdésének a kérdést előterjesztő bíróság által javasolt értelmezése helyes-e.

IV – A jogkérdésről

A – Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére vonatkozó jogosultságról

18. Ahogy valamennyi érintett elismerte, a kérdést előterjesztő bíróság alapvetően jogosult kerethatározatokhoz kapcsolódó kérdésekkel a Bírósághoz fordulni, mivel Olaszország élt az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontjában előírt azon lehetőséggel, hogy valamennyi nemzeti bírósága számára biztosítsa e jogkört.

B – *Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról*

19. A francia és az olasz kormány, és hallgatólagosan a svéd kormány is vitatja az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát, mivel a Bíróság válasza az alapeljárásban nem szükséges. A Bizottság álláspontja szerint a kerethatározat azonban előírja, hogy a nemzeti jogot a kerethatározattal összhangban kell értelmezni, ezért a kerethatározat Bíróság által történő értelmezését az alapeljárásban figyelembe kell venni.

1. Az elfogadhatóság feltételeiről

20. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a jogvitát elbíráló nemzeti bíróság jogkörébe tartozik, hogy az adott ügyre tekintettel mérlegelje mind az előzetes döntéshozatal szükségességét az ítélet meghozatalához, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Ezért amennyiben az előzetes döntéshozatalra utalt kérdések a közösségi jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság elvben köteles az előzetes döntéshozatalra.(3) A Bíróság azonban azt is megállapította, hogy kivételes esetekben annak megállapítása érdekében, hogy rendelkezik-e hatáskörrel, meg kell vizsgálnia a nemzeti bíróság által történő előzetes döntéshozatalra utalás körülményeit. Az ítélkezési gyakorlat értelmében elfogadhatatlan az előzetes döntéshozatal iránti kérelem többek között akkor, ha az nyilvánvalóan nincs kapcsolatban az alapügy tényállásával vagy tárgyával.(4) Bár ezen ítélkezési gyakorlatot a Bíróság az EK 234. cikk összefüggésében fejlesztette ki, semmi nem akadályozza ezen ítélkezési gyakorlatnak az EU 35. cikk szerinti előzetes döntéshozatalra való alkalmazását.

21. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának vitatása lényegében azon az állásponton alapul, hogy a Bíróság válasza az alapügy tekintetében nem szükséges. A jelen ügyben azonban az előzetes döntéshozatal iránti kérelem mindenképpen szükséges az alapügy tekintetében, amennyiben a kerethatározat 2., 3. és 8. cikkét elvben a kérdéses olasz rendelkezések értelmezése során figyelembe kell venni.(5) Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem ebből következően elfogadható, amennyiben a nemzeti jogot a kerethatározatnak megfelelően kell vagy lehet értelmezni (lásd ehhez kapcsolódóan az alábbi 2. részt), és az olasz büntetőeljárás-jog kérdéses rendelkezéseinek ezzel összhangban álló értelmezése nem zárható ki eleve (lásd ehhez kapcsolódóan az alábbi 3. részt).

2. A nemzeti jognak a kerethatározatokkal összhangban történő értelmezésére vonatkozó kötelezettségről

22. A görög és portugál kormány, valamint a Bizottság álláspontja szerint a kerethatározatok is megkívánják, hogy a nemzeti jogot rendelkezéseikkel összhangban értelmezzék. Ezzel szemben a svéd kormány azzal érvel, hogy az Európai Unióról szóló szerződés IV. címe csupán államok közötti együttműködést ír elő. Az EU 34. cikk értelmében elfogadott jogi aktusok ezért tisztán nemzetközi jogi jellegűek, és nem keletkeztethetnek a nemzeti bíróságok számára az uniós jog értelmében fennálló kötelezettségeket az e jogi aktusokkal összhangban álló értelmezésre vonatkozóan. Az olasz kormány és Nagy-Britannia kormánya az eljárás szóbeli szakaszában hasonló álláspontot képviselt.

23. Az összhangban álló értelmezésnek az állandó ítélkezési gyakorlatból származó alapjait a következőképpen lehet összefoglalni: az EK 249. cikk harmadik bekezdése és az EK 10. cikk, valamint minden irányelv arra kötelezi a tagállamokat, azaz valamennyi hatóságot, a bíróságokat is beleértve, hogy elérjék az irányelvben előírt célt úgy, hogy minden, e kötelezettség teljesítésére alkalmas általános vagy különleges intézkedést meghozzanak. Ebből következik, hogy amennyiben a nemzeti bíróságnak a nemzeti jog alkalmazása során – akár az irányelv előtt, akár az irányelv után elfogadott jogról van szó - e jogot értelmeznie kell, az értelmezésnek az irányelv szövegére és céljára tekintettel kell lennie, amennyire csak lehetséges, az irányelv által követett cél elérése, és ezáltal annak betartása érdekében.⁽⁶⁾

24. Ezek a feltételek megfelelően adóttak a kerethatározatra vonatkozóan is. Bár az EK 10. cikknek nincs szó szerinti megfelelője az uniós jogban, a tagállamok kötelesek az Unió iránt hűséget tanúsítani. Az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja az e ponton releváns mértékben megfelel az EK 249. cikk harmadik bekezdésének, ezért magából a kerethatározatból is származnak a tagállamokra vonatkozó kötelezettségek, beleértve az összhangban álló értelmezés kötelezettségét is.

Ezekről külön-külön:

a) Az Unió iránti hűségről

25. Az olasz kormány és Nagy-Britannia kormánya hangsúlyozza, hogy az uniós jogban nincs az EK 10. cikknek megfelelő rendelkezés. Ennek ellenére, ahogy a közösségi jogban is, a tagállamok és az intézmények az uniós jog alapján is kötelesek egymás iránt kölcsönösen hűséget tanúsítani.

26. Ez egyértelmű az Európai Unióról szóló szerződés rendelkezéseinek áttekintése során. Az EU 1. cikk megállapítja az Európa népei közötti egyre szorosabb egység létrehozásának folyamatában egy új szakasz megteremtésének a célkitűzését, amely során a tagállamok közötti és a népek közötti kapcsolatok koherens és szolidáris módon szervezhetők. Ezt a célkitűzést csak úgy lehet elérni, ha a tagállamok és az Unió intézményei jóhiszeműen és jogkövető módon együttműködnek. A tagállamok és az intézmények közötti jóhiszemű együttműködés az Európai Unióról szóló szerződés VI. címének is központi célkitűzése, mely szerepel mind a címben – büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezések -, mind szinte valamennyi cikkben.

27. E háttér mellett az EK 10. cikk megállapít néhány alapelvet, nevezetesen, hogy a kötelezettségeket teljesíteni kell, és tartózkodni kell a károkozó intézkedésektől. Ugyanez szintén vonatkozik az uniós jogra, kifejezett említés nélkül is.

b) Az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontjáról

28. Ebből következően az uniós jogi kerethatározatok szerkezetükben a közösségi jogi irányelvekkel nagymértékben azonosak. Az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja értelmében a kerethatározatok az elérendő célokat illetően kötelezőek a tagállamokra, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyják. Bár a közvetlen hatály kifejezetten kizárt, legalábbis az elérendő cél kötelező jellegére vonatkozó szöveg megfelel az EK 249. cikk harmadik bekezdésének, amely alapján, más okok mellett, a Bíróság kifejlesztette az irányelvekkel összhangban történő alkalmazás doktrínáját.

29. A svéd kormány ellenvetése azonban alapvetően abban áll, hogy a hasonló szöveg ellenére az EU 34. cikk (2) cikkének b) pontja nem keletkeztet az EK 249. cikkhez hasonlítható joghatásokat. E tekintetben a Bíróság valóban azt állapította meg, különösen az Európai Gazdasági Térséghez kapcsolódóan, hogy az a tény, hogy valamely megállapodásnak és a megfelelő közösségi jogi rendelkezéseknek a szövege egyezik, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy azokat ugyanolyan módon kell értelmezni. Egy nemzetközi szerződés értelmezése során nemcsak annak szövegét, hanem annak célját is figyelembe kell venni, ahogy azt az 1969. május 23-i, a szerződések jogáról szóló bécsi egyezmény is előírja.(7)

30. Az EK-Szerződéshez(8) vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodáshoz hasonlóan az Európai Unióról szóló szerződés nemzetközi jogi eredetű szerződés. Az EK-Szerződéstől a kisebb fokú integráció tekintetében, az EGT-Megállapodástól pedig elsősorban célkitűzései tekintetében különbözik.

31. Az Európai Unióról szóló szerződés kisebb fokú integrációja megmutatkozik a kerethatározatra vonatkozó fogalommeghatározásban, amely kizárja a közvetlen hatályt. A közösségi joghoz képest a Bíróság hatásköre is csökkentett az EU 35. cikk értelmében. A Bíróság érdemi felülvizsgálati jogkörét az (5) bekezdés kifejezetten kizárja a tagállamok rendőrsége vagy más büntetőszolgálatok által végrehajtott intézkedések érvényességének vagy arányosságának, illetve a közrend fenntartásával és a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatáskörök gyakorlásának kérdése tekintetében. Az előzetes döntéshozatali eljárás csak az érintett tagállam általi kifejezett „opt-in” esetén alkalmazható, és a Bizottság nem indíthat kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet. Ezenfelül a tanácsi határozatok esetében nem szükségszerű követelmény a Bizottság javaslata, hanem az bármely tagállam kezdeményezésére is elfogadható. Az EU 34. cikk (2) bekezdése értelmében a Tanács nem többséggel határoz, hanem fő szabály szerint egyhangúlag. Végezetül az EU 39. cikk értelmében a Parlament szerepe csupán a konzultációra korlátozódik.

32. Az EGT-Megállapodással szemben, amely kizárólag a szerződő felek közötti gazdasági és kereskedelmi kapcsolatban a szabad kereskedelem és verseny szabályainak alkalmazására vonatkozik(9), de nem írja elő szuverén jogok átruházását az általa létrehozott kormányközi szervekre(10), az Európai Unióról szóló Szerződés, ahogy annak 1. cikke második bekezdése megállapítja, új szakaszt jelent az Európa népei közötti egyre szorosabb egység létrehozásának folyamatában. E cél érdekében a közösség tevékenységeit új politikákkal és együttműködési formákkal egészíti ki. A *politikák* kifejezés azt jelzi, hogy – a svéd kormány álláspontjával ellenzélesen – az Európai Unióról szóló szerződés nemcsak kormányközi együttműködést foglal magában, hanem a szuverenitás közös gyakorlását is az Unió által. Az EU 3. cikk első bekezdése továbbá arra kötelezi az Uniót, hogy a közösségi vívmányokat tiszteletben tartsa és továbbfejlessze.(11)

33. Az „egyre szorosabb együttműködés” kifejezésben tükröződő fokozódó integrációt az Európai Unióról szóló szerződés fejlődése is mutatja, amelyet a Maastrichti Szerződéssel történő létrehozását követően az Amszterdami Szerződéssel és a Nizzai Szerződéssel még

inkább összhangba hoztak a közösségi jog struktúráival, és az Alkotmányos Szerződésben teljes mértékben egyesítik a közösségi joggal.

34. Következésképpen a kerethatározat meghatározása szerint igen közel áll az irányelvhez, és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontját ugyanúgy kell értelmezni, mint az EK 249. cikk harmadik bekezdését, abban a mértékben, amennyiben e rendelkezések tartalmukban megegyeznek.

35. Az eljárás szóbeli szakasza során Nagy-Britannia kormánya azzal érvelt az EU 34. cikk alapján elfogadott jogi aktusok tekintetében, hogy a közösségi joggal szemben⁽¹²⁾ ezek vonatkozásában nincsen olyan teljes jogorvoslati és eljárási rendszer, amely biztosítja, hogy az intézmények jogi aktusainak jogszerűsége bírósági felülvizsgálat tárgyát képezze. Ezen jogi aktusok jogszerűségének a felülvizsgálata előzetes döntéshozatal iránti kérelem útján csak akkor lehetséges, ha az érintett tagállam az EU 35. cikk (2) bekezdése értelmében elfogadta a Bíróság előzetes döntéshozatalra vonatkozó hatáskörét. A magánszemélyek számára szintén nem áll fenn a közvetlen kereset lehetősége. Az olasz kormány hasonló álláspontot képviselt. E nézettel szemben meg kell állapítani, hogy az összhangban álló értelmezés nem vezet új szabályok bevezetéséhez, hanem előfeltételezi, hogy már léteznek olyan szabályok, amelyek a nemzeti jog által megengedett mértékben a kerethatározattal összhangban értelmezhetők. Ebből következően a jogvédelmet az adott esetben összhangban értelmezendő nemzeti jogi rendelkezésekben kell keresni.

c) Közbenső következtetések

36. Összefoglalva az EU 34. cikk (2) bekezdése b) pontjából és az Unió iránti hűségéből az következik, hogy a kerethatározatok a nemzeti bíróságokat arra kötelezik, hogy a nemzeti jogot - akár a kerethatározat előtt, akár a kerethatározat után elfogadott rendelkezésről van szó – amennyire csak lehetséges, a kerethatározatok szövege és célja szerint értelmezzék a kerethatározat által követett cél elérése érdekében.

37. Még abban az esetben is, ha egyet kellene érteni a svéd kormánnyal azon nézete tekintetében, hogy a kerethatározat a nemzetközi jog részét képezi, a nemzeti jognak a kerethatározattal összhangban történő értelmezése legalábbis célszerű megoldás. A kerethatározat nemzetközi jogi aktusként is kötelező a tagállamokra. Következésképpen, ahogy a brit kormány a szóbeli szakasz során érvelt, még abban az esetben is, ha a

kerethatározat tisztán nemzetközi jogi jellegűnek tekintendő, feltételezni kell, hogy a tagállamok valamennyi hatósága, beleértve a bíróságokat is, e kötelezettséggel a lehető legnagyobb mértékben összehangolja cselekményeit. Ugyanakkor a brit kormány rámutatott arra, hogy az összhangban álló értelmezés e formája nem részesülhet ugyanolyan elsőbbségben, mint a közösségi jog, és ezért a nemzeti jog értelmében az értelmezés más formái mellett háttérbe szorulhat. Ez azonban nem akadályozza, hogy a Bíróság által adott válasz a nemzeti átültető jog értelmezéséhez segítséget nyújtson.

3. Az összhangban álló értelmezés lehetősége az alapeljárásban

38. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának előfeltétele, még az összhangban álló értelmezésre vonatkozó kötelezettség fennállása esetén is, hogy e kötelezettség ne legyen nyilvánvalóan szükségtelen az adott alapeljárásban amiatt, hogy ilyen értelmezés nem lehetséges.

39. E tekintetben az olasz és a francia kormány azt az álláspontot képviseli, hogy a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által elérni kívánt eredmény nem lehetséges az olasz jog ezzel ellenkező rendelkezései miatt. Ezen állásponttal egyet kell érteni annyiban, hogy az összhangban álló értelmezés csak abban az esetben lehetséges, ha a nemzeti jog előírja az ilyen értelmezés lehetőségét. Ez fejeződik ki a Bíróság által alkalmazott „amennyire csak lehetséges” kifejezésben⁽¹³⁾. Bár az uniós jogi rendelkezések céljai megkövetelik az elsőbbséget valamennyi egyéb értelmezési módszerhez képest, nem vezethetnek olyan eredményre, amely a nemzeti jogban értelmezés útján nem érhető el.⁽¹⁴⁾ Azt, hogy a nemzeti jog végső soron mennyiben enged teret erre, csak a nemzeti bíróságok határozhatják meg.⁽¹⁵⁾

40. A jelen ügyben azonban a nemzeti jognak a kerethatározattal összhangban álló értelmezése nem egyértelműen lehetetlen, és ezért nem egyértelmű, hogy a Bíróság válasza a nemzeti bíróság számára szükségtelen. Maga az olasz kormány utal a kiskorú sértettek a tárgyaláson különlegesen védett körülmények között történő kihallgatásának jogalapjaira, amelyek a kérdést előterjesztő bíróság figyelmét elkerülték.⁽¹⁶⁾ Az előzetes bizonyításfelvételi eljárás tekintetében szintén nem tűnik kizártnak a CCP 392. cikkének (1) bekezdésében szereplő „súlyos akadályoztatása” kifejezés olyan értelmezése, hogy az magában foglalja a gyermekek által a tárgyalás során történő kihallgatás által okozott emlékezőképesség-romlást és pszichológiai stresszt, amely így a CPP 392. cikk 1a) pontján kívüli jogalapot biztosít az előzetes bizonyításfelvételi eljárás alkalmazásához. Mi több, a

kérdést előterjesztő bíróság, annak ellenére, hogy vélelmezi a kerethatározat megsértését, azt feltételezi, hogy az azzal összhangban álló értelmezés lehetséges. Bár az előzetes döntéshozatal iránti kérelem e tekintetben tartalmaz ellentmondásokat, nem a Bíróság feladata ezt az értékelést kérdésessé tenni.

41. Ellentétben a francia, a görög és a holland kormány álláspontjával, a nemzeti jog összhangban álló értelmezésének kötelezettsége a büntetőeljárás-joggal összefüggésben nem képezi tárgyát az uniós jog szerinti olyan különleges korlátozásoknak sem, amelyek kizárják az előzetes döntéshozatal iránti kérelem relevanciáját. Megfelel a valóságnak, hogy figyelembe kell venni azt a szabályt, amely szerint a bűncselekményeket és a büntetéseket szigorúan törvényben kell meghatározni (*nullum crimen, nulla poena sine lege [scripta(17)]*)(18). Ez a szabály a tagállamok alkotmányos hagyományaiban meglevő közös általános jogi elvek egyike. Ezt az elvet rögzíti az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (a továbbiakban: EJE) 7. cikke és a Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya(19) 15. cikke (1) bekezdésének első mondata, valamint az Európai Unió alapjogi chartája 49. cikke (1) bekezdésének első mondata. Ez az elv a jogbiztonság elvének különös kifejeződése az anyagi büntetőjogban.

42. A jelen ügy tárgya azonban nem az anyagi büntetőjogot érinti, hanem a büntetőeljárás-jogot. A jelen ügy tárgya nem a büntetőjogi felelősség megalapozása vagy súlyosbítása, hanem az ítélethez vezető bírósági eljárás. Ezért a jelen ügyre nem a *nulla poena sine lege* elve vonatkozik, hanem a tisztességes eljárás elve, amelyet a továbbiakban részletesebben kell vizsgálni.

43. Az összefüggésben álló értelmezés elvét az a tény sem zárja ki, hogy a nyomozás tárgyát képező események a kerethatározat elfogadását megelőzően történtek. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az eljárási szabályokat általában minden olyan eljárásra alkalmazni kell, amely az eljárási szabályok hatályba lépésekor folyamatban van(20).

44. Következésképpen a jelen ügyben az olasz jognak a kerethatározattal összefüggésben álló értelmezése nem nyilvánvalóan kizárt. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem ezért elfogadható.

C – *A kerethatározat értelmezéséről*

45. A kérdést előterjesztő bíróság alapvetően azt szeretné megtudni, hogy a kerethatározat 2., 3. és 8. cikke megalapozza-e annak kötelezettségét, hogy nyolc ötéves gyermeket előzetes bizonyításfelvételi eljárás keretében, a gyermekek számára megfelelő módon hallgassanak ki olyan állítólagos fizikai bántalmazások tanúiként, amelyeknek e gyermekek a sértettjei. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint tartani kell attól, hogy egyrészt a gyermekek pszichológiai fejlődése miatt a bűncselekmény tekintetében az emlékezőképességük romlik, és másrészt, hogy a (későbbi) tárgyaláson történő vallomástétel káros pszichológiai hatásokkal járhat a gyermekekre nézve.

46. Ilyen kötelezettség alapjául a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése, 3. cikke, és 8. cikkének (4) bekezdése szolgálhat. A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése értelmében a különösen veszélyeztetett sértetteket a különleges helyzetüknek legmegfelelőbb bánásmódban kell részesíteni. A 8. cikk (4) bekezdése e kötelezettség konkrét kifejeződése. E rendelkezés előírja, hogy azok a sértettek, különösen a legveszélyeztetettebbek, akiket meg kell védeni a nyilvános bírósági tárgyaláson való tanúskodás következményeitől, jogosultak a bíróság határozata alapján az adott tagállam jogrendjének alapvető elveivel összeegyeztethető bármely alkalmas eszköz igénybevételeivel olyan feltételek mellett vallomást tenni, amelyekkel a fenti cél elérhető. A 3. cikk értelmében minden tagállamnak biztosítania kell a sértett számára az eljárás során a meghallgatás és a bizonyítékok szolgáltatásának lehetőségét. Különösen minden tagállamnak megfelelő intézkedéseket kell tennie annak biztosítása érdekében, hogy hatóságai a sértetteket csak a büntetőeljárás céljainak eléréséhez szükséges mértékben hallgassák ki.

47. Ennek megfelelően a következőkben azt kell mérlegelni, hogy a jelen ügyben érintett gyermekeket különösen veszélyeztetett sértetteknek kell-e tekinteni. Amennyiben igen, mérlegelni kell, hogy a kérelmezett előzetes bizonyításfelvételi eljárás a helyzetüknek legmegfelelőbb bánásmód-e, amely biztosítja az eljárásban tanúként történő hatékony részvételüket.

1. A kerethatározat jogalapjáról

48. Bár a kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben nem tett fel kérdést, az említett rendelkezések értelmezése előtt szükséges kitérni arra, hogy a rendelkezéseket jogszerűen fogadták-e el a választott jogalap alapján. Éppen az EU 34. cikk értelmében elfogadott jogi aktusok esetében különös figyelmet kell fordítani a jogszerűségre vonatkozó kételyekre, mivel

ahogy a brit kormány hangsúlyozta, e jogi aktusok tekintetében a jogvédelem lehetőségei korlátozottak.(21) Igaz ugyan, hogy a jogi aktusok jogszerűségét vélelmezni kell, és ezáltal azok joghatásokat keletkeztetnek addig, amíg azokat vissza nem vonják, megsemmisítés iránti kereset alapján meg nem semmisítik, vagy előzetes döntéshozatal iránti kérelem vagy jogellenességi kifogás következtében nem nyilvánítják érvénytelennek. Ez az elv azonban nem vonatkozik azokra a jogi aktusokra, amelyek annyira nyilvánvalóan súlyos szabálytalanságot hordoznak magukban, hogy az már nem fogadható el. Az ilyen jogi aktusokat jogilag nem létezőnek kell tekinteni.(22) Ezért amennyiben komoly kételyek merülnek fel, a Bíróságnak hivatalból mindenképpen meg kell vizsgálnia az előzetes döntéshozatali eljárás során az értelmezendő rendelkezések jogszerűségét. Az értelmezésnek ugyanis csak abban az esetben van értelme, ha az értelmezendő rendelkezések érvényesek.

49. Első látásra kétely vethető fel arra vonatkozóan, hogy az EU 31. cikk és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja elégséges jogalap-e az értelmezendő rendelkezések tekintetében. A 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja csupán meghatározza a kerethatározatot mint az intézkedések megengedett formáját. A jelen ügyben értelmezendő rendelkezések lényegére vonatkozóan az egyetlen lehetséges jogalap ezért az EU 31. cikk. E cikk szerint a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre vonatkozó közös fellépés magában foglal számos – az a)-e) pontban felsorolt – területet, amelyeket azonban nehezen lehet a sértettek védelmére vonatkoztatni. A sértettek védelme nem tartozik sem az eljárások lefolytatása és a határozatok végrehajtása terén az együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása területére [a) pont], sem a kiadatás megkönnyítése területére [b) pont], sem a joghatósági összeütközések megelőzése területére [d) pont], sem az egyes bűncselekmények tényállásainak összehangolása területére. A sértettek védelmét egyedül a c) pont foglalhatja magában, amely a tagállamokban alkalmazandó szabályok olyan mértékű összeegyeztethetőségének biztosítása, amely az ilyen együttműködés javításához szükséges. A sértettek védelmének közös standardjai azonban nem alapvetően szükségesek az együttműködés javításához.

50. A közös fellépés területeinek kifejezett felsorolása azonban nem kimerítő, amely a bevezető mondat francia változatából a legeggyértelműbb. A francia változat a „magában foglalja” kifejezés helyett a „*viser entre autres*” kifejezést használja. A politikák konkrét területei ezért csak lehetséges szabályozási területeket jelölnek, anélkül hogy az Unió hatáskörét ezáltal szigorúan korlátoznák. Ezt a hatáskört a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó, az EU 29. cikkben meghatározott

általános célkitűzések fényében kell meghatározni. E cikk értelmében a fő célkitűzés a polgárok magas szintű biztonságának biztosítása - különösen a jobb igazságügyi együttműködés útján - egy olyan térségben, amely a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapul.

51. Azon polgárok védelme, akik a biztonságuk biztosítása érdekében tett erőfeszítések ellenére bűncselekmény sértettjeivé váltak, e területen mindenképpen kiemelkedő helyet érdemel. A közös standardok, melyek a sértetteknek a büntetőeljárás során történő vallomástétel tekintetében való védelmére vonatkoznak, ugyanakkor elősegíthetik az igazságügyi hatóságok közötti együttműködést, mivel biztosítják, hogy minden egyes vallomás valamennyi tagállamban értékelhető legyen. Végezetül, a kerethatározatoknak a Tanács által történő elfogadására vonatkozó egyhangúsági követelmény biztosítja, hogy egy tagállamra se terjedjen ki valamely kerethatározat hatálya a tagállam hozzájárulása nélkül.

52. Következésképpen minden bizonytalanság ellenére, amely első látásra az értelmezendő rendelkezések jogalapjára vonatkozóan fennáll, a jelen ügyben nem lehet minden további nélkül abból kiindulni, hogy e rendelkezésekre az Unió jogalkotási hatásköre nem terjed ki. Az eljárás szóbeli szakasza során az erre vonatkozó kérdésre a francia kormány, a holland kormány és a Bizottság is ezt a nézetet fejezte ki. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolása ezért nem értelmetlen azon oknál fogva, hogy az értelmezendő jog nem létező.

2. A gyermekek különös veszélyeztetettségéről

53. A Bizottság, ahogyan a kérdést előterjesztő bíróság is, feltételezi, hogy a gyermekek elvben különösen veszélyeztetett sértettek. A Bizottság ezen álláspontját elsősorban az emberkereskedelem elleni küzdelemről szóló, 2002. július 19-i 2002/629/IB tanácsi kerethatározat(23) ötödik preambulumbekzdésére alapozza, amely szerint a gyermekek kiszolgáltatottabbak, és ezért nagyobb a veszélye annak, hogy az emberkereskedelem áldozataivá válnak. A francia kormány álláspontja szerint ugyanakkor a sérülékenységet az egyedi ügy valamennyi körülményére tekintettel kell értékelni, figyelembe véve nemcsak a sértett korát és a bűncselekmény jellegét, hanem a többi körülményt is.

54. A kerethatározat nem határozza meg, hogy mely sértettek különösen veszélyeztetettek. Különösen nem tartalmaz utalást arra, hogy a gyermekek különösen veszélyeztetettek. Ilyen

utalásokat tartalmazott Portugália javaslata, amely 2. cikkének (2) bekezdésében és 8. cikkének (4) bekezdésében kifejezetten utalt a korra mint a különös veszélyeztettség egyik okára.(24) A Parlament még kifejezetten kérte is a gyermekek külön figyelembevételét a 3. cikk összefüggésében(25).

55. A különösen veszélyeztetett sértettek ily módon történő konkretizálásának elmulasztása azzal magyarázható, hogy a különös veszélyeztettségnek számos oka lehet, amelyeket nehéz lenne meghatározásban összefoglalni. A sértettek védelme európai rendszerének létrehozására tett erőfeszítések során figyelembe vett dokumentumok is hangsúlyozzák ezt. Az 1999-es bizottsági közlemény(26), amely a kerethatózat második preambulumbekkezdésében említésre kerül, szinte kizárólag azon uniós polgárok helyzetével foglalkozott, akik más tagállamban bűncselekmény sértettjeivé váltak. E tekintetben a Bizottság felvetette azt a lehetőséget, hogy a sértettek számára könnyítsék meg a más tagállamban büntetőeljárásban történő részvételt, például videokonferencia vagy telefonon történő vallomástétel alkalmazásával(27). Egy korábbi tanácsi állásfoglalás szintén hasonló intézkedéseket ír elő, amely azonban a tanúknak a közvetlen vagy közvetett fenyegetés, nyomás vagy megfélemlítés minden formájával szemben történő védelmére vonatkozik, különösen a szervezett bűnözés tekintetében.(28) Az Európai Tanács Tampereben tartott ülésének a következtetései, amelyre a harmadik preambulumbekkezdés hivatkozik, a tanúk védelmét csak az igazságszolgáltatáshoz való jog szempontjából említi.(29) Az Európa Tanács ajánlása, amelyet a portugál kormány a kerethatózatra vonatkozó javaslatában említett, általánosságban utal a sértetteknek és méltóságuknak a büntetőeljárás során történő tiszteletbentartására(30), illetve a sértettek a szervezett bűnözéssel szemben történő védelmének különös szükségességére(31). A gyermekek tekintetében csupán a nevelésre jogosultnak a kihallgatáson való jelenléte kapott említést.(32)

56. A gyermekekre vonatkozóan azonban nemzetközi szinten már minden tagállam elismerte a védelem különös szükségességét. Az Emberi jogok egyetemes nyilatkozata 25. cikke (2) bekezdésének első mondata értelmében a gyermekek különleges segítségre és támogatásra jogosultak. A Politikai és polgári jogok nemzetközi egyezségokmánya 24. cikkének (1) bekezdése kinyilvánítja a gyermek jogát a védelemre, amely őt kiskorú állapota folytán az állam részéről megilleti. A Gyermek jogairól szóló egyezmény(33), amelyet az Unió valamennyi tagállama megerősített, e védelmi kötelezettséget konkretizálja. Különösen a 3. cikk (1) bekezdése értelmében a gyermek mindenképp felett álló érdekét kell figyelembe venni elsősorban. A 39. cikk első mondata előírja az egyezményben részes államok számára,

hogy tegyenek meg minden alkalmas intézkedést arra, hogy az elhanyagolás, a kizsákmányolás és a durva bánásmód, a kínzás vagy a kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmód bármely más formájának, illetőleg a fegyveres konfliktusnak áldozatává vált bármely gyermek testi és szellemi rehabilitációját és a társadalomba való beilleszkedését megkönnyítsék.

57. Ennek megfelelően az Európai Unió alapjogi chartájának 24. cikke biztosítja a gyermekek jogát a jóllétükhöz szükséges védelemhez és gondoskodáshoz. A hatóságok gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenképp felett álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie.

58. Mivel ezekből következően a gyermekeknek elvben különösen szükségük van a védelemre, fő szabály szerint különösen veszélyeztetettnek kell őket tekinteni, amennyiben bűncselekmény sértettjei. A jelen ügyben semmilyen szempont nem indokolja, hogy az érintett gyermekek veszélyeztetettsége bármely más módon kerüljön értékelésre. A gyermekek a bűncselekmény időpontjában és a tervezett kihallgatás időpontjában ötesztendő életkorban voltak, amelyben a történetek által okozott pszichológiai károsodást nem lehet kizárni. Ezenfelül az óvónő - azaz egy bizalmi helyzetben lévő személy - által elkövetett visszaélés gyanúja, amely az eljárás tárgyát képezi, különösen alkalmas arra, hogy a gyermekek fejlődésére káros hatást gyakoroljon.

59. Összefoglalva meg kell állapítani, hogy a gyermekek, mint a bűncselekmények sértettjei, fő szabály szerint különösen veszélyeztetettek.

3. Az előzetes bizonyításfelvételi eljárás szükségességéről

60. Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság osztja a fenti ideiglenes értékelést, további kérdésként felmerül, hogy a kerethatározat értelmében szükséges-e a fent leírt előzetes bizonyításfelvételi eljárás keretében történő kihallgatás. Úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság és a portugál kormány azt feltételezi, hogy a jelen ügyben a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése és 3. cikke értelmében szükséges a tárgyalás előtti előzetes bizonyításfelvételi eljárás.

61. E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy e két rendelkezés közül egyik sem tartalmaz konkrét előírásokat arra vonatkozóan, hogy az általuk előírt célkitűzéseket hogyan

kell elérni. A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése azonban előírja, hogy a különösen veszélyeztetett sértettek a helyzetüknek *legmegfelelőbb* bánásmódban részesüljenek. A kerethatározat ezáltal továbbmegy a portugál javaslatához képest, amely csupán *megfelelő* intézkedéseket írt elő. A 2. cikk (2) bekezdése értelmében ezért csak abban az esetben lehet két eljárási forma közül választani, amennyiben mindkettő egyenlő mértékben megfelelő a sértett helyzete tekintetében. Ezenfelül a 3. cikk első bekezdéséből az következik, hogy a sértettek számára biztosítani kell a hatékony vallomástétel lehetőségét. A jelen ügyben is elsőbbséget érdemel a hatékony részvételt elősegítő eljárás. Végezetül a 3. cikk második bekezdése szerint a sértetteket csak a szükséges mértékben szabad kihallgatni. A kihallgatás felesleges ismétléseit ezért kerülni kell.

62. A kérdést előterjesztő bíróság és valószínűleg a portugál kormány is abból a feltevésből indul ki, hogy a jelen ügyben a sértettek számára kisebb megterhelést jelentene az előzetes bizonyításfelvételi eljárás, mint az azt követő tárgyaláson történő vallomástétel. A kérdést előterjesztő bíróságnak ugyanakkor az az álláspontja, hogy a sértettek ily módon jobban hozzá tudnának járulni a tények tisztázásához, mivel a tárgyaláson esetleg már nem tudnának olyan jól visszaemlékezni az eseménysorra. Amennyiben e feltevések valóban igazoltak, amelyet csak a tényállást elbíráló bíróság értékelhet minden esetben az érintett gyermek figyelembevételével és adott esetben szakértőkkel történő konzultációt követően, az előzetes bizonyításfelvételi eljárás alkalmazása a jelen ügyben a sértettek számára valóban a legmegfelelőbb bánásmód, amely hatékonyan és védelmet biztosítva lehetővé teszi számukra a büntetőeljárásban a tanúkénti részvételt.

63. Az olasz és a francia kormány azonban azt állítja, hogy az olasz büntető eljárásjog a CPP 392. cikkének (1a) bekezdése értelmében az előzetes bizonyításfelvételi eljárás csak nemi bűncselekmények esetében megengedett olyan gyermekek vallomástételére vonatkozóan, akik sértettek és tanúk is egyben. Az olasz jog e rendelkezése az olasz és francia kormány állítása szerint nem sérti a kerethatározat által megengedett mérlegelési jogkört, amelyet az eljárás szóbeli szakasza során a holland kormány is hangsúlyozott.

64. A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdéséből azonban nem lehet ilyen mérlegelési jogkörre következtetni. A cikk különösen nem tartalmaz fenntartást az egyes bűncselekményekre vonatkozóan. Az sem tűnik ki a cikkből, hogy csak az olasz jogalkotás által kifejezetten megnevezett bűncselekmények kívánják meg a gyermekek javára az előzetes bizonyításfelvételi eljárást. Nem zárható ki, hogy más bűncselekmények esetében is ez az

eljárás lenne a különösen veszélyeztetett sértett helyzetének legmegfelelőbb bánásmód, és ezáltal a kerethatározat által előírt bánásmód.(34)

65. Az egyetlen korlátozás a kerethatározat 8. cikkének (4) bekezdéséből következik. E rendelkezés értelmében minden tagállamnak biztosítani kell, hogy azok a sértettek, különösen a legveszélyeztetettebbek, akiket meg kell védeni a nyilvános bírósági tárgyaláson való tanúskodás következményeitől, jogosultak legyenek a bíróság határozata alapján az adott tagállam jogrendjének alapvető elveivel összeegyeztethető bármely alkalmas eszköz igénybevételével olyan feltételek mellett vallomást tenni, amelyekkel a fenti cél elérhető. A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdéséhez képest ez a rendelkezés annyiban *lex specialis*, hogy a sértettek védelmének kötelezettségére vonatkozóan különleges feltételeket szab meg, amennyiben a nyilvános bírósági tárgyaláson történő vallomástétel általános gyakorlatától el kell tekinteni. A vallomások azon formái, amelyek a nyilvános tárgyalás elvét áttörik, csak abban a mértékben megengedettek, amennyiben a tagállam jogrendjének alapvető elveivel összeegyeztethetőek. A jelen ügyben azonban nem lehet azzal érvelni, hogy az előzetes bizonyításfelvételi eljárás alapvetően összeegyeztethetetlen Olaszország jogrendjének alapvető elveivel, mivel azok kizárólag az olasz jogból származnak. A CPP 392. cikkének (1a) bekezdése ugyanis engedélyezi az előzetes bizonyításfelvételt, legalábbis a felsorolt bűncselekmények tekintetében.

66. Ahogy a Bizottság és a francia kormány helyesen rámutat, minden tagállam jogrendjének alapvető elvei esetében figyelembe kell venni a gyanúsított tisztességes eljáráshoz való jogát. Az EU 6. cikk (2) bekezdése szerint az Uniónak – azaz a Közösségnek és a tagállamoknak – szintén tiszteletben kell tartani ezt a jogot, amelyet az alapvető jogok chartája is rögzít.(35) Az EJEE 6. cikke különösen releváns e tekintetben. E rendelkezés szerint a bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van többek között ahhoz, hogy ügyét nyilvánosan tárgyalják, és hogy a mentő tanúkat meghallgassák és kikérdezzék a kontradiktórius eljárás lehetővé tétele érdekében. Ennek során a gyanúsítottnak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a tanúkhöz kérdéseket intézzon, és a tanúk által előadottakat vitassa.(36)

67. E jogoknak egyensúlyban kell lenniük a tanúk érdekeivel, amelyek szintén emberi jogi védelemben részesülnek, különösen amennyiben e tanúk sértettek is egyben.(37) Ezen összefüggésben az Emberi Jogok Európai Bírósága elismeri, hogy az EJEE 6. cikke esetében megengedett a kiskorú tanúk érdekeinek figyelembevétele a büntetőeljárás során(38). A gyanúsítottnak azonban jogot kell biztosítani legalább a vád fő tanúinak kikérdezésére(39).

Ennek megfelelően az Emberi Jogok Európai Bírósága megállapította, hogy az EJEE 6. cikkét sérti, ha a büntetőjogi felelősség megállapításának alapja a gyermekek olyan különleges, a gyermek jogait biztosító eljárás keretében történő kihallgatása, amelynek során a gyanúsított vagy ügyvédje nem lehetett jelen, és nem tehetett fel kérdéseket(40). Másrészről engedélyezte a gyermek jogait biztosító kihallgatást a tárgyalás előtt egy olyan esetben, amikor bár a gyanúsított ügyvédjének lehetősége volt a kihallgatáson való jelenlétre és kérdések feltevésére, nem élt ezzel a lehetőségével.(41)

68. Hogy mennyiben engedélyezhető ezen elvek alapján az előzetes bizonyításfelvételi eljárás, csupán minden egyedi eset mérlegelésével lehet megállapítani, figyelembe véve a tanúk érdekeit, a védelem jogait, és adott esetben az állam részéről fennálló bűnüldözési érdeket. E tekintetben az EJEE 6. cikkének figyelembevételkor is fő szabály szerint abból kell kiindulni, hogy legalább a gyermekek testi sértését magában foglaló bűncselekmények esetében olyan különleges védelmi intézkedések alkalmazása szükséges, mint a jelen esetben.

69. A fentiek összefoglalásaként a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése, 3. cikke és 8. cikkének (4) bekezdése az adott ügy körülményei alapján a nemzeti bíróságok számára megalapozhatja annak kötelezettségét, hogy a gyermek jogait biztosító előzetes bizonyításfelvételi eljárást alkalmazzon, feltéve hogy ez az eljárás a tagállam jogrendjének alapvető elveivel – beleértve az uniós alapjogokat is – összeegyeztethető.

V – Véggövetkeztetések

70. A fenti megfontolások alapján azt javaslom, hogy a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következőképpen válaszoljon:

1. Az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja és az Unió iránti hűség elve alapján a kerethatározatok a nemzeti bíróságokat arra kötelezik, hogy a nemzeti jog értelmezése során – akár a kerethatározat előtt, akár a kerethatározat után elfogadott rendelkezésekről van szó – amennyire csak lehetséges, tekintetbe vegyék a kerethatározat szövegét és célját a kerethatározat által követett cél elérése érdekében.

2. A gyermekek, akik bűncselekmény sértettjei, fő szabály szerint különösen veszélyeztetett sértetteknek minősülnek a büntetőeljárásban a sértett jogállásáról szóló, 2001. március 15-i 2001/220/IB tanácsi kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése és 8. cikkének (4) bekezdése alkalmazásában.

3. A 2001/220/IB kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdését, 3. cikkét és 8. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az az adott ügy körülményei alapján a nemzeti bíróságok számára megalapozhatja annak kötelezettségét, hogy a gyermek jogait biztosító előzetes bizonyításfelvételi eljárást alkalmazzon, feltéve hogy ez az eljárás a tagállam jogrendjének alapvető elveivel – beleértve az uniós alapjogokat is – összeegyeztethető.

1 – Eredeti nyelv: német.

2 – HL 2001. L 82., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 72. o.

3 – A 13/68. sz. Salgoil-ügyben 1968. december 19-én hozott ítélet (EBHT 1968., 679., 690. o.), a 415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-4921. o.) 59. pontja, a C-36/99. sz. Idéal Tourisme ügyben 2000. július 13-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-6049. o.) 20. pontja, a C-322/98. sz. Kachelmann-ügyben 2000. szeptember 26-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-7505. o.) 17. pontja, a C-379/98. sz. PreussenElektra-ügyben 2001. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-2099. o.) 38. pontja és a C-480/00. sz., C-481/00. sz., C-482/00. sz., C-484/00. sz., C-489/00. sz., C-490/00. sz., C-491/00. sz., C-497/00. sz., C-498/00. sz. és C-499/00. sz. Ribaldi egyesített ügyekben 2004. március 25-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-2943. o.) 72. pontja.

4 – A 126/80. sz. Salonia-ügyben 1981. június 16-án hozott ítélet (EBHT 1981., 1563. o.) 6. pontja, a Bosman-ítélet 61. pontja, az Idéal Tourisme ítélet 20. pontja, a Kachelmann-ítélet 17. pontja, a PreussenElektra-ítélet 39. pontja és a Ribaldi-ítélet 72. pontja, hivatkozás a 3. lábjegyzetben.

5 – Lásd ebben az értelemben a C-87/90. sz.–C-89/90. sz., Verholen és társai egyesített ügyekben 1991. július 11-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-3757. o.) 13. pontját.

6 – A C-106/89. sz. Marleasing-ügyben 1990. november 13-án hozott ítélet (EBHT 1990., I-4135. o.) 8. pontja, a C-334/92. sz. Wagner Miret ügyben 1994. július 14-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-6911. o.) 20. pontja, a C-91/92. sz. Faccini Dori ügyben 1994. július 14-én hozott ítélet (EBHT 1994., I-3325. o.) 26. pontja és a C-462/99. sz. Connect Austria ügyben 2003. május 22-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-5197. o.) 38. pontja.

7 – Az 1/91. vélemény, az EFTA-Megállapodás tervezetéről szóló, 1991. december 14-i vélemény (EBHT 1991., I-6079. o.) 14. pontja; lásd még a C-312/91. sz. Metalsa-ügyben 1993. július 1-jén hozott ítélet (EBHT 1993., I-3751. o.) 12. pontját, a C-416/96. sz. Eddline El-Yassini ügyben 1999. március 2-án hozott ítélet (EBHT 1999., I-1209. o.) 47. pontját és a C-268/99. sz., Jany és társai ügyben 2001. november 20-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-8615. o.) 35. pontját.

8 – A 26/62. sz., Van Gend & Loos ügyben 1963. február 5-én hozott ítélet (EBHT 1963., 1., 11. és a 6/64. sz., Costa v. Enel ügyben 1964. július 15-én hozott ítélet (EBHT 1964., 1253., 1269. o.).

9 – Az 1/91. vélemény, hivatkozás a 7. lábjegyzetben, 15. pont.

10 – Az 1/91. vélemény, hivatkozás a 7. lábjegyzetben, 20. pont.

11 – A közösségi vívmányok átvételét az uniós jogba szintén illusztrálja a C-187/01. sz. és C-385/01. sz., Gözütok és Brügge egyesített ügyekben 2003. február 11-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-1345. o.) 45. pontja, amelyben a közvetlen hatály értelmezésének elvét alkalmazzák a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között 1985. június 14-én kötött, a közös határokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló Egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.) összefüggésében.

12 – Lásd a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-6677. o.) 40. pontját.

13 – Lásd a 6. lábjegyzetben található hivatkozást.

14 – A 14/83. sz., Von Colson and Kamann ügyben 1984. április 10-én hozott ítélet (EBHT 1984., 1891. o.) 25. pontja és a Wagner Miret ítélet (hivatkozás a 6. lábjegyzetben) 22. pontja. Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok ellenkező véleményt fogalmaz meg a C-397/01. sz.–C-403/01. sz., Pfeiffer és társai egyesített ügyekben (2004. október 5-én hozott ítélet, EBHT 2004., I-8835. o., 24. és azt követő pontok) előterjesztett indítványában.

15 – A C-60/02. sz. X-ügyben 2004. január 7-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-651. o.) 58. és azt követő pontjai.

16 – L. az olasz kormány észrevételeinek 5. és azt követő oldalait.

17 – Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok a C-74/95. sz. és C-129/95. sz. X egyesített ügyekben (1996. június 18-án hozott ítélet, EBHT 1996., I-6609. o.) előterjesztett indítványának 43. pontja. Jacobs főtanácsnok a C-304/94. sz., C-330/94. sz., C-342/94. sz. és C-224/95. sz., Tombesi és társai ügyben (1996. október 24-én hozott ítélet, EBHT 1997., I-3564. o.) előterjesztett indítványának 37. pontja.

18 – Lásd e tekintetben a Bíróság C-74/95. sz. és C-129/95. sz. X egyesített ügyekben 1996. december 12-én hozott ítéletének (EBHT 1996., I-6609. o.) 24. és azt követő pontjait, amely az Emberi Jogok Európai Bírósága Kokkinakis kontra Görögország ügyben 1993. május 25-én hozott ítéletére (A sorozat, 260-A szám, 52. §) és az S. W. kontra Egyesült

Királyság, valamint a C. R. kontra Egyesült Királyság ügyben 1995. november 22-én hozott ítéletére (A sorozat, 335-B szám, 35. § és 335-C szám, 33. §) hivatkozik. Lásd még a Bíróság 63/83. sz. Kirk-ügyben 1984. július 10-én hozott ítélete (EBHT 1984., 2689. o.) 22. pontját, a 80/86. sz. Kolpinghuis Nijmegen ügyben 1987. október 8-án hozott ítélete (EBHT 1987., 3969. o.) 13. pontját, a C-168/95. sz. Arcaro-ügyben 1996. szeptember 26-án hozott ítélete (EBHT 1996., I-4705. o.) 42. pontját és az X-ügyben hozott ítélete (hivatkozás a 15. lábjegyzetben) 61. és azt követő pontjait. Lásd továbbá e tekintetben részletesen a C-457/02. sz. Niselli-ügyben 2004. június 10-én előterjesztett indítványom (2004. november 11-én hozott ítélet, EBHT 2004., I-10853. o.) 53. és azt követő pontjait, valamint a C-387/02. sz., C-391/02. sz. és C-403/02. sz. Berlusconi egyesített ügyekben 2004. október 14-én előterjesztett indítványom (2005. május 3-án hozott ítélet, EBHT 2005., I-3565. o.) 140. és azt követő pontjait.

19 – Aláírásra megnyitották: 1966. december 19. (ENSZ-szerződések gyűjteménye, 999. kötet, 171. o.).

20 – A 212/80 – 217/80. sz., Salumi és társai egyesített ügyekben 1981. november 12-én hozott ítélet (EBHT 1981., 2735. o.) 9. pontja, a C-121/91. sz., CT Control (Rotterdam) és JCT Benelux kontra Bizottság ügyben 1993. július 6-án hozott ítélet (EBHT 1993., I-3873. o.) 22. pontja; a C-61/98. sz. De Haan ügyben 1999. szeptember 7-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-5003. o.) 13. és 14. pontja, valamint a C-361/02. sz. és C-362/02. sz. Tsapalos-ügyben 2004. július 1-jén hozott ítélet (EBHT 2004., I-6405. o.) 19. pontja.

21 – Lásd a fenti 35. pontot.

22 – A C-475/01. sz., Bizottság kontra Görögország (Ouzo) ügyben 2004. október 5-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-8923. o.) 18. pontja.

23 – HL L 203., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 52. o.

24 – A Portugál Köztársaságnak a büntetőeljárásban a sértett jogállásáról szóló tanácsi kerethatározat elfogadására vonatkozó kezdeményezése, HL C 243., 2000. augusztus 24., 4. és azt követő pontok.

25 – 2000. december 12-i jogalkotási állásfoglalás (HL 2001. C 236., 61. és azt követő pontok), a 13. és 25. javasolt módosítás; lásd még a Carmen Cerdeira Morterero európai parlamenti képviselő által készített 2000. november 24-i A5-0355/2000. sz. jelentés 11. és azt követő, valamint 17. pontját.

26 – A Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és a Gazdasági és Szociális Bizottsághoz címzett – bűncselekmények sértettjei az Európai Unióban – a standardokra és a fellépésre vonatkozó megfontolásokról szóló bizottsági közlemény (COM [1999] 349 végli.).

27 – COM (1999) 349 végl., 7. o.

28 – A nemzetközi szervezett bűnözés elleni küzdelemben a tanúk védelméről szóló, 1995. november 23-i tanácsi állásfoglalás (HL 1995. C 327., 5. o.).

29 – Az Európai Tanács ülésének (Tampere) végkövetkeztetései, 1999. október 15. és 16., 32. szám.

30 – A tagállamokhoz címzett, a büntetőjog és a büntetőeljárás-jog keretében a sértett helyzetéről szóló, 1985. június 28-án elfogadott R (85) 11 miniszteri bizottsági ajánlás 8. pontja.

31 – R (85) 11 ajánlás, 16. pont.

32 – R (85) 11 ajánlás, 8. pont.

33 – Aláírásra megnyitották: 1989. november 20. (ENSZ-szerződések gyűjteménye, 1577. kötet, 43. o.).

34 – Így például a német büntetőeljárás törvény 255a. cikke értelmében a szexuális önrendelkezés elleni bűncselekményekkel (a német büntető törvénykönyv 174. és 184. cikkének f) pontja), az élet elleni bűncselekményekkel (a német büntető törvénykönyv 211–222. cikke), a védelemre szoruló személyekkel szembeni visszaélés bűncselekményével (a német büntető törvénykönyv 225. cikke) kapcsolatos eljárásban a 16. életévét be nem töltött tanú kihallgatása helyett felhasználható a tanú korábbi bírósági kihallgatásáról szóló kép- és hangfelvétel, amennyiben a vádlott és védője lehetőséget kapott az ennek során való jelenlétre.

35 – A C-276/01. sz. Streffensen-ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-3735. o.) 69. és azt követő pontjai, további hivatkozásokkal.

36 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának Van Mechelen és társai kontra Hollandia ügyben 1997. április 23-án hozott ítélete (Ítéletek és Határozatok Tára 1997-III., 711. o., 51. §).

37 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának Doorson kontra Hollandia ügyben 1996. március 26-án hozott ítélete (Ítéletek és Határozatok Tára 1996-II., 470. o., 70. §).

38 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának P. S. kontra Németország ügyben 2001. december 20-án hozott ítélete, 28. §.

39 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Doorson-ítélete, hivatkozás a 37. lábjegyzetben, 72. és azt követő §.

40 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának P. S.-ítélete, hivatkozás a 37. lábjegyzetben, 25. és azt követő §, valamint ügyben 1997. április 23-án hozott ítélete (Ítéletek és Határozatok Tára 1997-III., 711. o., 51. §), valamint az A. M. kontra Olaszország ügyben 1999. december 14-én hozott ítélete (Ítéletek és Határozatok Tára 1999-IX., 25. és azt követő §).

41 – Az Emberi Jogok Európai Bíróságának S. N. kontra Svédország ügyben 2002. július 2-án hozott ítélete (Ítéletek és Határozatok Tára 2002-V., 49. és azt követő §).

C-303/05. sz. ügy

Advocaten voor de Wereld VZW

kontra

Leden van de Ministerraad

(az Arbitragehof [Belgium] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Az EU 6. cikk (2) bekezdése és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások – Nemzeti jogszabályok közelítése – A kettős büntethetőség vizsgálatának kiiktatása – Érvényesség”

D. Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok indítványa, az ismertetés napja: 2006. szeptember 12. .

A Bíróság ítélete (nagytanács), 2007. május 3. .

Az ítélet összefoglalása

1. *Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bíróság hatásköre – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés (EU 34. cikk, (2) bekezdés, b) pont és EU 35. cikk, (1) bekezdés)*
2. *Európai Unió – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – A törvényi és rendeleti rendelkezések közelítése az igazságügyi együttműködés terén (EU 34. cikk, (2) bekezdés; 2002/584 tanácsi kerethatározat, 31. cikk, (1) bekezdés)*
3. *Európai Unió – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározat (2002/584 tanácsi kerethatározat, 1. cikk, (3) bekezdés és 2. cikk, (2) bekezdés)*
4. *Európai Unió – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározat (2002/584 tanácsi kerethatározat, 2. cikk, (2) bekezdés)*

1. Az EU 35. cikk (1) bekezdése értelmében a Bíróság az e cikkben előírt feltételek mellett hatáskörrel rendelkezik többek között a kerethatározatok érvényességére és értelmezésére vonatkozó előzetes döntések meghozatalára, ami szükségképpen magában foglalja annak lehetőségét, hogy a Bíróság kifejezett erre irányuló felhatalmazás nélkül is értelmezheti az elsődleges jogba tartozó olyan rendelkezéseket, mint az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja, ha – mint az alapügyben is – annak értékelésére kéri fel, hogy jogszerű volt-e a kerethatározat e rendelkezés alapján történő elfogadása.

(vö. 18. pont)

2. Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002/584 tanácsi kerethatározat – amely a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítését írja elő a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén, konkrétan az elítéltek vagy gyanúsítottak nemzeti hatóságok közötti, büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadásának feltételeire, eljárására és hatásaira vonatkozó jogszabályok közelítését – elfogadása nem sérti az EK 34. cikk (2) bekezdésének b) pontját.

Ugyanis az EU 34. cikk (2) bekezdése, amikor általános megfogalmazással élve felsorolja és meghatározza az Unió EU-Szerződés VI. címében megfogalmazott „céljainak megvalósítása” érdekében használható jogi eszközök különböző fajtáit, nem értelmezhető úgy, mint amely kizárja, hogy a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése az EU 31. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említetteken kívül más területeken, közelebbről az európai elfogatóparancs területén az említett (2) bekezdés b) pontjában szereplő kerethatározat elfogadása által valósulhasson meg.

Emellett az EU 34. cikk (2) bekezdése fontossági sorrendet sem állít fel az e rendelkezésben felsorolt eszközök között. Noha az európai elfogatóparancsot egyezményrel is lehetett volna szabályozni, a Tanács mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy előnyben részesíti-e a kerethatározatot mint jogi eszközt, ha e jogi aktus elfogadásának feltételei teljesülnek.

Ez utóbbi következtetést nem rontja le az a körülmény, hogy a kerethatározat 31. cikkének (1) bekezdése szerint 2004. január 1-jétől ez a kerethatározat lép a

tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó korábbi, e rendelkezésben felsorolt egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe. Minden ettől eltérő értelmezés, amelyeket nem támaszt alá sem az EU 34. cikk (2) bekezdése, sem az EU-Szerződés egyéb rendelkezése, azzal a kockázattal jár, hogy a korábban nemzetközi egyezményrel szabályozott területek vonatkozásában a Tanács részére biztosított, kerethatározat elfogadására irányuló hatáskör elveszti hatékony érvényesülésének lényegét.

(vö. 28–29., 37–38., 41–43. pont)

3. A büntetések jogszerűségének elve (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), amelyet több nemzetközi szerződés, többek között az emberi jogokról szóló európai egyezmény 7. cikkének (1) bekezdése is elismert, a közösségi jog általános jogelvei közé tartozik, és a tagállamok közös alkotmányos hagyományainak alapját képezi. Ez az elv azt jelenti, hogy a törvénynek világosan meg kell határoznia a jogsértéseket és a hozzájuk kapcsolódó büntetéseket. E feltétel akkor teljesül, ha a jogalany – a releváns rendelkezés megfogalmazásából, szükség esetén a bíróságok által nyújtott értelmezés segítségével – megtudhatja, hogy mely cselekmények és mulasztások vonják maguk után a büntetőjogi felelősségét.

E tekintetben az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002/584 tanácsi kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének az a része, amely az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát, nem sérti a bűncselekmények és büntetések törvényességének elvét, és ezért nem érvénytelen. Ugyanis a kerethatározatnak nem célja a kérdéses bűncselekmények tényállási elemeinek és a hozzájuk kapcsolódó büntetéseknek a harmonizálása. Noha e 2. cikk (2) bekezdése az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a cselekmény kettős büntethetőségének vizsgálatát, azok törvényi tényállásának és az alkalmazandó büntetéseknek a meghatározására továbbra is a kibocsátó tagállam joga irányadó, amely tagállam, amint az egyébként e kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében is szerepel, köteles tiszteletben tartani az EU 6. cikkben biztosított alapvető jogokat és alapvető jogelveket, így a bűncselekmények és büntetések törvényességének elvét is.

(vö. 49–50., 52–54. pont)

4. Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002/584 tanácsi kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének azon része, amely az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát, nem sérti az egyenlőség elvét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, és ezért nem érvénytelen.

Ugyanis ami egyrészt az e rendelkezésben felsorolt 32 bűncselekményfajta kiválasztását illeti, a Tanács álláspontja – a kölcsönös elismerés elve alapján és a tagállamok közti nagyfokú bizalomra és szolidaritásra tekintettel – az lehetett, hogy az érintett bűncselekményfajták, akár már csupán jellegüknél fogva, akár a legalább három évig terjedő kiszabható szabadságvesztés büntetés miatt, azok közé tartoznak, amelyek olyan súlyosan sértik a közrendet és a közbiztonságot, hogy ez igazolja a cselekmény kettős büntethetősége vizsgálata előírásának elmaradását. Ezért tehát a különbségtétel – még ha el is fogadnánk, hogy a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő bűncselekmény elkövetésével gyanúsított vagy amiatt elítélt személy helyzete összehasonlítható az e rendelkezésben fel nem sorolt bűncselekmény elkövetésével gyanúsított vagy amiatt elítélt személy helyzetével – mindenképpen objektíve igazolt.

Másrészt azon körülménnyel kapcsolatban, hogy a kérdéses bűncselekményfajta pontos meghatározásának hiánya esetleg a kerethatározat eltérő végrehajtását vonhatja maga után az egyes nemzeti jogrendszerekben, elegendő emlékeztetni arra, hogy a kerethatározat célja nem a tagállamok anyagi büntetőjogának harmonizálása, illetve arra, hogy az EU-Szerződés VI. címének nincs egyetlen olyan rendelkezése sem, amely az európai elfogatóparancs alkalmazását a tagállamok büntetőjogi szabályainak az érintett bűncselekmények területén történő harmonizációjától tenné függővé.

(vö. 57–60. pont)

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2007. május 3.(*)

„Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Az EU 6. cikk (2) bekezdése és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások – Nemzeti jogszabályok közelítése – A kettős büntethetőség vizsgálatának kiiktatása – Érvényesség”

A C-303/05. sz. ügyben,

az EU 35. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Arbitragehof (Belgium) a Bírósághoz 2005. július 29-én érkezett, 2005. július 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **Advocaten voor de Wereld VZW**

és

a **Leden van de Ministerraad**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, Juhász E. és J. Klučka tanácselnökök, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), J. Makarczyk, U. Løhmus, E. Levits és L. Bay Larsen bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. július 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az **Advocaten voor de Wereld VZW** képviseletében L. Deleu, P. Bekaert és F. van Vlaenderen advocaten,

- a belga kormány képviselőjében M. Wimmer, meghatalmazotti minőségben, segítői: E. Jacobowitz és P. de Maeyer ügyvédek,
- a cseh kormány képviselőjében T. Boček, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviselőjében J. M. Rodríguez Cárcomo, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében G. de Bergues és J.-C. Niollet, valamint E. Belliard, meghatalmazotti minőségben,
- a lett kormány képviselőjében E. Balode-Buraka, meghatalmazotti minőségben,
- a litván kormány képviselőjében D. Kriauciūnas, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviselőjében H. G. Sevenster, M. de Mol és C. M. Wissels, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében J. Pietras, meghatalmazotti minőségben,
- a finn kormány képviselőjében E. Bygglin, meghatalmazotti minőségben,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében S. Nwaokolo és C. Gibbs, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dashwood barrister,
- az Európai Unió Tanácsa képviselőjében S. Kyriakopoulou, valamint J. Schutte és O. Petersen, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében W. Bogensberger és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. szeptember 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o., a továbbiakban: kerethatározat) érvényességének értékelésére irányul.
- 2 A jelen kérelem előterjesztésére az Advocaten voor de Wereld VZW (a továbbiakban: Advocaten voor de Wereld) által a Belgische wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. december 19-i belga törvény) (*Belgisch Staatsblad* 2003. december 22., 60 075. o.; a továbbiakban: 2003. december 19-i törvény), és különösen e törvény 3. cikkének, 5. cikke (1) és (2) bekezdésének, valamint 7. cikkének megsemmisítése iránt az Arbitragehofhoz benyújtott kereset alapján indult eljárás keretében került sor.

Jogi háttér

- 3 A kerethatározat (5) preambulumbekzdése szerint:

„Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.”

- 4 A kerethatározat (6) preambulumbekzdése kimondja:

„Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.”

5 A kerethatározat (7) preambulumbekkezdése értelmében:

„Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.”

6 A kerethatározat (11) preambulumbekkezdése szerint:

„A tagállamok között az európai elfogatóparancs váltja fel a kiadásra irányadó összes korábbi megállapodást, ideértve a schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény III. címének a kiadásra vonatkozó rendelkezéseit is.”

7 Az EU 31. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja alapján elfogadott kerethatározat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

8 A kerethatározat 2. cikke kimondja:

„(1) Az Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.

(2) E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

- bűnszervezetben való részvétel,
- terrorizmus,
- emberkereskedelem,
- gyermekek szexuális kizsákmányolása és gyermekpornográfia,
- kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme,
- fegyverek, lőszeres és robbanóanyagok tiltott kereskedelme,
- korrupció,
- csalással kapcsolatos bűncselekmények, ideértve az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló 1995. július 26-i egyezmény értelmében az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalásokat is,
- bűncselekményekből származó jövedelmek tisztára mosása,
- pénzhamisítás, ideértve az euró hamisítását is,
- számítógépes bűnözés,

- környezettel kapcsolatos bűncselekmények, ideértve a veszélyeztetett állatfajok, valamint a veszélyeztetett növényfajok és növényfajták tiltott kereskedelmét is,
- segítségnyújtás jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz,
- szándékos emberölés, súlyos testi sértés,
- emberi szervek és szövetek tiltott kereskedelme,
- emberrablás, személyi szabadságtól való jogellenes megfosztás és túszejtés,
- rasszizmus és idegengyűlölet,
- szervezett lopás vagy fegyveres rablás,
- kulturális javak – ideértve a régiségeket és műtárgyakat is – tiltott kereskedelme,
- csalás,
- zsarolás és védelmi pénz szedése,
- termékhamisítás és iparjogvédelmi jog megsértése,
- hivatalos okmányok hamisítása és azzal való kereskedés,
- fizetőeszközök hamisítása,
- hormontartalmú anyagok és más növekedésserkentők tiltott kereskedelme,
- nukleáris és radioaktív anyagok tiltott kereskedelme,
- lopott gépjárművek kereskedelme,
- erőszakos közöszülés,
- gyújtogatás,

- a Nemzetközi Büntetőbíróság joghatósága alá tartozó bűncselekmények,
- repülőgép/hajó hatalomba kerítése,
- szabotázs.

(3) A Tanács az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 39. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételek szerint az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően egyhangúlag bármikor úgy határozhat, hogy a (2) bekezdésben foglalt listát további bűncselekményfajtákkal bővíti. A Tanács a Bizottságnak a 34. cikk (3) bekezdése szerint benyújtott jelentése nyomán megvizsgálja a lista bővítésének vagy módosításának szükségességét.

(4) A (2) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek.”

9 A kerethatározat 31. cikke értelmében:

„(1) 2004. január 1-jétől – a tagállamok és harmadik államok viszonylatában történő alkalmazásuk sérelme nélkül – ez a kerethatározat lép a tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó alábbi egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe:

- a) az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezmény, ennek 1975. október 15-i kiegészítő jegyzőkönyve, 1978. március 17-i második kiegészítő jegyzőkönyve, valamint a terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1977. január 27-i európai egyezménynek a kiadatással kapcsolatos rendelkezései;
- b) az Európai Közösségek tagállamai közötti, a kiadatási kérelmek továbbítási módszereinek egyszerűsítéséről és korszerűsítéséről szóló 1989. május 26-i megállapodás;
- c) az Európai Unió tagállamai közötti egyszerűsített kiadatási eljárásról szóló 1995. március 10-i egyezmény;
- d) az Európai Unió tagállamai közötti kiadatásról szóló 1996. szeptember 27-i egyezmény;

e) a közös államhatárokon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló 1990. június 19-i egyezmény III. címének IV. fejezete.

(2) A tagállamok az e kerethatározat elfogadásakor hatályban lévő két- vagy többoldalú megállapodásokat vagy megegyezéseket továbbra is alkalmazhatják, amennyiben ezek lehetővé teszik e kerethatározat céljainak kiterjesztését vagy kibővítését, és hozzájárulnak az olyan személyek átadásával kapcsolatos eljárások további egyszerűsítéséhez és megkönnyítéséhez, akik ellen európai elfogatóparancsot adtak ki.

A tagállamok e kerethatározat hatálybalépését követően két- vagy többoldalú megállapodásokat vagy megegyezéseket köthetnek, amennyiben ezek lehetővé teszik e kerethatározat rendelkezéseinek kiterjesztését vagy kibővítését, és hozzájárulnak az olyan személyek átadásával kapcsolatos eljárások további egyszerűsítéséhez és megkönnyítéséhez, akik ellen európai elfogatóparancsot adtak ki, különösen ha azok a 17. cikkben előírt határidőknél rövidebb határidőket határoznak meg, a 2. cikk (2) bekezdésében megállapított bűncselekmények listáját bővítik, a megtagadás 3. és 4. cikkben rögzített okait tovább szűkítik, vagy a 2. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott küszöböt leszállítják.

A második albekezdésben említett megállapodások és megegyezések semmiképpen sem érinthetik hátrányosan az olyan tagállamokkal fennálló kapcsolatokat, amelyek ezeknek nem részesei.

A tagállamok az e kerethatározat hatálybalépését követő három hónapon belül értesítik a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az első albekezdésben említett meglévő megállapodások és megegyezések közül melyeket kívánják továbbra is alkalmazni.

A tagállamok az aláírást követő három hónapon belül értesítik a Tanácsot és a Bizottságot a második albekezdésben említett minden új megállapodásról vagy megegyezésről.

(3) Amennyiben az (1) bekezdésben említett egyezmények vagy megállapodások olyan tagállamok területére vagy olyan területekre alkalmazandók, amelyek külkapcsolataiért olyan tagállam felel, amelyre ez a kerethatározat nem alkalmazható, az ezen területek és a többi tagállam közötti kapcsolatokra változatlanul ezek a nemzetközi szerződések irányadók.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 10 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint az *Advocaten voor de Wereld* 2004. június 21-én keresetet nyújtott be az *Arbitragehof*hoz a kerethatározat rendelkezéseit a belga jogba átültető 2003. december 19-i törvény teljes vagy részleges megsemmisítése iránt.
- 11 Keresete alátámasztására az *Advocaten voor de Wereld* különösen arra hivatkozott, hogy a kerethatározat azért érvénytelen, mert az európai elfogatóparancsot nem kerethatározattal, hanem egyezményvel kellett volna létrehozni, mivel az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja értelmében kerethatározat kizárólag „a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése céljából” fogadható el, amiről a jelen ügyben nincsen szó.
- 12 Az *Advocaten voor de Wereld* előadja továbbá, hogy a 2003. december 19-i törvény 5. cikkének (2) bekezdése, amely a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdését átülteti a belga nemzeti jogba, sérti az egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel az – az európai elfogatóparancs végrehajtása esetén ez utóbbi rendelkezésben felsorolt büntetendő cselekmények vonatkozásában, anélkül hogy ezt objektív és ésszerű okok igazolnák – eltekint a cselekmény kettős büntethetősége követelményétől, míg más bűncselekmények vonatkozásában ez a követelmény megmarad.
- 13 Az *Advocaten voor de Wereld* azt állítja továbbá, hogy a 2003. december 19-i törvény nem felel meg a büntetőjogi törvényesség elvéből következő feltételeknek sem, mivel a felsorolásban nem egyértelműen és pontosan meghatározott normatív tartalmú bűncselekmények szerepelnek, hanem mindössze a nemkívánatos magatartások nem egyértelműen meghatározott kategóriái. Álláspontja szerint az európai elfogatóparancs végrehajtásáról határozó igazságügyi hatóság nem rendelkezik elegendő információval annak megfelelő ellenőrzéséhez, hogy azon bűncselekmények, amelyek miatt a keresett személy ellen büntetőeljárás folyik, vagy szabadságvesztés büntetést szabtak ki vele szemben, az említett törvény 5. cikkének (2) bekezdésében felsorolt kategóriák valamelyikébe tartozik-e. Az e rendelkezésben szereplő bűncselekmények egyértelmű és pontos meghatározása hiányában az európai elfogatóparancs végrehajtásával megbízott különböző hatóságok eltérően fogják alkalmazni az említett törvényt, és ebből kifolyólag megsértik az egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát is.
- 14 Az *Arbitragehof* kifejti, hogy a 2003. december 19-i törvény egyenes következménye a Tanács azon határozatának, miszerint a Tanács az európai elfogatóparancsot kerethatározattal

szabályozza. Az Advocaten voor de Wereldnek az említett törvénnyel szembeni kifogásai ugyanezen ok miatt a kerethatározatra is vonatkoznak. Álláspontja szerint az igazságügyi hatóságok között a közösségi jogi aktusok és az azokat a nemzeti jogba átültető jogszabályok érvényességével kapcsolatban meglévő értelmezési különbségek veszélyeztetik a közösségi jogrend egységességét, és sértik a jobbiztonság alapelvét.

- 15 Az Arbitragehof hozzáteszi, hogy az EU 35. cikkének (1) bekezdése értelmében kizárólag a Bíróság rendelkezik hatáskörrel a kerethatározatok érvényességére vonatkozó előzetes döntések meghozatalára, és hogy a Belga Királyság ugyanezen cikk (2) bekezdése alapján elfogadta a Bíróság hatáskörét e tárgyban.
- 16 Ezért az Arbitragehof felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal végett az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Összeegyeztethető-e [a kerethatározat] az [EU] 34. cikk (2) bekezdésének b) pontjával, miszerint kerethatározat csupán a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése céljából fogadható el?
- 2) Összeegyeztethető-e [a kerethatározat] 2. cikkének (2) bekezdése a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát az ott felsorolt bűncselekmények esetén kizáró részében az [EU] 6. cikk (2) bekezdésével, közelebbről az e rendelkezés által biztosított büntetőjogi törvényesség elvével, az egyenlőség elvével és a hátrányos megkülönböztetés tilalmával?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

Az elfogadhatóságról

- 17 A cseh kormány állítása szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés azért elfogadhatatlan, mert az EU 34. cikk (2) bekezdése b) pontjának vizsgálatára kötelezi a Bíróságot, amely az elsődleges jogba tartozó rendelkezés, és kívül esik a Bíróság felülvizsgálati hatáskörén.

- 18 Ez az érvelés nem megalapozott. Az EU 35. cikk (1) bekezdése értelmében ugyanis a Bíróság az e cikkben előírt feltételek mellett hatáskörrel rendelkezik többek között a kerethatározatok érvényességére és értelmezésére vonatkozó előzetes döntések meghozatalára, ami szükségképpen magában foglalja annak lehetőségét, hogy a Bíróság kifejezett erre irányuló felhatalmazás nélkül is értelmezheti az elsődleges jogba tartozó olyan rendelkezéseket, mint az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja, ha – mint az alapügyben is – annak értékelésére kéri fel, hogy jogszerű volt-e a kerethatározat e rendelkezés alapján történő elfogadása.
- 19 A cseh kormány szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés amiatt is elfogadhatatlan, mert az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmazza egyértelműen azokat a releváns indokokat, amelyek igazolnák a kerethatározat érvénytelenségének megállapítását. Épp ezért e kormánynak állítása szerint nem is volt lehetősége arra, hogy érdemi észrevételeket terjesszen elő e kérdéssel kapcsolatban. Közölebbről, ha az *Advocaten voor de Wereld* azt állította, hogy a kerethatározat nem eredményezte a tagállamok jogszabályainak közelítését, ezt az állítását bizonyítania kellett volna, az *Arbitragehof*nak pedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban ismertetnie kellett volna ezt.
- 20 Emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban előadott információknak nemcsak azt kell lehetővé tenniük, hogy a Bíróság hasznos választ adjon, hanem azt is, hogy a tagállamok kormányai, valamint az egyéb érdekelt felek a Bíróság alapokmánya 23. cikkének megfelelően benyújthassák észrevételeiket (lásd többek között a C-422/98. sz., *Colonia Versicherung és társai* ügyben 1999. március 2-án hozott végzés [EBHT 1999., I-1279. o.] 5. pontját).
- 21 Az alapügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat elegendő információt tartalmaz ahhoz, hogy megfeleljen e követelményeknek. Ugyanis, amint az a jelen ítélet 11. pontjában már szerepel, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az *Advocaten voor de Wereld* fenntartja álláspontját, miszerint az európai elfogatóparancsot nem kerethatározattal, hanem egyezményvel kellett volna létrehozni, mivel az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja értelmében kerethatározat kizárólag „a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése céljából” fogadható el, amiről a jelen ügyben nincsen szó.

22 Ezek az információk nemcsak ahhoz elegendőek, hogy a Bíróság hasznos választ adhasson, hanem annak biztosításához is, hogy az érdekelt felek, a tagállamok, a Tanács és a Bizottság – a Bíróság alapokmánya 23. cikkének megfelelően – benyújthassák észrevételeiket, amint ezt egyébként a jelen eljárásba beavatkozók által benyújtott észrevételek is tanúsítják, ideértve a cseh kormány észrevételeit is.

23 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés tehát elfogadható.

Az ügy érdeméről

24 A jelen ügyben észrevételeket benyújtó összes többi féltől eltérően az Advocaten voor de Wereld úgy véli, hogy az európai elfogatóparancsot az EU 34. cikk (2) bekezdése d) pontjának megfelelően nem kerethatározattal, hanem egyezményvel kellett volna szabályozni.

25 Egyrészt ugyanis a kerethatározat érvényesen nem volt elfogadható a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése céljából az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja értelmében, mivel a Tanács kerethatározatot kizárólag a tagállamok büntetőjogi szabályainak fokozatos közelítése céljából, csak az EU 29. cikk második bekezdésének harmadik albekezdésében és az EU 31. cikk (1) bekezdésének e) pontjában előírt esetekben fogadhat el. A büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén történő többi közös fellépés esetében a Tanácsnak az EU 34. cikk (2) bekezdésének d) pontja értelmében egyezményeket kell kidolgoznia.

26 Másrészt a kerethatározat 31. cikke alapján 2004. január 1-jétől a kerethatározat lép a tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó egyezmények helyébe. Így kizárólag ilyen jogi aktussal, tehát az EU 34. cikk (2) bekezdésének d) pontja szerinti egyezményvel lehet eltérni a hatályos egyezményektől.

27 Ez az érvelés nem fogadható el.

28 Amint az a kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, (5)–(7), és (11) preambulumbekendéséből következik, a kerethatározat célja, hogy a tagállamok közötti többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel.

- 29 Az egyes tagállamokban az adott kibocsátó állam jogszabályai szerint kibocsátott elfogatóparancs a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítését teszi szükségessé a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén, konkrétan a nemzeti hatóságok közötti átadás feltételeire, eljárására és hatásaira vonatkozó jogszabályok közelítését.
- 30 Éppen ez a célja a kerethatározatnak, különösen a felsorolt bűncselekményfajtákra vonatkozó szabályokat illetően, amelyek esetében a cselekmény kettős büntethetőségét nem kell mérlegelni (2. cikk (2) bekezdés), valamint az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező vagy mérlegelhető megtagadásának okaira (3. és 4. cikk), az elfogatóparancs tartalmára és formáira (8. cikk), annak továbbítására és a továbbítás módjára (9. és 10. cikk), a keresett vagy elfogott személyt megillető jogok alapvető biztosítékaira (11–14. cikk), az említett elfogatóparancs végrehajtására irányadó határidőkre és szabályokra (17. cikk) és a keresett személy átadásának határidejére (23. cikk) vonatkozó rendelkezéseket illetően.
- 31 A kerethatározat az EU 31. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontján alapul, amely szerint a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködésre vonatkozó közös fellépés célja az igazságügyi hatóságok közötti együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása az eljárások lefolytatása és a határozatok végrehajtása terén, valamint a kiadatás megkönnyítése a tagállamok között.
- 32 Ellentétben az *Advocaten voor de Wereld* állításával, semmi nem utal arra, hogy a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti kerethatározat elfogadásával történő közelítése kizárólag az EU 31. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említett büntető jogszabályokat érintheti, azaz ez utóbbi rendelkezésben felsorolt területeken a bűncselekmények tényállási elemeire és az alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat.
- 33 Az EU 2. cikk első bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében az Unió célkitűzései között szerepel a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése térségének fejlesztése, az EU 29. cikk első bekezdése pedig előírja a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területein a tagállamok közös fellépésének kidolgozását a polgárok magas szintű biztonságának biztosítása érdekében e térségben. E cikk második bekezdésének második francia bekezdése szerint e célkitűzés megvalósításához hozzájárul „tagállamok

igazságügyi hatóságainak és egyéb, hatáskörrel rendelkező hatóságainak szorosabb együttműködése [...] is, [az EU] 31. és [az EU] 32. cikk rendelkezéseinek megfelelően”.

- 34 Az EU 31. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja azonban nem tartalmaz semmilyen útmutatást a tekintetben, hogy milyen jogi eszközök segítségével kell ezt a célkitűzést megvalósítani.
- 35 Továbbá, az EU 34. cikk (2) bekezdése általános megfogalmazással él, amikor kimondja, hogy a Tanács „intézkedéseket tesz, és előmozdítja az együttműködést, hozzájárulva ezzel az Unió célkitűzéseinek megvalósításához”, és feljogosítja a Tanácsot, hogy „ebből a célból” az említett (2) bekezdés a)–d) pontjában felsorolt különböző jogi aktusokat fogadjon el, amelyek közt szerepelnek a kerethatározatok és egyezmények.
- 36 Továbbá sem az EU 34. cikk (2) bekezdése, sem az EU-Szerződés VI. címének más rendelkezése nem tesz különbséget a tekintetben, hogy milyen jogi aktusok fogadhatók el a büntetőügyekben folytatott együttműködés területén történő közös fellépés keretében.
- 37 Az EU 34. cikk (2) bekezdése fontossági sorrendet sem állít fel az e rendelkezésben felsorolt eszközök között, ezért nincs kizárva, hogy a Tanács ugyanazon terület szabályozása céljából különböző eszközök közül válasszon, figyelembe véve a választott eszköz jellegéből fakadó korlátokat.
- 38 Ilyen körülmények között az EU 34. cikk (2) bekezdése, amikor általános megfogalmazással élve felsorolja és meghatározza az Unió EU-Szerződés VI. címében megfogalmazott „céljainak megvalósítása” érdekében használható jogi eszközök különböző fajtáit, nem értelmezhető úgy, mint amely kizárja, hogy a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése az EU 31. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említetteken kívül más területeken, közelebbről az európai elfogatóparancs területén az említett (2) bekezdés b) pontjában szereplő kerethatározat elfogadása által valósulhasson meg.
- 39 Ezt az értelmezést, mely szerint a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek kerethatározat elfogadása általi közelítése nemcsak az EU 31. cikk (1) bekezdésének e) pontjában felsorolt területeken megengedett, megerősíti ugyanezen (1) bekezdés c) pontja, amely szerint a közös fellépés magában foglalja „a tagállamokban alkalmazandó szabályok olyan mértékű összeegyeztethetőségének biztosítását [is], amely az

ilyen, [büntetőügyekben folytatott igazságügyi] együttműködés javításához szükséges”, anélkül hogy különbséget tenne a jogszabályok közelítése céljából alkalmazható jogi aktusok különböző fajtái között.

- 40 A jelen esetben, mivel az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja kizárja, hogy a Tanács határozatot fogadjon el a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek közelítése céljából, és mivel a közös álláspont ugyanezen (2) bekezdés a) pontja értelmében csak annak meghatározására szorítkozhat, hogy az Unió hogyan viszonyul egyes kérdésekhez, felmerül a kérdés, hogy – ellentétben az *Advocaten voor de Wereld* állításával – a Tanács jogszerűen szabályozta-e kerethatározattal az európai elfogatóparancsot, az EU 34. cikk (2) bekezdésének d) pontja szerinti egyezmény helyett.
- 41 Noha az európai elfogatóparancsot egyezménnyel is lehetett volna szabályozni, a Tanács mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy előnyben részesíti-e a kerethatározatot, mint jogi eszközt, ha – mint a jelen ügyben is – e jogi aktus elfogadásának feltételei teljesülnek.
- 42 Ezt a következtetést nem rontja le az a körülmény, hogy a kerethatározat 31. cikkének (1) bekezdése szerint 2004. január 1-jétől ez a kerethatározat lép a tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó korábbi, e rendelkezésben felsorolt egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe. Minden ettől eltérő értelmezés, amelyeket nem támaszt alá sem az EU 34. cikk (2) bekezdése, sem az EU-Szerződés egyéb rendelkezése, azzal a kockázattal jár, hogy a korábban nemzetközi egyezménnyel szabályozott területek vonatkozásában a Tanács részére biztosított, kerethatározat elfogadására irányuló hatáskör elveszti hatékony érvényesülésének lényegét.
- 43 Következésképpen a kerethatározat elfogadása nem sérti az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontját.

A második kérdésről

- 44 Az *Advocaten voor de Wereld* a jelen ügyben észrevételeket benyújtó többi féllel szemben azt állítja, hogy a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát az e rendelkezésben felsorolt bűncselekmények vonatkozásában kiiktató részében sérti az egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, valamint a büntetőjogi törvényesség elvét.

- 45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EU 6. cikk (2) bekezdése értelmében az Unió a jogállamiság elvén alapul, és a közösségi jog általános elveiként tartja tiszteletben az alapvető jogokat, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományyaiból erednek. Következésképpen az intézmények jogi aktusainak a Szerződéseknél és az általános jogelveknek való megfelelése tekintetében felülvizsgálat alá vannak vetve, csakúgy mint a tagállamok az Unió jogának végrehajtása során (lásd többek között a C-354/04. P. sz., Gestoras Pro Amnistía és társai kontra Tanács ügyben 2007. február 27-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 51. pontját és a C-355/04. P. sz., Segi és társai kontra Tanács ügyben 2007. február 27-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 51. pontját).
- 46 Nem vitatottan ezen elvek közé tartozik a bűncselekmények és büntetések törvényességének elve, a törvény előtti egyenlőség elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalma, amelyek újra megerősítést nyertek az Európai Unió Nizzában, 2000. december 7-én kihirdetett alapjogi chartájának (HL C 2000. 364., 1. o.) 49., 20. és 21. cikkében.
- 47 A Bíróságnak ezért az említett elvek fényében kell vizsgálnia a kerethatározat érvényességét.
- A bűncselekmények és büntetések törvényességének elvéről
- 48 Az *Advocaten voor de Wereld* szerint a több mint harminc olyan bűncselekmény listája, amelyek esetében eltekintettek a cselekmény kettős büntethetőségének hagyományos feltételétől, ha a kibocsátó tagállam azokat legalább három évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti, ezen a ponton annyira határozatlan és bizonytalan, hogy sérti, de legalábbis sértheti a büntetőjogi törvényesség elvét. A listában felsorolt bűncselekmények nem jogi definíciójukkal szerepelnek, hanem mindössze nemkívánatos magatartásoknak nagyon határozatlanul megfogalmazott fajtáiként. Az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében szabadságától a cselekmény kettős büntethetőségének vizsgálata nélkül megfosztott személy számára így nem biztosított az a garancia, hogy a büntetőjog meg kell, hogy feleljen a pontosság, egyértelműség és előre láthatóság feltételének, amelyek alapján valamely cselekmény elkövetésekor mindenki tisztában lehet vele, hogy az bűncselekményt valósít-e meg, vagy sem, ellentétben azokkal, akiket nem az európai elfogatóparancs végrehajtásával fosztanak meg szabadságuktól.

- 49 Emlékeztetni kell arra, hogy a büntetések jogszerűségének elve (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), amelyet több nemzetközi szerződés, többek között az emberi jogokról szóló európai egyezmény 7. cikkének (1) bekezdése is elismert a közösségi jog általános jogelvei közé tartozik, és a tagállamok közös alkotmányos hagyományainak alapját képezi (lásd e tekintetben többek között a C-74/95. és C-129/95. sz. X egyesített ügyekben 1996. december 12-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-6609. o.] 25. pontját és a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C 208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 215–219. pontját).
- 50 E rendelkezésből következik, hogy a törvénynek világosan meg kell határoznia a jogsértéseket és a hozzájuk kapcsolódó büntetéseket. E feltétel akkor teljesül, ha a jogalany – a releváns rendelkezés megfogalmazásából, szükség esetén a bíróságok által nyújtott értelmezés segítségével – megtudhatja, hogy mely cselekmények és mulasztások vonják maguk után a büntetőjogi felelősségét (lásd többek között az EJEB, 2000. június 22-i Coëme és társai kontra Belgium ítéletet, Ítéletek és Határozatok Tára, 2000-VII., 145. §).
- 51 A kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése értelmében az e rendelkezésben felsorolt cselekmények esetén, „ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés”, a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor.
- 52 Következésképpen, még ha a tagállamok a kerethatározat végrehajtása céljából szó szerint át is veszik a bűncselekményfajtáknak a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő felsorolását, e bűncselekmények törvényi tényállása és az alkalmazandó büntetések „a kibocsátó tagállam joga szerint” alakulnak. A kerethatározatnak nem célja a kérdéses bűncselekmények tényállási elemeinek és a hozzájuk kapcsolódó büntetéseknek a harmonizálása.
- 53 Ezért, noha a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a cselekmény kettős büntethetőségének vizsgálatát, azok törvényi tényállásának és az alkalmazandó büntetéseknek a meghatározására továbbra is a kibocsátó tagállam joga irányadó, amely tagállam, amint az egyébként a kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében is szerepel, köteles tiszteletben tartani az EU 6. cikkben

biztosított alapvető jogokat és alapvető jogelveket, így a bűncselekmények és büntetések törvényességének elvét is.

- 54 Következésképpen a kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének az a része, amely az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát, nem sérti a bűncselekmények és büntetések törvényességének elvét, és ezért nem érvénytelen.

Az egyenlőség elvéről és a hátrányos megkülönböztetés tilalmáról

- 55 Az *Advocaten voor de Wereld* szerint a kerethatározat sérti az egyenlőség elvét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel a 2. cikk (2) bekezdésében fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó tagállam joga szerint bűncselekménynek minősüljenek. Ez a megkülönböztetés objektíve nem igazolható. A cselekmény kettős büntethetősége vizsgálatának kiiktatása az *Advocaten voor de Wereld* álláspontja szerint annál inkább vitatható, mivel a kerethatározat nem tartalmazza azon cselekmények pontos meghatározását, amelyek vonatkozásában az átadást kérték. A kerethatározatban található szabályozás azt eredményezné, hogy a jogalanyok között igazolatlan módon különbséget tesznek aszerint, hogy a szóban forgó cselekmények elkövetésére a végrehajtó tagállamban vagy e tagállam területén kívül került-e sor. Így ezeket a jogalanyokat a szabadságuktól való megfosztás során eltérően ítélnék meg, anélkül hogy ezt bármi igazolná.

- 56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt az egyenlő bánásmód és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének tiszteletben tartása megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, hacsak az ilyen bánásmód objektíven nem igazolható (lásd többek közt a C-248/04. sz., *Koninklijke Coöperatie Cosun* ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet [EBHT 200., I-10 211. o.] 72. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 57 Ami egyrészt a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében felsorolt 32 bűncselekményfajta kiválasztását illeti, a Tanács álláspontja – a kölcsönös elismerés elve alapján és a tagállamok közti nagyfokú bizalomra és szolidaritásra tekintettel – az lehetett, hogy az érintett bűncselekményfajták, akár már csupán jellegüknél fogva, akár a legalább három évig terjedő kiszabható szabadságvesztés büntetés miatt, azok közé tartoznak, amelyek olyan súlyosan

sértik a közrendet és a közbiztonságot, hogy ez igazolja a cselekmény kettős büntethetősége vizsgálata előírásának elmaradását.

- 58 Ezért tehát a különbségtétel – még ha el is fogadnánk, hogy a kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő bűncselekmény elkövetésével gyanúsított vagy amiatt elítélt személy helyzete összehasonlítható az e rendelkezésben fel nem sorolt bűncselekmény elkövetésével gyanúsított vagy amiatt elítélt személy helyzetével – mindenképpen objektíve igazolt.
- 59 Másrészt azon körülménnyel kapcsolatban, hogy a kérdéses bűncselekményfajták pontos meghatározásának hiánya esetleg a kerethatározat eltérő végrehajtását vonhatja maga után az egyes nemzeti jogrendszerekben, elegendő emlékeztetni arra, hogy a kerethatározat célja nem a tagállamok anyagi büntetőjogának harmonizálása, illetve arra, hogy az EU-Szerződés VI. címének nincs, így az e kerethatározat jogi alapjaként megjelölt EU 34. és EU 31. cikknek sincs egyetlen olyan rendelkezése sem, amely az európai elfogatóparancs alkalmazását a tagállamok büntetőjogi szabályainak harmonizációjától tenné függővé (lásd értelemszerűen többek között a C-187/01. és C-385/01. sz., Gözütok és Brügge egyesített ügyekben 2003. február 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-1345. o.] 32. pontját és a C-467/04. sz., Gasparini és társai ügyben 2006. szeptember 28-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-9199. o.] 29. pontját).
- 60 Következésképpen a kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének azon része, amely az e rendelkezésben felsorolt bűncselekményfajták esetében kiiktatja a kettős büntethetőség követelményének vizsgálatát, nem sérti az EU 6. cikk (2) bekezdését, még pontosabban a bűncselekmények és büntetések törvényességének elvét, az egyenlőség elvét, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, és ezért nem érvénytelen.
- 61 A fenti megállapításokra tekintettel az a válasz adandó, hogy a feltett kérdések vizsgálata egyetlen olyan tényezőt sem tárt fel, amely érinthetné a kerethatározat érvényességét.

A költségekről

- 62 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az

észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A feltett kérdések vizsgálata egyetlen olyan tényezőt sem tárt fel, amely érinthetné az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat érvényességét.

Aláírások

*Az eljárás nyelve: holland.

VII. MELLÉKLET

NÉHÁNY LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGI HATÁROZAT (összefoglaló leírása)

Portugália

- **Spanyolország kérelme egy portugál állampolgár átadására. Az EEP kibocsátására három év időtartamú börtönbüntetés végrehajtása céljából került sor.**

Az évorai fellebviteli bíróság határozata engedélyezte a portugál állampolgárnak a büntetés letöltése céljából történő átadását. Az ügyész fellebbezett a határozat ellen, a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdésére, valamint Spanyolország részéről a viszonosság hiányára hivatkozva (lásd a március 14-i 3/2003. sz. törvény 12. cikke (2) bekezdésének f) pontját).

A legfelsőbb bíróság, bár elismerte, hogy a spanyol ítélkezési gyakorlat hasonló esetben eltérő lett volna, a portugál alkotmány 33. cikkének (5) bekezdését alkalmazva kimondta, hogy a viszonosság hiánya nem akadályozhatja az Európai Unió belüli együttműködést, és ezért úgy határozott, hogy átadja a portugál állampolgárt a megfelelő spanyol bíróságnak az ítélet végrehajtása céljából.

- **A vádlott fellebbezett a lisszaboni fellebviteli bíróság határozata ellen, amely engedélyezte a spanyol hatóságok részére történő átadását, és fellebbezését azzal indokolta, hogy nem terjesztett elő írásbeli védekezést, és hogy a végrehajtó bíróságnak nem volt tudomása a kibocsátó bíróság határozatáról.**

Az alkotmánybíróság – a legfelsőbb bírósághoz hasonlóan – úgy rendelkezett, hogy az írásos védekezés kizárólag akkor kötelező, ha volt szóbeli meghallgatás, amelynek az esete itt nem állt fenn, valamint hogy a végrehajtó bíróságnak tudomása volt a kibocsátó hatóság határozatáról. A határozat egyszerűen nem kedvezett a vádlottnak, aminek a vádlott természetesen nem örült.

– **A vádlott fellebbezett a lisszaboni fellebbviteli bíróság határozata ellen, amely engedélyezte a belga hatóságok részére történő átadását, és fellebbezését azzal indokolta, hogy először is a határozat érvénytelen volt, mivel a formanyomtatványt több alkalommal újraszövegezték és újból kitöltötték, ezáltal homályossá téve a vádat, másodszor pedig indokolt volt az EEP végrehajtásának megtagadása.**

A legfelsőbb bíróság úgy határozott, hogy:

1. A fellebbviteli bíróság valóban kért kiegészítő információt az ügy tényállására vonatkozóan annak érdekében, hogy meghatározhassa az adott bűncselekmény típusát, és megállapíthassa, hogy mivel a bűncselekmény a 2. cikkben felsorolt típusú volt, a cselekmény kettős büntethetőségének megvizsgálására nincs szükség.
2. A megtagadás vádlott által említett indokaira vonatkozóan a kibocsátó hatóság által a vádlott állampolgárságával, a bűncselekmény elkövetésének helyével és a bűncselekmény jellegével kapcsolatban megadott adatok közül érdemben egyik sem olyan, hogy szükségessé tenné a végrehajtás-megtagadás indokainak vizsgálatát, amely egyébként is fakultatív lenne. Ezért a lisszaboni fellebbviteli bíróság átadásra vonatkozó határozatát megerősítették.

Ciprus

A ciprusi legfelsőbb bíróság 2005. november 7-én jelentős határozatot hozott az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározat végrehajtása tekintetében.

A Ciprusi Köztársaság legfelsőbb bírósága megerősítette a legfőbb ügyész által az egyik kerületi bíróság elé vitt fellebbezési ügyben hozott határozatot, ahol a fellebbezés tárgyát képező határozat kimondta, hogy egy ciprusi állampolgárnak az európai elfogatóparancs alapján történő elfogása és az egyesült királysági igazságügyi hatóságok részére való átadása nem hajtható végre, mivel a kerethatározatot a nemzeti jogrendbe átültető nemzeti jogszabály alkotmányellenes. A ciprusi alkotmány tiltja a ciprusi állampolgárok más országnak való kiadatását.

A legfőbb ügyész által a fellebbezésben bemutatott két fő érvet, vagyis hogy az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárás nem azonos a kiadatási eljárással, és hogy a közösségi jog nemzeti joggal szembeni elsőbbségének elve értelemszerűen alkalmazandó az Európai Unió jogára, a bíróság az alábbi indokolással utasította el:

- a. bár megvitatásra került az európai elfogatóparancs természete, főleg a lengyel legfelsőbb bíróság által ugyanebben a témában hozott határozatra való hivatkozással, a bíróság úgy ítélte meg, hogy az európai elfogatóparancs természetétől, illetve attól függetlenül, hogy egyenértékűnek tekinthető-e a kiadatással, az alkotmány nem tartalmaz megfelelő jogalapot, amely indokolhatná, hogy egy ciprusi állampolgárt valamely más tagállam illetékes igazságügyi hatóságának történő átadás céljából európai elfogatóparancs alapján elfogjanak. Az alkotmány kimerítően felsorolja azokat az indokokat, amelyek alapján egy személy elfogható, és ezek közül egyik sem értelmezhető úgy, hogy lehetővé teszi a ciprusi állampolgárok elfogását és valamely más tagállam részére történő átadását. A bíróság ezért nem tudja a nemzeti jogot az Európai Unió jogával összhangban értelmezni.
- b. Az Európai Unió 34. cikke alapján elfogadott kerethatározatok nem közvetlen hatályúak. A tagállamokra nézve kötelező, várható eredményeket kizárólag „az egyes tagállamokban létező, megfelelő jogalkotási eljárásokkal” történő átültetés révén lehet elérni. A bíróság szerint ez Cipruson nem történt meg, mivel az európai elfogatóparanccsról szóló kerethatározatot átültető, vonatkozó jogszabályok rendelkezései ütköznek az alkotmányos rendelkezésekkel. Ezen indokok alapján a bíróság hallgatólagosan arra a következtetésre jut, hogy a kerethatározatok nem tekintendők az alkotmánynál elsőbb rendűnek.

A legfelsőbb bíróság határozatát követően, valamint figyelembe véve annak következményeit a Ciprusi Köztársaságnak az Európai Unióról szóló szerződés szerinti kötelezettségei teljesítése szempontjából, a kormány úgy határozott, hogy a képviselőháznak alkotmánymódosítási javaslatot nyújt be.

Amíg az alkotmánymódosítás folyamata le nem zárul, a ciprusi illetékes hatóságok nem lesznek abban a helyzetben, hogy más tagállamok illetékes hatóságai által ciprusi állampolgárok ellen kibocsátott európai elfogatóparancsot végrehajtsanak.

Cipruson az ország legfelsőbb bírósága 2005. november 7-i határozatában az EEP-kerethatározatot átültető jogszabályt alkotmányellenesnek minősítette. A felülvizsgált jogszabály 2006. július 28-én lépett hatályba; az így módosított új 11. cikk ugyanakkor időben korlátozza a saját állampolgárok átadásának lehetőségét, mivel ez csak a Ciprus Unióhoz való csatlakozása, vagyis 2004. május 1. után elkövetett cselekmények esetében lehetséges.

Franciaország

– Európai elfogatóparancs kibocsátása 1993. november 1. előtt és után elkövetett bűncselekményekért

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. szeptember 21-i 5233. sz. határozata kimondta, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtható, amennyiben a szabadságvesztés-büntetés letöltése céljából történő átadásra irányuló kérelem legalább egy, 1993. november 1. után elkövetett bűncselekményre vonatkozik.

– Részben Franciaországban elkövetett bűncselekmények

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. július 8-i 4351. sz. határozata kimondta, hogy amennyiben a bűncselekmények egy részét francia területen követték el, úgy az indokolja az átadás megtagadását.

– Kell-e a bíróságoknak szisztematikusan vizsgálniuk, hogy a büntetés letölthető-e Franciaországban (a büntetőeljárás törvénykönyv 695-24-2° cikke)

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. augusztus 5-i 4540. sz. határozata kimondta, hogy a kamara, amelyet az előzetes bizonyításvételével megbíztak és amelynek a büntetésvégrehajtás céljából kibocsátott EEP hatálya alá eső személy átadásáról határozatot kell hoznia, nem köteles megvizsgálni, hogy a büntetés francia nemzeti területen is végrehajtható-e.

– **A francia jog szerint nem büntethető bűncselekmények miatti átadás**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. augusztus 5-i 4540. sz. határozata kimondta, hogy a kamara, amelyet az előzetes bizonyításfelvétellel megbíztak, nem rendelheti el EEP hatálya alá tartozó személy átadását olyan bűncselekményekért, amelyek a francia jog értelmében nem minősülnek jogsértésnek.

– **Az európai elfogatóparancs eljárásának jellege**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. augusztus 5-i 4630. sz. határozata kimondta, hogy az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárás, illetve az EEP alkalmazásának szabályai nem minősülnek a büntető törvénykönyv 112-2-3°. cikke szerinti büntetés-végrehajtási és -alkalmazási rendelkezésekre vonatkozó jogszabályoknak, és ezért a 2002. június 13-i tanácsi kerethatározat 32. cikkével összhangban azok az 1993. november 1. óta elkövetett bűncselekményekre vonatkoznak (vö. a büntetőkamara 2004. november 23-i 6578. sz. határozatával).

– **Az európai elfogatóparancs kézhezvétele tekintetében megállapított hat napos határidő jelentősége**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. szeptember 1-jei 4785. sz. határozata kimondta, hogy a francia jog által az európai elfogatóparancs eredeti példányának vagy másolatának kézhezvétele tekintetében megállapított hat napos határidő nem von maga után érvénytelenségi kifogást. A kérdés, hogy vajon a betartás hiánya indokolja-e az érintett személy szabadon bocsátását, még nem megoldott.

– **Az érintett személy elfogásának alapjául szolgáló schengeni figyelmeztető jelzést követően kibocsátott európai elfogatóparancs érvényessége**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. október 5-i 5548. sz. határozata kimondta, hogy a kamara, amelyet az előzetes bizonyításfelvétellel megbíztak, és amely visszautasítja a schengeni rendszerbe nemzetközi elfogatóparancsra vonatkozóan bevitt figyelmeztető jelzés nyomán elfogott személy átadását azzal az indokkal, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátása a figyelmeztető jelzést követően történt, nem szolgáltat jogalapot határozatához (vö.: a büntetőkamara 2005. február 1-jei 00742. sz. határozata).

– **Az előzetes bizonyításfelvétel feladatával megbízott kamarák által az átadásról szóló határozatot követően hozott határozatok jellege (a büntetőeljárás törvénykönyv 695-46. cikke)**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2004. október 13-i 5834. sz. határozata kimondta, hogy amennyiben az előzetes bizonyításfelvétellel megbízott kamarát az átadás alapjául szolgáló jogsértéstől eltérő, az átadást megelőzően elkövetett jogsértés ügyében indítandó büntetőeljárás engedélyezésének kérelmével keresik meg, az fellebbezési lehetőség nélkül jár el (lásd a büntetőkamara 2004. december 14-i 7034. sz. határozatát is).

– **Ideiglenes átadás és a szabadságelvonással járó intézkedés hiánya (a büntetőeljárasi törvénykönyv 695-39. cikke)**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarája 2004. október 13-i 7071. sz. határozatában kimondta, hogy a büntetőeljárasi törvénykönyv 695-39. cikke nem teszi a keresett és Franciaországban büntetőeljárás alá vont személy ideiglenes átadására vonatkozó határozatot az érintett személyre vonatkozó, szabadságelvonással járó intézkedés hiányától függővé.

– **Szabadságelvonással járó intézkedés hatálya alatt álló személy átadása (a büntetőeljárasi törvénykönyv 695-12. cikke)**

A legfelsőbb fellebbviteli bíróság büntetőkamarájának 2005. május 25-i 3197. sz. határozata kimondta, hogy az olyan egyén átadása, akire szabadságelvonással járó intézkedést, ebben a konkrét esetben hathavonta felülvizsgálandó pszichiátriai internálást szabtak ki, összhangban áll a büntetőeljárasi törvénykönyv 695-11–695-24. cikkében foglalt rendelkezésekkel, mivel a szabadságelvonással járó intézkedés tartama hosszabb, mint négy hónap időtartamú szabadságvesztés-büntetés.

VIII. MELLÉKLET

AZ EEP-KAPCSOLATTARTÓK LISTÁJA ÉS ELÉRHETŐSÉGE

EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS
Kapcsolattartók listája és elérhetősége

ORSZÁG	KAPCSOLAT TARTÓ SZEMÉLY	CÍM	TELEFONSZÁM	FAXSZÁM	E-MAIL
BE Belgium	Ms. Marie-Hélène DESCAMPS	Ministère de la Justice Bd de Waterloo, 115 1000 Bruxelles	+ 32 2 542 6728	+ 32 2 542 70 25	marie-helene.descamps@just.fgov.be
BG Bulgária	Ms. Milena PETROVA	Ministry of Justice 1, Slavianska Str. 1040 SOFIA	+ 359 2 9237 418		m.petrova@justice.government.bg
CZ Cseh Köztársaság	Ms. Nicole Petrikovitsová	Ministry of Justice International Department International Treaties and Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Unit, Vyšehradská 16, CZ 128 10 Prague	+420 / 221 997 923 or 221 997 925	+420 / 221 997 919 or 221 997 986	npetrikovitsova@msp.justice.cz / om@msp.justice.cz
DK Dánia	Mr. Morten N. JACOBSEN	Ministry of Justice Slotsholmsgade 10 1216 Copenhagen K	+ 45 72 26 86 01	+ 45 33 92 26 89	mnja@jm.dk
DE Németország	Dr. Ralf RIEGEL Dr. Yvonne WILMS	Bundesamt für Justiz Adenauerallee 99-103, 53113 BONN	+ 49 228 99 410 5310 + 49 228 99 410 5395	+ 49 228 99 41 5591	Ralf.Riegel@bfj.bund.de Yvonne.Wilms@bfj.bund.de
EE Észtország	Ms. Imbi MARKUS Astrid LAURENDT- HANIOJA	Ministry of Justice International Legal Cooperation Unit Tõnismägi 5a Tallinn 15911 Estonia	+ 372 620 81 90 +372 620 81 86	+ 372 620 81 09 +372 620 81 09/91	imbi.markus@just.ee astrid.laurend@just.ee
EL Görögország	Mrs Elsa DAFNI Head of Section of International Judicial Cooperation in Criminal Matters	Ministry of Justice Greece	+ 30 210 776 7311	+ 30 210 776 7497	mjust4@otenet.gr
ES Spanyolország	Mr. Luis AGUILERA RUIZ Ms Ana GALLEGO	REPER Deputy General Director for International Judicial Cooperation	+ 32 2 509 8819 + 34 91 390 2298	+ 34 91 390 4457	luis.aguilera@reper.mae.es ana.gallego@mjusticia.es
FR Franciaország	Mr. Loic GUERIN / Mr. Samuel LAINE Chef du Bureau de l'entraide pénale internationale Bureau de l'entraide pénale internationale Direction des affaires criminelles et des Graces Ministère de la	Ministère de la justice 14, rue Halévy 75001 Paris	+ 33 1 44 86 14 36 + 33 1 44 86 14 00	+ 33 1 44 86 14 11	loic.guerin@justice.gouv.fr samuel.laine@justice.gouv.fr

ORSZÁG	KAPCSOLAT TARTÓ SZEMÉLY	CÍM	TELEFONSZÁM	FAXSZÁM	E-MAIL
IE Írország	Ms. Anne FARRELL	Department of Justice, Equality & Law Reform Pinebrook House Harcourt Street Dublin 2	+ 353 1 602 8574	+ 353 1 602 8472	warrantsmail@justice.ie
IT Olaszország	Mr. Gabriele IUZZOLINO	Italian Ministry of Justice Via Arenula 70 00 186 Roma	+ 39 06 688 52 682	+ 39 06 68897568	gabriele.iuzzolino@giustizia.it
CY Ciprus	Mrs. Eleni LOIZIDOU Senior Law Officer	Law Office of the Republic	+ 357 22 889100 + 357 22 889156 (direct)	+ 357 22 66 50 80	att.gen@law.gov.cy
LV Lettország	Maris STRADS Prosecutor	International Cooperation Division Prosecutor General's Office	+ 371 704 4562	+ 371 704 4804	maris.strads@lrp.gov.lv
	Mr. Juris BULANS Legal Adviser	Ministry of Justice Brivibas Buld, 36 LV - 1536 RIGA	+371 6703 6913	+ 371 6703 6916	juris.bulans@tm.gov.lv
LT Litvánia	Ms. Andrada BAVEJAN	Ministry of Justice International Law Department Division of Legal Cooperation Gedimino ave. 30/1 LT-01104 Vilnius	+ 370 526 629 40	+ 370 526 628 54	a.bavejan@tm.lt
	Mr. Rolandas TILINDIS	Prosecutor's General Office Div of International Relations and Legal Assistance A. Smetonos str. 4 LT-01515 Vilnius	+ 370 526 623 60	+ 370 526 623 17	rolandas.tilindis@prokuraturos.lt
LU Luxemburg	Mrs. Annick HARTUNG	Ministère de la Justice 16 Boulevard Royal L-2934 Luxembourg	+ 352 478 8526	+ 352 22 0519	annick.hartung@mj.etat.lu
HU Magyarország	Dr. Klára NÉMETH-BOKOR Head of Department	Department of International Criminal Law Ministry of Justice and Law Enforcement	36-1-4413113	36-1-4413112	bokork@irm.gov.hu nemzb@irm.gov.hu
MT Málta	Dr. Donatella FRENDO DIMECH Senior Counsel of the Republic	International Cooperation in Criminal Matters Unit, Attorney General's Agency The Palace Valletta Malta	+ 356 212 21223	+ 356 256 83103	donatella.m.frendo-dimech@gov.mt
NL Hollandia	Mrs. Marjorie BONN Senior legal adviser	Ministry of Justice Schedeldoekshaven 100 2500 EH Den Haag	+31 70 370 6632	+31 70 370 7519	m.bonn@minjus.nl
AT Ausztria	Mr. Stefan BENNER	Ministry of Justice Museumstraße 7 1016 Wien	+ 43 1 52152 2225	+ 43 1 52152 2500	stefan.benner@bmj.gv.at

ORSZÁG	KAPCSOLAT TARTÓ SZEMÉLY	CÍM	TELEFONSZÁ M	FAXSZÁM	E-MAIL
PL Lengyelország	Mrs Alicja KLAMCZYNSK A	Ministry of Justice Dept. of Judicial Assistance and European Law Ujazdowskie 11 Ave. 00-950 WARSAW Poland	+ 48 22 56 18 406	+ 48 22 62 80 949	klameczynska@ms.gov.pl
PT Portugália	Ms. Patrica LISA Legal Adviser	Bureau for International Affairs (Gabinete para as Relações Internacionais) - Ministry of Justice	+ 351 217 924 030	+ 351 217 924 032	plisa@dgpj.mj.pt
RO Románia	Mr. Florin RAZVAU RADU Ms. Mariana ZAINEA Ms. Cătălina MIRON	Ministry of Justice Apolodor 17 Bucarest	+ 40 21 3118951	+ 40 21 3101662	rradu@just.ro mzainea@just.ro gmiron@just.ro
SI Szlovénia	Mrs Ana Bučar	Ministry of Justice of the Republic of Slovenia Directorate for International Cooperation Unit of Mutual Assistance Zupanciceva 3 1000 Ljubljana	+ 386 1 369 56 10	+ 386 1 369 5306	ana.bucar@gov.si
SK Szlovákia	Mr Branislav BOHACIK Director	Ministry of Justice of the Slovak Republic International Law and European Integration Department Division for Judicial Co-operation in Criminal Matters Zupne namestia 13 813 11 Bratislava	+ 421 2 593 53240	+ 421 2 593 53604	branislav.bohacik@ justice.sk
FI Finnország	Ms. Johanna HERVONEN District Prosecutor	Helsinki District Prosecutor's Office POB 318 00181 Helsinki FINLAND	+ 358 10 362 2401	+ 358 10 3622203	johanna.hervonen@ oikeus.fi helsinki.sy@oikeus.fi
SE Svédország	Mr. Joakim ZETTERSTEDT Legal Adviser	Ministry of Justice Division for Criminal Cases and International Judicial Cooperation SE - 103 33 STOCKHOLM	+ 46 8 405 1000	+ 46 8 4054676	joakim.zetterstedt@ justice.ministry.se
Egyesült Királyság	Ms. Ferella TAYLOR / Mr. Richard WEST	Judicial Co-operation Unit Home Office 5th Floor, Fry Building 2 Marsham Street London SW1P 4DF	+ 44 20 7035 1263	+ 44 20 7035 6986	richard.west@ homeoffice.gsi.gov.uk
	Mr. David Dickson	International Co-operation Unit (all matters concerning the EAW in Scotland)	+ 44 131 243 8152	+ 44 131 2438153	DavidJ.Dickson @copfs.gsi.gov.uk

ORSZÁG	KAPCSOLAT TARTÓ SZEMÉLY	CÍM	TELEFONSZÁM	FAXSZÁM:	E-MAIL
GSC Főtitkárság	Mr. Hans G. NILSSON Mr. Guy STESSENS Mr. Angel GALGO	General Secretariat of the Council of the EU	+ 32 2 281 79.33 + 32 2 281 79.15 + 32 2 281 67 11 + 32 2 281 77 92	+ 32 2 281 63.54	hans.nilsson@consilium.europa.eu guy.stessens@consilium.europa.eu angel.galgo@consilium.europa.eu
